DISSERTATIO PARAENETICO APOLOGETICA IN VITAM MIRABILEM, & COELESTES...

Jan Tanner

Digitized by Google

NAZIONALE
R. BIBLIOTECA CENTRALE V. E. II
8
51C
6
ROMA

Digitized by Google

8 - 51 - C - 6

Digitized by Google

Digitized by Google

8-71-C-6

DISSERTATIO PARAENETICO

APOLOGETICA

In Vitam Mirabilem, & Cœleſtes Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR

VALLISOLETANAE,

Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hiſpania Fundatricis

A REV. P. JOANNE TANNER Soc. Ieſu Theologo Scripta,

Et ab eodem

AD REV. P. MELCHIOREM HANEL Ejuſdem Societatis, & ipſiuſmet Vitæ ex Hiſpano idiomate in latinum, Interpretem, Directa

EDITIO SECUNDA

Brevi Vitæ Venerabilis P. Ludovici à Ponte Notitia, & aliis aucta.

Neap. Typis Dom. Ant. Parrini, & Michaelis Aloyſij Mutii. 1690.

Superiorum Permiſſu.

Digitized by Google

Digitized by Google

ILLUSTRISS. E REVERENDISS. SIG.

DOm. Ant. Parrino, e Michele Luigi Mutii, ſupplicando eſpongono à V.S.Illuſtriſſima, come deſiderano ſtampare un libro intitolato, *Diſſertatio Parænetico Apologetica in Vitam mirabilem Virginis D. Marinæ de Eſcobar Valliſoletanæ, Authore R.P. Ioanne Tanner Soc. Ieſu Theologo*, ſupplicano per tanto V. S. Ill. reſtar ſervita commetterlo alla ſolita reviſione, che l'haveranno à gratia, ut Deus.

Neapoli die 8. Iulii 1690. Fuit proviſum coram Eminentiſsimo Domino Cardinali Pignatello Archiepiſcopo Neapolitano, quod Rev. Canonicus D. Petrus de Fælice Pænitentiarius Major Eccleſiæ Cathedralis videat, & in ſcriptis referat eidem Eminentiſs. Domino.

Sebaſtianus Periſſius Vic.Gen.
D. Eligius Caracciolus C.R.

C E N S U R A

Reverendiſſimi Domini Doctoris D. Petri de Fælice Eccleſiæ Cathedralis Neapolitanæ Canonici, & in eadem Pænitentiarii Majoris.

EMINENTISSIME DOMINE.

LUſtravi attentè, quemadmodum juſſiſti, *Diſſertationem hanc Parænetico Apologeticam, quam in Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar mirabilem Vitam à P. Ludovico de Ponte Societatis Ieſu editam, ſcripſit admodum R. P. Ioannes Tanner ejuſdem Societatis Theologus, de eaque ſic Cenſeo*. Cùm res iſta, in qua de Divinis revelationibus agitur privatæ cuipiam perſonæ factis graviſſima ſit, multisque obnoxia Satanæ illuſiobus in Angelum lucis ſe ſe identidem transfigurantis,

ut

Digitized by Google

ut non pauca docent exempla à Theophylo Raynaudo lib.de Heteroclit.Spiritualibus Sect.2. puncto 5. annot. 35. congeſta, proviſum à Deo eſt pluribus ad eas diſcernendas indiciis,quæ Sancti Viri,divinaque Sapientia Spirituum diſcretione muniti,latè tradiderunt,quæque omnia ſatis eruditè affert hujus operis Author; ut inde conficiat,quæ à Deo piæ illi fæminæ dicuntur revelata,diabolicis deceptionibus non patere. Præſens itaque opus principio equidem neceſſarium non judico; Cùm ſatis mihi eſſet ad ejus propoſitum demonſtrandum ſola Ludovici de Ponte authoritas, & teſtimonium initio prefixum, Viri ſcilicet apud Hiſpanos, imo,& univerſum Chriſtianum Orbem notiſſimæ Sanctitatis,ac ſpeciali,uberrimaque Dei luce perfuſi,quantum nunquam ſatis laudata ejus volumina declarant. Cenſeo deinde,òpus hoc eſſe valde utile, ut potè quod doctrinam continet omnino ſolidam,ac præclarã; quæ poteſt in ejuſmodi eventibus non parum animarum Rectores juvare,eamque validiſſimè aptam ad Conciliandam Marinę Revelationibus omnem eã fidem,quæ haberi poteſt Citra Suffragiũ Romanæ Eccleſiæ:quod quidem cùm nondum habeant, mereri certè videntur digniſſimã.Proinde mea ſententia eſt; quod,Eminentia Veſtra probante, Typis mandetur.Die 1.Auguſti 1690.

Eminentiæ Veſtræ.

Addictiſſimus Servus.

Can.Petrus de Fęlice Pænitentiarius Major.

Neapoli Die 23. Auguſti 1690.

Fuit proviſum coram Eminentiſs.Domino Card.Pignatello Arch. Neap. quod ſtante ſupradicta relatione Domini Reviſoris imprimatur. Imprimatur.

Sebaſtianus Periſſius Vic.Gen.

D.Eligius Caracciolus C.R.

EC-

ECCELLENTISS. SIG.

DOm. Ant. Parrino, e Michele Luigi Mutii Socii Stampatori in queſta Fedeliſsima Città, ſupplicando eſpongono à V.E. come deſiderano reimprimere nella loro nuova Stamparia un'Operetta impreſſa l' anno 1672. in Praga intitolata *Diſſertatio Parænetico Apologetica in Vitam mirabilem Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar, Valliſoletanæ Authore R.P. Ioanne Tanner Soc. Ieſu. Theol.* ſupplicano per tanto V.E. reſtar ſervita ordinare la commiſſione di detto Libro alla reviſione, che l'haveranno à gratia ut Deus, &c.

Illuſtriſs. D. Ioannes Bonilla Epiſcopus Auriani videat, & in ſcriptis referat.

Carrillo Reg. Soria Reg. Gaeta Reg. Moles Reg.
Miroballus Reg. Iacca Reg.

CENSURA

Illuſtriſsimi, ac Reverendiſsimi Domini D. F. Ioannis Bonillæ Soria Carmelitani de Obſervantia; olim in Provincia ſui Ordinis Caſtellana ſemel, & iterum Provincialis, & Regis Catholici Caroli Secundi Concionatoris; Nunc Arianenſis Eccleſiæ in Regno Neapolitano Præſulis, & ipſius Regis Catholici à Conſiliis &c.

EXCELLENTISSIME DOMINE

HANC Parænetico apologeticā Diſsertationem; quam juſſu Excellentiæ Tuæ avidè perlegi, adeo Sacræ Scripturæ Sanctorum Patrum Doctrinis, & Theologiæ miſticæ principiis conformem reperi; ut nec

nec in minimo apice ab ipſis diſcrepare ſcrupuloſus quis (me teſte) poſſit garrire. Si enim (ut docet Cardinalis Turrecremata in prologo revelationum Sanctæ Brigittæ) ad diſcernendas veras revelationes à falſis, aprobatio earundem à gravibus, expertis, Sapientibus, ac Spiritualibus viris debet fieri: quænam (quæſo) ſunt in Eccleſia in hoc genere revelationum, quæ majori, digniorique approbatione præfulgeant? Sufficiat unus pro mille, Venerabilis, non ſolum mihi: non ſolum toti Hiſpaniæ, verum etiam toti terrarum Orbi, Pater Ludovicus à Ponte Societatis Jeſu, cujus beatificationem, jam (Sacra Sæde ordinante) in dies incredibili anxietate ultimæ attenduntur diſpoſitiones. Hic namque tantus Magiſter, qui non ſolum regulis miſticę Theologiæ inſtructus, ſed abſque dubio ſuperno etiam lumine illuſtratus, Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar per triginta, & amplius annos, confeſſiones, revelationes, extaſes, & raptus matura conſideratione, attentaque inſpectione direxit, quantum prædictæ Virginis vitam, & revelationes extulerit, nullus, qui primam partem mirabilis illius vitæ luſtraverit, ignorare poterit: Et certe, ſi hujus digniſſimam occupationem attendamus, & ſi non æquali; armonioſa tamen acclamatione uſurpare poſſemus illud Divi Thomę circa S. Bonaventuram, vitam Seraphici Franciſci ſcribentem, mirabile proculdubio dictum: *Sinamus Sanctum pro Sancto laborare*: Dum ergo approbationem Sapientum, Spiritualiumque Virorum, tamquam indiſpenſabilem conditionem ad diſcernendas veras revelationes a falſis requirimus. Quis (Omiſſo doctiſſimo Societatis Cætu, qui uno ore ſat aprobavere revelationes) Ludovicum vitam Marinæ ſcribentem inſpexerit, aliam requireret aprobationem? quaſi non ſufficeret unum Ludovicum vitæ

excel-

Digitized by Google

excelentia, & magiſterii ſpiritualis gloria præfulgidum, pro tam ſingulari Dei Ancilla laboraſſe.

Nec carent hujuſmodi revelationes fælici ſigno ab Albergino in ſuo Manuali Qualificatorum, *Cap.* 45. *num.*9. pro diſcernendis veris à falſis revelationibus, requiſito: quod ſignum ex parte effectus, quem revelatio in animo, cui fit, efficit, & operatur, debet attendi: Si enim revelatio hominem humilem, flexibilem, & diſciplinatum relinquit: proculdubio vera eſt, ait Alberginus.

Quiſqui vitam hujus Venerabilis Servæ Dei, vel e limine ſalutaverit, non illius humilitatem, & animi docilitatem eſt admiratus? indignam ſe ſemper harum cœleſtium revelationum profitebatur. Ad eaſdem ſcribendas non niſi Confeſſorum, iteritatis præceptis, ſe accingebat: Quinimò Divino ſępe pręcipiēte Numine humili eficacia renuebat, Cęleſtem adverteret controverſiam inter Deum, & Marinam, qui ejus vitam, & revelationes perlegerit. Divinum adeſt præceptum, ut ſcriptis mandet, quod illi datur intelligi. *Scribe quod tecum ago*; Humilis ex parte Marinæ correſpondet ſuplicatio, ſe indignam, & inhabilem ad hujuſmodi onus. Inſtat Divina juſſis, ſed adhuc timet, adhuc in oratione pro excuſatione perſeverat; ſed tamen vincitur. Cum namque ejus humilitas, cum conformitate Divinæ voluntatis eſſet conjuncta, quod humilitate renuebat, conformitate tandem exequitur. Non ignorabat ajebat S. Maximus, Humilia 8. de Epiphania loquens de Præcurſore: *Prophetarum ille præcipuus, Divinis præceptis obediendum, ſed miniſterium ſibi à Domino impoſitum noluit ſine ſuæ humilitatis confeſſione complere, itaque, & fidelis humilitas præcata eſt Dominum, & obedientia implevit obſequium.*

Hoc Maximus de Præcurſore. Hoc ego de Venerabi-

Digitized by Google

rabili hac Virgine. Non ignorabat illa Divinis præceptis obediendum, ſed tamen fidelis humilitas præcata eſt Dominum,& obedientia implevit obſequium. Si ergo pro declaranda vera revelatione humilitas,ut efectus requiritur: Vix in Eccleſia invenietur,qui poſt revelationes ſic humiliata permanſerit. Humilitatem (ait Alberginus)ſequi debet ut Comes individuus flexibilitas voluntatis ad directionem Confeſſoris. Auſcultemus Marinam cum Deo aliquando coloquentem. *Si tu velles, ajebat, libenter dicerem meo Patri ſpirituali,cui committis mea ſcripta,ut omnia, quæ in ipſis reperiuntur, & quæ ipſi non integerrimè ſatisfaciunt, deleat,laceret,& deſtruat.* Non ne quæſo Marina Divinum accepit Oraculum,*facit ad meam gloriam,ut hoc ſcribas.* Cur ergo tam ſubiecta placito Confeſſoris? Cur ad nutum dirigentis laceret, quod Deo approbante ſcribit? Erat tam docilis,tam flexibilis animo, ut licet in his, quæ ſcribebat nihil abſurdi inveniri certo certius ſciret: ſemper tamen pendebat ab ore Confeſſoris; Aliam inſpexerit Tereſiam, qui in flexibilitate,& docilitate animi attenderet Marinam. Si enim Tereſia dum Divina fueretur familiaritate cum Chriſto ſe à deliciis hujuſmodi retrahebat;ob præceptũ Patris ſpiritualis,ne deluderetur,timentis:Chriſto obiiciens, ut ſe ab ejus familiari cõmercio ſubtraheret:Quid aliud faciebat Venerabilis hæc Virgo, dum quod certo certiùs in ſua privata revelatione cognoſcebat abſque ulla pertinacia: immo maxima ſui reſignatione, voluntati Confeſſoris ſubmitere, non ſolum non rennebat, immo abſque tali ſubmiſione minus ſecurum judicabat. En ejus humilitatem poſt revelationes. En ſine comparatione manſuetiſſimam animi flexibilitatem. Si ergo humilitas cum flexibilitate evidẽs eſt ſignum veritatis revelationum juxta Alberginum ex ſen-

ſententia Sanctorum Patrum : Hujus Venerabilis Virginis revelationes in offenſo pede, debent currere.

Cancelarius Pariſſienſis aliud ponit ſignum pro evidenti diſcretione veræ revelationis à falſa. En illud: puritas, & integritas veritatis eorum, quæ revelantur. De puritate quiſqui vitam Marinæ, vel cæcutienti oculo luſtraverit, revelationum ejus puritatem, non ſolum non videat, verum & admiretur? Odorant omnia ſua ſcripta (neſcio) quid Divinum, ut omnes trahant in odorem unguentorum ſuorum. Quæ ad eruditionem ſpiritualium ex illius calamo Divina revelatione emanarunt: Multo preſtantius, quam aurea illa Herculea cathena, ex ejus ore procedens omnes non ſolum dictis ejus acquieſcere facit; immò imperioſa jucunditate compellit. Labia ejus diſtillantia myrram primam (ajebat Salomon) de verbis Sunamitidis. Labia hujus dilectæ Sponſæ Chriſti, vero verius myrram primam diſtillantia. Si enim juxta Naturales in hoc diſtinguitur myrra prima a ſecunda; quod prima liquor eſt ex corde ardoris ſolis radio percuſſi, ea quæ ex ore Marinæ ut ſcripto mandarentur, proceſſerunt: abundantia quædam fuit ex ejus corde, non tam percuſſo, quam illuminato, radiis veri Solis juſtitiæ. Quot revelationes protulit: tot lilia puritatis Eccleſiæ produxit. Quis ſcripta hujus Venerabilis Virginis legit, qui non purior evaſſerit? loquatur Hiſpania. Teſtimonium ferat Germania. Fęlix illius patria Pincia exaudiatur: Et ſi parva ſunt iſta, unum pro mille; ejus ſincero animo legat, qui dubitaverit, revelationes. De integritate eorum, quæ ipſi ſunt revelata nil dicere convenit. Clamant namque informationes pro ejuſdem beatificatione ex diſpoſitione Apoſtolica factæ: Nil ipſi revelatum quod magna ex parte non fuerit adimpletum: & ſi aliqua deſſunt, ſciat

Scrupuloſus,quod Divinis revelationibus determinatum tempus non eſt conſtitutum.Ricardus à S. Laurentio aliud irrefragabile requirit ſignum pro vera revelatione dignoſcenda . Conformitatem ſcilicet revelationum ad Sacram Scripturam, & Sanctorum Patrum Doctrinam. Atentè legantur revelationes hujus Venerabilis Virginis:Nihil Sacræ Scripturæ,Sanctorumq; Patrum Doctrinis diſonum, ſed omnia ejus ſcripta ſic conformia invenientur,ut nullum ſit verbum, quod veritates *S*acræ Scripturæ non eructet, Sãctorum que Patrum Doctrinam non redoleat . Si enim juxta Divum Auguſtinum in Pſalmo 90. Concione 1. Divinę Scripturæ literæ vocantur delatæ de Cęlo.Ipſum auſcultate. *De illa Civitate unde peregrinamur litteræ nobis venerũt; ipſæ ſunt ſcripturæ, quæ nos hortantur, ut bene viuamus* . Si ergo litteræ quæ mediante revelatione de Cœlo veniunt,non ſolum conformes Sacræ Scripturæ , immo verius Sacra Scriptura vocari debent ; ea,quæ Venerabilis Marina in ſuis revelationibus ſcripſit , proculdubio Sacræ Scripturæ, & à fortiori doctrinæ Sanctorũ Patrum conformia eſſe nullus non videt . Continua Sanctorum Angelorum Dignatione fruebatur : Hi ſunt nuntii , quibus literæ nobis innoteſcunt . Nec Maledicus quiſquam contradicet,dum dicere poteſt,de hoc nobis dubium . An ſpiritus , qui Marinæ aſſiſtebant boni Angeli eſſent,an mali : Cum enim ex reliquis ſignis à nobis jam reſencitis conſtet huiuſmodi Marinæ revelationes maximam in ipſa ſemper humilitatem excitaſſe,quam quidem Maligni Spiritus(nullo Sanctorum Patrum non annuente) excitare non poſſunt : Manifeſtum relinquitur Spiritus Marinæ in majori vitæ ſuæ ſpatio aſſiſtentes de genere bonorum eſſe : Nemo namque dubitare poteſt humilitatem, patientiam, deſpectum ſui : incredibilem dolorum tolerantiam , & alia

Digitized by Google

alia hujus modi à ſpiritu bono,& in ſpiritu Santo fundato procedere debere:quod evidentius fiet ſi atente inſpiciantur ejus ſcripta: puritatem namque redolent: gravitatem verborum, & quidem non ordinariam habent: Edificationem legenti afferunt; profectum ſpiritualem augeſcunt: Divinum cultum loquaci ſilentio perſuadent,ita ut de illis vero verius, quàm celebris ille Luſitantus in laudẽ cujuſdam Spiritualis Reſcripti dicere poſſimus.

Non hic invenies mendacii condita luſſu
Ulla: nec impuros:Lector Amice:Sales
Quin reſoluta feras non fuco jura ſuperni
Fulta: ſed eximia religione Dei.

Revelationes ergo hujus Venerabilis Virginis, quæ ratione nunc immediate dictorum Divinum quid redolent:à conformitate cum Sacra Scriptura,& cum Doctrina Sanctorum Patrum non deficere: firmo judicio aſeverare non ſolum poſſumus, immo debemus; ne à regulis omnium Spritualium tamquam ignorantes excluſſi nigro lapide notemur.

Ultimum jam ſignum accedat pro terminando judicio circa Venerabilis Marinæ revelationes hoc eſt in ſententia omnium ſpiritualium conditio perſonæ: pro quo ſigno loquatur (ut jam dixi) Pincia tota ejus felix Patria,quæ ita ipſam venerabili Amore ob ejus heroycas Virtutes proſequitur, ut de ejus laudibus, poſt tot temporum curricula loqui non deſiſtat. Iuditium ferat Sacra SocietatisReligio,quæ ipſã velut pia mater ſemper in ſinu fovit,& ad ubera lactavit: cujus teſtimonium ita mihi pro veritate harum revelationum firmũ eſt, ut dicere auderẽ,nullatenus â veritate in ſpiritualibus deviaſſe illum,quem Sacra Societatis Veneranda Religio ſua approbatione confirmat. Loquantur heroycæ ipſius Marinæ virtutes, ejus in omnibus,

vita

Digitized by Google

vita exemplaris, ita eximia, ut in tot annorum curriculis nullus extiterit, qui de hujus Venerabilis Virginis, & ſancta ejus inter mundi pericula converſatione, vel dubioſum verbum protulerit. Loquantur denique pro conditione perſonæ ejus admirandæ revelationes: & pro ſecuriſima revelationum harũ approbatione, loquatur ejus puriſſima vita: fecit enim omnia, quæ ſcripſit, & rectè ſcripſit, ut ſanctè viveret: ita ut potiori jure de Noſtra Virgine poſſit decantari, illud Ioannis Ovveni, libro 2. & Epigrammate 25.

Qui ſcribenda facit: ſcribitve legenda, Beatus
Ille: Beatior es tu, quod utrumque facis
Digna legi ſcribis: facis & digniſſima ſcribi.
Scripta probant doctum te, tua facta probum.

Hoc meum jùditium pro revelationibus, & pro Venerabili Marina hoc meum ſufragium: pro Apologia, & Autore, cujus encommia celebrare, ommito, & quia notiſſima mundo, & quia quæ non poſſunt dignè explicari calamo, melius extolluntur ſilentio. Quo verò attinet ad regiam juriſditionem, hujus que Regni pragmaticas, ſantiones, in nullo nec negiæ juriſditioni obeſt; nec juribus Regni contrariatur. Sic ſentio ſaluo &c. Ariani 30. Iunii anno 1690.

Frater Ioannes Epiſcopus Arianenſis.

Viſa ſupradicta relatione imprimatur, & in publicatione ſervetur regia Pragmatica.

Carrillo Reg. Soria Reg. Gaeta Reg. Moles Reg. Miroballus Reg. Iacca Reg.

FA-

Digitized by Google

FACULTAS P. PROVINCIALIS.

OCtavius Caracciolus Præpoſitus Provincialis Soc. Jeſu in Prov. Neap. poteſtate ad id mihi facta à R. Adm. P. N. Tyrſo Gonzalez ejuſdẽ Soc. Præp. Generali. Facultatem Concedo, ut liber inſcriptus *Diſſertatio Parænetico Apologetica in vitam mirabilem, & Cœleſtes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar Valliſoletanæ à P. Joanne Tanner Noſtræ Soc. Theologo Compoſitus*, ejuſdemque Soc. gravium, Doctorumque Virorum examinatus, & approbatus Typis mandetur, ſi iis, ad quos editio librorum ſpectat, ita videbitur. In quorum fidem has litteras manu noſtra ſubſcriptas, & Sigillo noſtro munitas dedimus: Neap. 24. Auguſti 1690.

Octavius Caracciolus.

PRO-

Digitized by Google

PROTESTATIO AVTHORIS.

PRoteſtor me in hac Apologia verba *Sanctitatis, mirabilis vitæ, & Cæleſtium revelationum* non alio ſenſu accipi velle, quàm vulgari; nec aliam fidem arrogare iis, quæ narro circa revelationes Ven. Marinæ de Eſcobar, & virtutes atque miracula Ven. Patris Ludovici à Pōte, quàm humanam, qualem meretur authoritas ejuſdem Patris Ludovici, qui eas revelationes ſcripſit; & authoritas Hiſtoricorum, qui vitam ejuſdem Patris litteris diligentèr conſignarunt: multo minus, quod ſtultiſſimum eſſet, præjudicium facere Sanctæ Sedi Apoſtolicæ, cujus eſt pronunciare de vera Servorum Dei Sanctitate, & miraculis, & de revelationibus eorum judicium ferre.

DIS-

Digitized by Google

DISSERTATIO PARAENETICO APOLOGETICA

In Vitam Mirabilem, & Cęleſtes Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR

Ad Reverendum Patrem

MELCHIOREM HANEI

SOCIETATIS JESU.

Reverende in Chriſto Pater:

QUemadmodum liquidiſſimo perfuſus ſum gaudio quamprimum à tot jam annis expectatam, non minus à Sanctiſſimarum virtutum exemplis, quàm Cęleſtium revelationum luce verè mirabilem Ven. Marinæ de Eſcobar Valliſoletanæ Virginis Sanctimonialium Ordinis Sanctæ Brigittæ in Hiſpa-

Digitized by Google

nia fundatricis, vitam latinè jam conſcriptam, & Typis deſtinatam vidi, totamque accuratiſſimè iterum, iterumque perlegi: ità profectò poſteaquam Reverentiam veſtram (cujus diligenti ac pio ſtudio Opus hoc Romanâ donatum Civitate habemus) intellexi nonnullorum obloquiis, quin, & irriſionibus adeò commotam, ut laboris propè pœniteret, ac de ejus porrò ad plenam uſque lucem promovendi cura abiicienda deliberaret, graviterque ſanè indolui, & mox de Reverentia veſtra in tam Sancto Opere confirmanda cœpi cogitare, ne theſaurus iſte planè incomparabilis, publico bono ſubtraheretur. Et hoc quidem non putavi me facturum aptius, quam ſi brevitate quantâ per materiæ amplitudinem fieri poſſet maximâ, diſcurſum quempiam Theologico Aſceticum conſcriberem, in quo non ſolum ſolatium Reverentia veſtra inveniret, verùm, & in promptu haberet, quæ adverſus ejuſmodi cavillos opponere, & quibus ea, quæ obiiciuntur retundere valeret: cum nimis clarum ſit non paucis Catholicis etiam doctis, ac Religioſis viris multa circa revelationes in novo teſtamento à DEO variis hominibus, præſertim mulieribus conceſſas, nec libris Sacræ Scripturæ inſertas, difficilia videri; adeò ut nec deſint, qui eo uſq;eas vilipendant, ut nec legere ipſi velint, nec ab aliis audire ſuſtineant. Hoc autem non poteſt fieri ſine detrimento animarum, & gloriæ DEI manifeſto: dum enim animæ devotæ, & ad viam Spiritus unitivam utcumque diſpoſitæ, vident quempiam ejuſmodi gravē virum, ad omnia quæ in talibus revelationibus proponuntur ſtupentem, & quaſi nihil horum ſibi perſuadeat, attonitum quin, & modeſtâ quadâm ſubſanatione, tanquam ridicula explodentem; fieri vix poteſt quin, & ipſæ ab his avertantur: Cùm autem mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar, ſit præ aliis

ob-

Digitized by Google

obnoxia ejuſmodi difficultatibus, ut quæ pleniſſima eſt talibus, hominibus illis maximè diſplicent ; quid mirum eſt, ſi apud aliquos vilipendatur ? Neque dubito, me Divinæ Majeſtati in hoc aliquod facturũ obſequiolum, cum iſte ſit etiam ſcopus ſtudii Theologici; ut ea, quæ ad Sanctitatem Chriſtiani populi conducunt, declaret, protegat, confirmet. Quâ ipſa de re memorabile eſt illud, quod ipſius hujus vitæ *lib.2.cap.12.§.1.* habetur, quomodo videlicet Chriſtus Dominus poſtquam Ven: Virginis Marinæ in ſpecie pueri duodennis apparuiſſet, eique narraſſet quomodò in ea ætate cœperit, coram Scribis, & legis peritis Sapientiam ſuam in templo manifeſtare, & Meſſie adventum annunciare, ſubjecerit verba ſequentia: *Et ecce quàm parùm id ipſis profuit! Vellem non ità etiamnum contingeret, ſed ut veritates, & myſteria, quæ ego manifeſto, ac declaro, Patribus Spiritualibus, & Miniſtris quorum officium eſt illa explicare, iidem ſtabilirent, & credibilia redderent quantum poſſunt, prò mea gloria, & honore, ac bono animarum, neque ea occultarent, & ſilendo infirmarent.* Sufficere equidem potuiſſet, & debuiſſet omnibus hanc vitam lecturis ſola auctoritas Ven.P.Ludovici de Ponte, tantæ Sanctitatis, tantæ doctrinæ, tantæque prudentiæ viri, à quo hæc, quæ ſex prioribus libris continentur, ſunt conſcripta, præſertim cum præfixâ introductione fundamenta certitudinis horum explicaverit ; ſed volunt aliqui dubitationibus ſuis preſſo pede reſponderi : id quod quidem aggrediar, non tamen eâ ſpe, ut neminẽ amplius, vel protervum ſuperfuturũ arbitrer, qui adhuc Cœleſtes has revelationes inſectetur, cum ſciam veritatem non eſſe tanti roboris, ut omnibus etiam ſine ulla ratione proclamare volentibus, os occludere, aut eos ad confeſſionem convictæ ſuæ falſitatis, & proterviæ, invitos, cogere poſſit ; nam, & in hoc ipſo

Digitized by Google

aliqui ſuam laudem reponunt.

Verum diſſertationi huic, quam in lucem publicam edere, & Typis mandare ſum coactus, duo adiungere opere pretium duxi, quæ credibilitatis ipſarum revelationum argumenta, non incongruè appellari poſſunt: Notitiam ſcilicet miræ Sanctitatis, & Sapientiæ Venerabilis Patris Ludovici de Ponte ejuſdem Virginis Marinæ Directoris, & ipſius vitæ, & revelationum Authoris Precipui: & introductionem, quam ipſemet Venerabilis Pater, primæ parti vitæ Venerabilis Virginis à ſe conſcriptæ, præmiſſit; quam introductionem non ſemel, pro mea confirmanda ſententia in teſtimonium adduco. Ut ex utroque opuſculum hoc, & efficacius, ut ſpero, & gratius lectoribus evadat.

§ I.

Qui Authores hiſtoriam Vitæ hujus Venerabilis Virginis ſcripſerint.

CUM inter argumenta ſuadentia veritatem hiſtoriæ cujuslibet præcipuum apud omnes cenſeatur, Authoritas illius qui hiſtoriam ſcripſit, abs re non eſt, ad ſuadendum lectoribus veras, & ab Spiritu Dei profectas eſſe viſiones, & revelationes, quas Venerabilis Virgo Marina de Eſcobar Fundatrix Reformati Ordinis S. Brigittæ juſſu Patrum ſuorum ſpiritualium ſcripſit, & habentur in duabus partibus mirabilis vitæ ipſius, dicere, qui, & quantæ authoritatis, & ſapientiæ fuerint, Authores, qui eas ſcripſerunt, cum utraque pars, non ab eôdem uno, ſed à duobus, reperiatur, diſpoſita, & ſub duplicis Authoris nomine vulgata.

Pri-

Digitized by Google

Primam partem mirabilis vitæ hujus V. Virginis, adhuc viventis,deſumptam exiis,quæ ipſa juſſu ſuorum Patrum Spiritualium conſcripſit,contexuit Venerabilis P.Ludovicus â Ponte è Societate Jesù,qui per triginta continuos annos ejus confeſſor, & director fuit; & in hoc opere componendo laboravit ultimis Vitæ ſuæ annis; tanta cum æſtimatione hujus Servæ Dei; ut ipſa die,qua obiit, præſciens, illam fore ultimam ſuæ vitæ, ultimam manum huic operi impoſuerit, per aliquot horas; uti narrat R.P. Franciſcus Cachupin olym in Provincia Caſtellæ Provincialis,& in Bætica Viſitator, Inquiſitionis Hiſpanicæ Conſultor, & Qualificator, fidelis hiſtoricus vitæ ipſius, *lib.*1.*cap.*14.*num.*17. & poſtea *lib.*4. *cap.*1.*&* 2. comprobat depoſitione jurata teſtium fide dignorum,qui præſentes adfuerunt, & in informationibus factis an.1629. Valliſoleti,Salmanticæ, Matriti,& alibi ad Beatificationem hujus V. Viri,juridicè examinati ſunt.

Hæc pars Typis mandata eſt Matriti anno 1665.Dicata â Provincia Caſtellana Catholicæ Majeſtati Sereniſſimæ Hiſpaniarum Reginæ D. Mariæ Anæ Archiduciſæ de Auſtria: & poſtea Latinè reddita a P. Melchiore Hanel, & dicata Auguſtiſſimo Imperatori Leopoldo Ignatio,Typis vulgata eſtPragæ anno 1672. Secundam verò partem continentem hiſtoriam novem annorum,quibus Ven.Marina ſupervixit Ven. Ludovico à Ponte; & inſuper ea,quæ memorabilem ejus Obitum reddiderunt,ſcripſit R.P. Andreas Pinto Ramyrez ejuſdem Societatis, in Regali Salmanticenſi Collegio Sacrarum litterarum interpres, ſat orbi litterario notus ob multa,& egregia volumina, quæ in diverſos Sacræ Scripturæ libros Typis vulgavit. Hæc pars,eidem Sereniſſimæ Reginæ Matri ab eadem Provincia Caſtellana dicata,excuſſa eſt Matriti anno 1673. Poſtea autē

La-

Digitized by Google

Latine reddita ab eodem.P.Melchiore Hanel,edita eſt Pragæ an.1688.

§. II.

Quam inſignis Sanctitate, & ſapientia fuerit V. P. Ludovicus à Ponte, qui primam partem mirabilis Vitæ Marinæ de Eſcobar adhuc viventis, ſecretiſſimè ſcripſit, & prælo diſpoſitam reliquit.

QUicumque vir doctus, & in lectione Librorum ſpiritualium verſatus,opera Aſcetica V. Patris Ludovici à Ponte evoluerit,& attentè, & cum reflexione legerit,apertè cognoſcet,primò,illum fuiſſe in Theologia ſcholaſtica profundè doctum; & ſupra ſolidam ejus baſim fundaſſe Theologiæ myſticæ libros ſublimes,quos ſcripſit. Comperiet rurſus, verum eſſe, quod in ipſius vita narratur; & authenticè comprobatum eſt in proceſſu facto Matriti anno 1629. *ſol.*79. ex depoſitione jurata V. Virginis Marianæ de S. Joſeph Fundatricis Reformati Ordinis Monialium Sancti Auguſtini, quas *Aguſtinas Recoletas* Hiſpani appellant; quæ tunc temporis erat Prioriſsa in Regali Monaſterio Incarnationis, & fuit ſpiritualis filia Ven. Patris per multos annos,dum commorata eſt Valliſoleti;illum ſcilicet ſingulari, & extraordinaria luce vocatum,& illuſtratum fuiſſe à Deo ad ſcribendum, & dirigendas animas ad ſupremam in ſingulis ſtatibus Eccleſiæ perfectionem; per Orationem; meditationem, & contemplationem,& virtutum omnium exercitium: & non ſine gravi fundamento judicare poterit, Deum, ſicut alios aliis temporibus ſanctos viros; ita hujus ſæculi

Digitized by Google

culi ſeductoribus, & ſectæ illuminatorum promotoribus *quos Quietiſtas vocant*, (quorum errores dannavit Innocentius XI. anno 1687.) objeciſſe inſignem hunc vitæ ſpiritualis Magiſtrum, qui in ſuis Operibus ex profeſſo, & pro dignitate doctrinam tradit ex diametro oppoſitam illis erroribus; in materia orationis, & interioris communicationis cum Deo, dum agit de contemplatione, & de oratione unionis, & quietis, & de modo, quo ad illam anima diſponi debet: ubique tradens modum illum mentaliter orandi, quem S. Ignatius in *admirabili illo exercitiorū libro Sedis Apoſtolicæ judicio, & omnium utilitate comprobato* ſuis filiis comendavit, quem modum ſequens obtinuit à Deo ad orationem ſupernaturalem evehi, in qua extaſes ſæpe paſſus eſt, & viſionibus atque revelationibus eſt illuſtratus.

Illum modum ordinarium orandi mentaliter, exercitando internas animæ rationalis potentias memoriam, intellectum, & voluntatem circa Deum, & myſteria potiſſimùm fidei, cū collucutione interna, & familiari ad Deum; profundè meditando veritates fidei, & hac meditatione excitando ignem affectuum, Charitatis, & aliarum virtutum, immiſcendo petitiones; & colloquia cum Deo, & concipiendo propoſita fugiendi Vitia, & ſectandi virtutes, ita omnibus commendat Magnus iſte vitæ ſpiritualis Magiſter; ut quamvis ipſe elevatus ſæpe ſit ad modum extraordinarium orationis; tamen de hoc modo extra ordinario loquens in Introductione Meditationum *cap.* 11. dicat. *Sed hunc modum nec poſtulare, nec expectare quidem licet, quòd id ſit præſumptionis, & periculo illuſionis expoſitum, transfigurante ſe Diabolo in Angelum Lucis; Oblatum autem à Deo ſubmiſsè, & cautè oportet admittere, ſervatis* documentis, quæ in tertia parte meditatione 19. traduntur, & quinta parte ubi de apparitionibus Chriſti, præſer-

tim

tim Meditat.6.ad illud, *viſa ſunt ante illos quaſi delira-menta verba iſta*, Modos extraordinarios Orationis explicat latius in Duce Spirituali *tract*.1. *cap*.22.*&* *cap*. 23. varia documenta, & regulas generales tradit ad cognoſcendas veras viſiones, inſpirationes, & revelationes, & impulſus ſpiritus boni.

Et in Vita Ven.P.Balthaſaris Alvarez, *cap*.14. poſtquam luculentèr explicuit varia nomina, quibus Myſtici appellant Orationem ſupernaturalem infuſam; cur ſcilicet appelletur Oratio *Præſentiæ Dei*; cur Oratio *Quietis*, aut *vacationis internæ*, cur *contemplatio*, cur *Oratio ſilentii*, cur Oratio *unionis*, cur *raptus*, cur *extaſis*, cur *Spiritualis volatus*: poſtmodum ſubiungit. *Hæc vero inſueta, quandoquidem natura ſua ſunt plena periculi, nec optanda porrò ſunt, nec poſtulanda: quin fugienda potius, donec ad ea excipienda Deus ipſe compellat; eaque ſentienti judicia faciat, ſuæ voluntatis eſſe, hanc ab ipſo viam inſiſti*, *&* *cap*.41.poſtquam exhibuit reſponſa quibus P. Balthaſar Alvarez diluit obiecta ſibi adverſus orationem *ſilentii*, *&* *quietis* ad quam à Deo elevatus eſt, poſtquam per plures annos ſe exercuerat in profũda meditatione vitæ, & paſſionis Chriſti; *cap*. 42. latè probat quantum momenti, ac ſecuratis habeat modus ordinarius orãdi per meditationes, affectus, colloquiaque cum Deo: modumq; hunc proponendum eſſe omnibus, & tradendum: & adhoc probandum affert argumenta manifeſta, quibus errores Quietiſtarum omninò diſſipantur; His verò argumentis hanc præfationem præmittit: *Ne horum cauſa, quæ ſuperioribus capitibus expoſita ſunt, minoris fortaſſe fiat trita, & tradita ab Sanctiſſimis viris meditandi via; neu quiſquam ſua ſponte, atq; ſententia eos tranſilire audeat, quos nobis antiqui Patres conſtituere, cancellos, pretium mihi viſum eſt opere, rationes præcipuas hic proferre ſummatim, quibus confirmatur;*

Digitized by Google

tur; commendaturq; orandi ratio, meditatione divinorum myſteriorum, per affectus, petitiones, colloquiaq; cum Deo, ad quæ voluntas noſtra ex iis impellitur, ac movetur. Et poſtquam late perſuaſit meditationis uſum omnibus eſſe proponendum; ſubjungit. *Id verò certum adeò, exploratumq; eſt, ut, & eos etiã ipſos, qui ad quietis orationem evaſere, meditationis uſum, divinorumq; myſteriorum cõmentationem aliquam minime reſpuere oporteat. Ceſſant enim ſæpe Dei munera; & impulſus, quibus ad quietem tãtam evehuntur. Quare neceſſe eſt, ut facultatibus ij tunc ſuis utantur; neq; navigiorum ſint inſtar, quæ ventorum modò aguntur impulſu; ſed triremium ſimiles, lintriumq; minorum: qui, ubi ceſſant venti, remis urgentur, quòd ſi venti vacent, ac remi, tanquam in malacia hærebunt immoti: ita, ubi inſtinctus divini flamen, ac noſtrarum facultatum conatus, & induſtriæ deſint, in via virtutis otium & quietis erit ignava*.

In hoc etiã ordinario orandi modo per plures annos ſe exercuit Ven. Marina de Eſcobar, antequam à Deo ad orationem extraordinariam vocata, imo quaſi invita tracta fuerit; prout latè narrat Ven. Pater *lib.* 1. Vitæ ipſius cap. 5. ubi affirmat, illam ſemper conſervaſſe magnum affectum erga modum ordinarium meditandi divina myſteria, donec à Deo ſupernaturaliter elevabatur ad illa videnda modo extraordinario (quod ſemper fiebat præter ipſius votum; imo ipsâ ſæpe enixè precante Deum, ne ipſam duceret per viam illam extraordinariam).

Ut enim in eo *cap.* §. 1. inquit V. P. per duos modos ſeu per duas vias Orationis Deus hanc V. Virginem duxit, illam ab unâ transferendo in aliam: *Prima via* (inquit) *fuit via ordinaria, communis, & trita, meditando, & contemplando myſteria noſtræ fidei, excitando ardentes affectus, petitiones, & colloquia cum Domino No-*

ſtro;qui eſt modus,qui in Societate Jeſu practicatur,& docetur; & in hoc modo perſeveravit per multos ãnos;accepto à Deo ſingulari hoc favore,qui duravit per totam ejus vitam,quòd ſcilicet in oratione non diverteretur ad rem aliã diverſam ab ea, quam tunc agebat; quamvis per tres continuas horas in oratione perſeveraret. Sed multo magis quando Deus illã evexit ad modum extraordinarium orationis, in qua ſine diſcurſibus,luce ſuperiore illi manifeſtabat Divina myſteria; unde reſultabat, ut ſemper eſſet in præſentia Dei; ità adhærens, & unita ſummo bono, ut ad alia non diverteretur. Hactenus Ludovicus à Ponte; qui ibidem §.2. narrat, Beatam Virginem, quæ in viſione ſe Marinæ conſpiciendam dedit,valde approbaſſe conſilium ejus; quo decreverat facere exercitia Spiritualia Societatis per viam diſcurſus,& meditationum de Divinis perfectionibus, & de vita, & morte D. N. Jeſu Chriſti, & de infinitis bonis, quæ per ipſum nobis communicata ſunt; illique dixiſſe; *ſe eſſe,& fuiſſe veluti Patronam, & Fundatricem illorum Sanctorum exercitiorum Societatis, & fuiſſe adiutricem, & veluti Magiſtram Patris S. Ignatii, & in illa hoc opus initium abuiſſe.* Poſtquam autem hoc narravit,addit V.Pater: *Hæc revelatio facta eſt huic ſervæ Dei ad approbandum, & laudandum communem modum orandi per viam meditationũ; non tàm ut illa ipſum ſectaretur ſemper, quàm ut illum traderet aliis, eis perſuadendo, ut huic modo orandi inſiſterent, & in illo perſeverarent; donec Deus eis alium altiorem communicaret, ſicut ipſi communicaverat.*

Quæ doctrina ita animo hujus Virginis ſemper fixa ſtetit; ut in tractatu quodam myſtico, quem compoſuit ad inſtructionem Superiorum, & Patrum Spiritualium; (quẽ deſcripſit V. P. Ludovicus *lib.5.cap.32.* Vitę ipſius) Confeſſoribus impensè commendet, ut animas, quas tractant, ad internam cum Deo communicationem

hortentur, & per modum ordinarium orandi dirigant. *Debent* (inquit ibi §.2.n.7.) *illas ducere in hoc exercitio per modum ordinarium, quem nos docent Sancti, & non per alium ; videlicet per viam orationis , & meditationis , & gratiarum actionis, & aliarum partium , & continua memoria Dei, & præſentia ipſius*, & ſtatim ſubjungit modũ, quo ſe gerere debent cum animabus illis , quæ per viã hanc incedentes , à Deo ſpeciali vocatione elevantur ad modum extraordinarium contemplationis ſine diſcurſu, & meditatione .

Regrediendo autem ad Ven. P. Ludovicum à Ponte; qui voluerit quaſi manu contrectare, eum fuiſſe Doctorem à Deo illuminatum, legat libellum illum , quem *Memoriale* nuncupavit , in quo notavit , & manu propria ſcripſit lumina, & ſenſa ſpiritualia, quæ in oratione à Deo accipiebat; qui lingua Hiſpanica, in qua ſcriptus erat , primo editus eſt Hiſpali , poſtea Matriti ; & demum ex Hiſpanico in Italicum verſus, excuſſus eſt hoc anno 1690. Romæ , unâ cum epitome vitæ ipſius : in hoc enim libello tanquam in ſemine continentur altiſſima perfectionis documenta, quæ in ipſius operibus ſparſim reperiuntur . Quanta autem fuerit fama Sanctitatis hujus præclari Viri apud omnes, inde conſtare poteſt , quod quatuordecim menſibus ab ejus obitu , ideſt anno 1625. Illuſtriſſimus Epiſcopus Valliſoletanus D. Alphonſus Lopez Gallo proceſſum formaverit ſuper ipſius virtutibus, & miraculis, ut Summum Põtificem informaret. Poſtea autem anno 1629. alia magis copioſa, & exacta facta ſunt Valliſoleti, Salmanticæ, Matriti, Burgis, Lugronii, & alibi: ex quibus, & aliis factis annis 1657. 1660. 1661. & 1662. coram Illuſtriſsimo D. Franciſco Joanne Merinero Epiſcopo Valliſoletano, confecta eſt authentica relatio, quæ reviſa, & exactiſſimè collata cum proceſſibus ab Illuſtriſs.

Promotore fidei, typis mandata eſt Romæ an. 1667. & ab Eminentiſſimo Cardinali Delcio hujus cauſæ Ponēte præſentata Sacræ Rituum Congregationi; Vi cujus Clemens Nonus Pontifex Maximus decrevit, ut authoritate Apoſtolica fierent omnes informationes neceſſariæ ad Beatificationem, & Canonizationem hujus ſervi Dei: anno autem 1672. in unum convenientes Valliſoleti tres Epiſcopi, nimirum Illuſtriſſimus Don Joannes de Aſtorga Epiſcopus Zamorenſis, & Illuſtriſſimus D. Franciſcus Alphonſus de Aguayo Epiſcopus Cæſarienſis, ſimul cum Illuſtriſsimo D. Gabriele de la Calle Epiſcopo Valliſoletano, proceſſum authoritate Apoſtolica confecerunt ſuper vita, & miraculis hujus ſervi Dei.

In illa autem autentica informatione latina poſtquā comprobatum eſt, illum nunquam peccaſſe mortaliter; ſubjunguntur hæc verba. *Illam innocentiam uſqua ad ultimum vitæ ſpiritum perduxit, duabuſq; margaritis adornavit, videlicet Virginitatis flore, & voto non peccandi advertentur venialiter, quod exactiſſimè Obſarvavit: quod eſt ſignum eximiæ perfectionis.*

Ibi comprobantur virtutes omnes in gradu heroico: ibi donum prophetiæ, diſcretionis ſpirituum, penetrationis cordium; & donum altiſſimæ contemplationis, in qua ſæpe extaſes, & raptus patiebatur; ibi gratia curationum, & miraculorum: tandemq; concluditur his verbis: *Quamobrem ſervum ſuum Ludovicum à Ponte omnibus, & ſinguls virtutibus fuiſſe exornatum, & à Chriſto D.N. condecoratum, ex ſuperius deductis evidentiſſimè liquet; cumq; honor ſit comes virtutis, virtutem heroicam ac perfectiſſimam hujus ſervi Dei, etiam in vita, in morte, & poſt obitum honor, gloria, fama, & opinio Sanctitatis, pluribus tum in vita, tum in morte, tum ipſa ſecuta miraculorum ſignis comprobata comitatur.* Præter mira-

ra-

Digitized by Google

racula autem in vita patrata; recenſentur ibi viginti octo, quæ ad hujus ſervi Dei invocationem, vel ad tactum reliquiarum ipſius Dominus operatus eſt.

Vt autem legentibus hoc ſcriptum aliquam notitiã vitæ hujus inſignis Viri, exhibeamus, placet hic tranſcribere brevem ejus ſynopſim, quam P. Philippus Alegambe, & P. Nathanael Sotuellus in Bibliotheca ſcriptorum Societatis exhibent.

§. III.

Synopſis Vitæ Venerabilis Patris Ludovici à Ponte, deſumpta ex Bibliotheca Scriptorum Societatis JESU.

LUdovicus de Ponte natione Hiſpanus, Patria Pincianus ab ipſis incunabulis factus atque educatus ad pietatem. Natus eſt loco nobili, anno Salutis 1554. die 10. Novembris, & Societatem noſtrã expetivit annum agens Vigeſimum, atque admiſſus eſt anno 1574. die 2. Decembris, cum jam Philoſophicis eſſet diſciplinis inſtructus, & duos annos in Sac. Theologiæ ſtudio utiliter poſuiſſet. Multum ille quidem, ac diu ſecum luctatus eſt animo reciprocante; cum affectus, & diuturna conſuetudo, eum traheret ad Sacrũ Ordinem Prædicatorum. At ex adverſo tanta motionum internarum efficacitate rurſum ad Societatem impellebatur præſertim cùm cerneret fructum admirabilem, quem in mortalium Salute procuranda, quotidie illa referret, ut reluctari non poſſet Deo incitanti. Exibat in agrum, ibique laxatis animo habenis, in gemitus, & ſuſpiria, ne dirrumperetur, ſeſe profundebat. Vocabat in Vota Deum, ne ſe pateretur ignarum eſſe ſuæ

vo-

voluntatis, in tam ancipiti fluctuatione, quoniam ab ipſius unius nutu pendere ſtatuerat. Sex ipſos menſes tenuit illa jactatio. Sed quoties ad Orationis quietem ſe componebat, atque in divino conſpectu expendebat res ſuas, ſemper hæc illi ſe cogitatio ingerebat, velle Deum, ut Societati Jeſu ſe adjungeret: cui ſe tum Demum pœnitus addixit. Cum P. Martini Gutierez viri clariſſimæ Sanctitatis conciones audiſſet, & Franciſci Suarii modeſtiam in Theologica Diſputatione, cui præſidebat, exhibitam, eſſet admiratus. Methymnæ Campi, poſuit Tirocinium Sanctitatis ſuæ Ludovicus, ubi tunc ardebant omnia eo igne, quem P. Balthaſar Alvarez, paulò ante accenderat, ipſe in tam inſigni Palæſtra, adeo ſe ſtrenuè exercuit, ut tanquam in abſolutum perfectionis exemplar, in eum jam tum cæteri intuerentur. Subinde Majorum juſſu proſecutus eſt ſtudia litterarum, in quibus longo poſt ſe intervallo condiſcipulos omnes reliquit propter ardorem animi, promptum ingenium, acre judicium. Sacerdotio initiatus anno Salutis 1580. Ariſtotelis curſum (ut vocant) docendo Legione confecit, & Sacram etiam Theologiam profeſſus eſt acutè, graviter, & eruditè, AEmulatus egregie in publicis actibus, quam adamaverat in Franciſco Suario moderationem. Sed cum non minùs Vitæ integritate, ac Religione, quam ingenio, ac doctrina excelleret, Magiſtri novitiorum, atque Rectoris partes, ſæpe ſubire juſſus eſt, eaſque per egregiè ſubſtinuit. Sed tenui, vel potius nulla valetudine, qua ſemper conflictabatur coactus eſt abrumpere, & gubernandi, & docendi curſum, & animum ad ea ſcribenda transferre, quæ longo uſu, aſſidua meditatione, perpetua ſui mortificatione didicit; & non tam ex aliorum libris hauſit, quam in ſe ipſe expertus eſt; Nimirum, ut ſumma quædam capita virtutum ejus delibem. Paupertatis amore

ve-

Digitized by Google

veſtibus ſemper uſus eſt attritis ; modica ſupellectili atque pertenui,cibis communibus, & niſi morbi prohiberent,& neceſſitas, in triclinio communi . Virginitatatis decus ſervavit intemeratum : Virgineam in ore totoque habitu corporis modeſtiam ęmulatus . Superiores,etiam quos olim habuerat ſubditos , aut diſcipulos,mirificè obſervabat, nihil illis inconſultis aggrediabatur ; vel tum cùm præerat aliis , habebat adjuntũ quempiam,cui in ſui ipſius tractatione auſcultaret:Erat in familiari ſermone ſuaviſſimus ; placidus in omnes atque manſuetus,& tam ſui deſpiciens,ut cum ingenio, doctrina,prudentia valeret ad miraculum , infimis tamen quibuſquè , facile concederet ; ſua ſubmitteret aliorum judicio , & promptus ex eorũ cenſura caſtigaret . Ornamenta animi ſui omni ſtudio contegebat ; crebro ſe coram aliis in publico cænaculo de erratis accuſabat . Inflammatiſſima charitate ferebatur in Deum,in cujus ſemper præſentia verſabatur . Multam cum Deo familiaritatem contraxerat , quam ipſe diuturna oratione fovebat . Erga Ven.Euchariſtiam tanto erat affectus,ut integras ſępe noctes coram illa tranſiret inſomnes,humi provolutus; die frequentiſſimè ſalutaret;qua in re fruebatur liquidiſſima voluptate, nec raro Divinis illuſtrationibus irradiabatur.Tantis affectibus Divina tractabat, aut verius patiebatur , ut ſibi videretur,interdum ob æſtus vehementiam de vita periclitari . Oranti aliquando poſtulantique vires,ac lumen quibus fretus ex Divino nutu Salutem hominum apte procuraret ; Lux divina tam copiosè ſuperinfuſa eſt,ut impotens ſui ſurgeret ab oratione , & tamquam luminis vim declinaturus inãbularet, ingeminaretquè, inter gemitus,& ſuſpiria ; *Non plus Domine , non plus ; non tantum luminis;Sufficit, Sufficit* : Videbaturquè illi cubiculum vivis ignibus inflammari , ſeque atque animam

Digitized by Google

mam ſuã exardeſcere; futurumque fuiſſe, ut uſura vitæ exueretur, niſi Deus impetum temperaſſet. Atque ex illo ſcribere agreſſus eſt,& ſe proximorum auxilio, Spiritu plane Apoſtolico impendere. Omnibus votis contenderat Miſſionem ad Indos impetrare; ſed quando ea conceſſa non fuit, plurimos ſuis adhortationibus eò promovit. Triginta ipſos annos, ita fuit in Salutem hominum intentus, ut nunquam ab ea cura vacaret Anno 1599. Villagarciæ exoravit, ut afflatorum peſte ſervitiis exponeretur, quo in munere verſatus eſt ſedulitate permagna. Pollebat eximia vi mentis ad motus animorum diverſoſque Spiritus diſtinguendos, potens verbo, & conſilio ad turbatos animos componendos; Arcanas conſulentium ſe cogitationes rimabatur divinitus, nec ſine admiratione ipſorum cognoſcebat. Multa docebatur à Deo ſupra vulgarem modum. Allocutione ſola moleſtas animarum vexationes multis excuſſit; Corpus ſuum omni genere ſeveritatis, ita confecit, ut totos 36. annos cum morbis, cruciatibuſq; graviſſimis ſit conflictatus, ea firmitate animi, ac tolerantia, quæ faceret omnibus admirationem. Certe Medici, ſine ambiguitate rebantur, eum miraculo vivere; & viſos ajunt non ſemel Angelos fomentis, unctionibus, aſperſionibus, vitam illi retinere fugientem. Vigeſimo ante obitum anno votum conceperat, nullum ſe animo deliberato peccatum quantumvis tenue admiſſurum nam nullum unquam lethale crimen ſibi cõſciviſſe in comperto eſt. Ex eo tempore nihil in ipſo notari potuit, quod conſtaret eſſe capax reprehenſionis. Unus erat Confeſſarii labor, idoneam abſolutioni materiam in ipſo reperire. Multa ad hæc à Deo gratuita dona accepit. Præſtitit enim facilitate lacrymarum, gratia Sanitatum, Spiritu Prophetiæ, prudentia ſupra humanam eximia. Sæpe toto coruſcare corpore viſus

Digitized by Google

viſus eſt; nonnunquam oranti globus clariſſimi fulgoris impendere, aliquando media in luce totus radiare contremiſcente conclavi, & tignis in laqueari ſtridentibus. Mortis ſuæ diem, atque horam illum præſenſiſſe non ex vario coniectura eſt; nam & Sacramentis feſtinato ſe muniri poſtulavit, & reſolutionis ſuæ tempus inſtare diſſertè aſſeruit, & cum tribus horis Scriptionẽ quandam urſiſſet, ea abſoluta tamquam functus officio, quo tenebatur in corpore; *Nunc dimittis*, inquit, *Servũ tuum Domine in pace*. Demum inter dicendum, *In manus tuas Domine commendo Spiritum meum*, placidiſſimè expiravit Valliſoleti die 17. Februarii anno Salutis 1624. ætatis 70. ab adita Societate 50. ab emiſſa profeſſione 4. Votorum 21. Mortuo vultus quàm vivo ſerenior fuit: manus flexibiles, & tractabiles, Viſi frequentes Angeli cadaver ſtipare. Funus magno concurſu celebratum eſt, & venerationis ergo veſtes direptæ, capilli præciſi, exequiæ etiam ſolemnes inſtitutæ, adiuncta panegyri. Sepultus eſt eodem modo, quem Societas in Sanctorum Virorum funeribus conſuevit adhibere, & poſt menſes omnino 19. ad diem 18. Septembris anno 1625. corpus digniorem in locum tranſlatum eſt, tabe quidem jam magna ex parte confectũ; ſed quod pro miraculo fuit, nullo graveolentiæ veſtigio, cerebrum vero in exeſo jam cranio prorſus fuit illibatum. Multis à morte viſus eſt in claro lumine conſpicuus; quibus, vel immenſum gloriæ ſuæ pondus declarabat, vel ea viſitatione recreatos aliquo beneficio donabat. Cum aliis quoque atq; aliis ornamentis inſignis conſpectus eſt, tum vero etiam aliquàndo cum peculiari Doctoris laureola, ac prærogativa; propterea quod inſpirante Deo ſalutarem Eccleſiæ doctrinam in ſuis lucubrationibus propinaſſet. Poſt hæc increbreſcente fama Sanctitatis, & miraculorum, quæ Deus

dignatus eſt meritis,& invocatione Ven. P. Ludovici, ſæpius operari,ſupplicatum eſt Sedi Apoſtolicæ à Rege Catholico non ſemel, aut bis, ſed pluries ; nec non à multis Archiepiſcopis, Epiſcopis Capitulis Eccleſiarũ, & Civitatibus Hiſpaniæ, ut Sancta Sedes illum referat in Album Beatorum,ac deinde Sanctorum ; quod progreſſu temporis confidimus omnino obtinendum.

Ejus vitam fuſe ſcriptam edidit noſter Franciſcus Cachupin : ſcripſit porrò materna lingua Ludovicus per multa, quæ Melchior Treuinnius noſter Latinitate donavit,& alii linguis aliis;Ea ſunt .

Meditationes de præcipuis Fidei Noſtræ miſteriis Vitæ,ac Paſſionis D. N. JESU Chriſti, & B. V. Mariæ, Sanctorumque . & Evangeliorum occurrentium, cum Orationis Mentalis circa eadem praxi;in ſex partes diſtributæ,& duobus Tomis in 4.comprehenſæ.

Dux Spiritualis,in quo agitur de Oratione, Meditatione,& contemplatione ; De Viſitationibus Divinis, gratiiſque extraordinariis.

De Mortificatione, Heroicis actionibus , ſive operibus,quæ illas omnes comitantur in 4.

De Chriſtiani Hominis perfectione in quolibet ejus Vitæ genere Tomis quatuor in 4.

Vita P.Balthaſaris Alvarez Soc.Jesù Religioſi in 4. Latine poſt hæc ſcripſit Ludovicus, atque edidit.

Expoſitionem Moralem , & Myſticam in Canticũm Canticorum,quæ continet exhortationes , ſive ſermones de omnibus Chriſtianæ Religionis Miſteriis,atque Virtutibus Tomis 2. in folio . Rurſum prælo paratum reliquit Hiſpanicè in 8.

Directorium Spirituale ad Confeſſionem , Communionem,& Sacrificium Miſſæ obeunda; ſeu de recto Sacramentornm uſu;quod anno 1625. Hiſpali editum eſt in 8.uno ſcilicet anno poſt obitum Authoris.

Reli-

Digitized by Google

Reliquit etiā deſcriptam à ſe,uſque ad ſuum obitum, Vitam lectiſſimæ, & admirandæ Virginis D.Marinæ de Eſcobar; cujus Vitæ partem reliquam ab anno 1624. quo Ludovicus obiit, uſque ad annum 1633. quo ad diem 9. Junii deceſſit ipſa D. Marina, pertexuit P.Michael Orenna, qui Ludovico in gubernanda ejus conſcientia ſuceſſit.

Hactenus P.Nathanael Sotuellus in Bibliotheca Societatis, qui hoc ultimum affirmavit;non quia P.Michael Orenna in lucem emiſerit ſecundam illam partem Vitæ; ſed quia, cùm eſſet Confeſſarius illius V. Virginis, notabat,& in codices referebat, ea quæ illis novem annis geſſit,ac paſſa eſt; & materiam præbuit P. Andreæ Pinto,ut opus illud diſponeret multis poſt annis. Fuit autem P. Orenna Vir magnæ authoritatis in Provincia Caſtellana; utpotà, qui in illa Provincialis exercuit munus,& Rectoris in Collegiis præcipuis;præſertim in Collegio S.Ambroſii, in quo vixit, & obiit V.P.Ludovicus à Ponte: & Vir magnæ Virtutis,& prudentiæ: ut velinde colligitur, quod meruerit ſuccedere Ludovico à Ponte in munere Confeſſarii, & Directoris D. Marinæ de Eſcobar, cujus nomen celebre erat per totam Hiſpaniam;& quam Deus per viam adeo extraordinariam deducebat: ejuſmodi enim fęminæ Directio,nō peterat cōmitti niſi Viro valde ſpirituali,docto, & prudenti. Munus autem hoc cumulatiſſimè explevit;indefeſsè aſſiſtens eidē Virgini in vita,& in morte. Poſt ejus autem obitum multum inſervivit Illuſtriſſimo Epiſcopo Valliſoletano D.Fr.Gregorio de Pedroſa;qui commotus fama Sanctitatis illius Fœminæ,duobus mēſibus poſt ipſius mortem informationem exactiſſimam confecit ſuper ejus mirabili Vita,Prophetiis, & Miraculis;in qua informatione examinati ſunt Teſtes omni exceptione Majores: Magnates, Senatores Regii,Docto-

ctores,& Religioſi magnæ authoritatis,& Sapientiæ;inter quos,unus fuit ipſe P.Orenna,qui illam tam intimè norat,& alter P.Fr.Andreas à Pōte ex ordine S.Dominici Vir præſtantis Virtutis,& prudentiæ,frater germanus V.P.Ludovici,qui ob continuas ipſius infirmitates per multos annos Domum hujus Virginis bis per hebdomadam adibat; ut ejus confeſſionem audiret, & ab ejus ore exciperet,& in commentariis referret Viſiones,& revelationes,quas habuerat;ut narrat ipſe P.Ludovicus in Prologo, ſeu introductione Vitæ hujus Virginis poſtmodum deſcribendo.

Vterque autem Teſtimonium juratum perhibuit de veritate Virtutum inſignium, & Donorum, quibus. P. Ludovicus à Ponte in Prologo illius Hiſtoriæ,& in toto corpore operis affirmat, mirabilem hanc Virginem ornatam fuiſſe à Deo; ut conſtabit legenti tertium librum ſecundæ partis Vitæ illius,in quo omnia illa latè narrantur à P.Pinto, ea deducente ex informationibus authenticè confectis ab Ordinario. Nihil enim circa Virtutes,& Dona Marinæ de Eſcobar ſcriptum eſt à P. Ludovico de Ponte, quod non inveniatur cùm juramento confirmatum ab iis, & ſimilibus Teſtibus.

Ex his conſtat,quanti faciendum ſit judicium Venerab.P.Ludovici à Ponte in approbatione viſionum, & Revelationum Virginis Marinæ de Eſcobar. Vt autem omnibus conſtet illum habuiſſe prudentiſſimum fundamentum ad judicandum, hujus fœminę mirabiles Viſiones,& Revelationes, non à Diabolo, nec à proprio ipſius Virginis ſpiritu, ſed ab ſpiritu Dei fuiſſe profectas,libet ſubiicere hic motiva, quibus ad ita judicandum inductus eſt; in medium producendo Prologum graviſſimum, quem illi Hiſtorię prę fixit; quemque attentè legere, ac expendere ſatis erit ad ferendam ſententiam.

IN-

Digitized by Google

INTRODUCTIO
V. P. LUDOVICI DE PONTE
Ad primam Partem Mirabilis Vitæ
VENERABILIS VIRGINIS
MARINÆ DE ESCOBAR.

INtroductionem ad Vita m Mirabilem Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar,quã V.P.Ludovicus de Ponte ipſius primæ Partis Author, ſcripſit ad declarandam Præſtantiam Utilitatem, & Certitudinem illius,tamquam non parrum utilem meæ diſſertationi confirmandæ, eidem adjungere, & præmittere exiſtimavi; præcipuè cùm ex introductione hac, quaſi ex Chryſtallino veritatis, & prudentiæ fonte, præcipuas rationes, ad meam in ea ſententiam ſtabiliendam hauſerim. Et quidem, ut veriùs, & clariùs in hac parte V.P. ſenſus omnibus innoteſcat;non tam ſenſumipſius introductionis depromere,quàm adverbum ipſam, & ut ex Hiſpanico idiomate in latinum verſam, & Typis vulgatam Pragæ Anno 1672. eam habemus, tranſcribere decrevi. Quapropter a Prologo, qui ad latinam interpretationem præmittitur, initium ſumere aptiſſimum judicavi.

Digitized by Google

Prologus, quem præmittit ad primam Partem Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar à ſe latinè redditam P. Melchior Hanel Societatis JESV.

SI, ex Divi Gregorii (*hom.6.in Erech.*) ſententia, cuiquam terrarum regioni obtigit benedictio, qua moribundus Iſaac ſuum beavit, Jacobum; obtigiſſe prorſus credenda eſt Regno Hiſpaniæ, quæ tutelari gloriatur Jacobo. Libeat magni Eccleſiæ Doctoris, maximi Pontificis, verba excipere: *Quoniam*, inquit ille, *inter electos DEI, alii in contemplationem ſurgunt, alii verò per activæ vitæ ſolummodò opera pingueſcunt, rectè in benedictione illa Iſaac dicitur. Det tibi Dominus de rore Cœli, & de pinguedine Terræ.* Ros *etenim deſupèr, & ſubtilitèr cadit: & nos toties de rore Cœli accipimus, quoties per infuſionem contemplationis intimæ, de ſupernis aliquid tenuitèr videmus: cum verò bona opera, etiam per corpus agimus, de terræ pinguedine ditamur.* Ita Gregorius. Quis porrò recenſeat, quos Jacobeâ ſorte felix, Hiſpania numerat electos DEI, tum contemplatione rerum Cœleſtium ſublimes, tum activæ vitæ ſanctis operibus opimos: ut non immeritò, Chriſtiani Orbis conſenſu, fœcunda Sanctorum Parens habeatur. Illa Eccleſia, ut vetuſtiores taceam, etiam *cùm abundavit iniquitas, & refriguit charitas multorum*, dedit Dominicum Guſmanum, Vincentium Ferrerium; illa Ignatium Loyolam, Franciſcum Xaverium, Tereſiam à Jeſu, Thomam Villanovam, Petrum de Alcantara, atque tot alios præterea tulit, quos, & ſi Sanctorum Faſtis Romana nec dum adſcripſerit Sedes, ob

exa-

Digitized by Google

exactam tamen piè, ac laudabiliter vitam, venerabundi ſuſcipimus: e quibus una ſanè eſt, Venerabilis Virgo Marina de Eſcobar, cujus hoc noſtro ſęculo, rarę Sanctitatis, atque collatorum illi cœlitas illuſtrium donorum fama, extrà Hiſpaniam quaqua verſum diffuſa, neminem non rapit in admirationem. Me profectò ita abripuit, ut poſtquam primam hujus Admirabilis Virginis Partem Vitæ, nuperrimè Typis Hispanicis excuſam conſpexi, animum ad illam interpretandam adjecerim: ſtimulantibus me etiam ad hoc audendum Sapientibus Viris, ac in primis (quem ſingularis obſervantiæ ergò nomino) venerandæ memoriæ P. Roderico de Arriaga; qui, quòd in domeſtico hujus famulæ DEI Sacrario Sacerdos Divinam Hoſtiam litaverit, atque conſpectu ipſius, & alloquio fuerit fruitus, non in poſtremis id gratiis habebat, ac facundum ſemper, prò opportunitate, ejuſdem agebat Encomiaſten. Dignum inſuper operæpretium me relaturum exiſtimabam, ſi ſacram hanc hiſtoriam latinitate à me donatam, toti mundo redderem intelligibilem: quod quidem feci, tametſi ſtylo ſimpliciorum, quàm, ut elegantioris forte cuiſpiam orationis amanti, ſatisfecerim. Atque ſi quis rationem facti petat, dicam: Cura mihi fuit, ne quoad ejus fieri poſſet negligerem ſimplicem ſtylum, & verba dictæ Virginis Hiſpanica, quibus ipſa ſuas, atque non rarò ſatis obſcurè, & involutè conſcripſit gratias, & ex quibus hanc primam vitæ Partem contexuit venerabilis Pater Ludovicus de Ponte, qui etiam dubio procul ſcribere cultiùs potuiſſet hiſpanicè, niſi, & ille quemadmodum in ſua ad eam introductione ait, ſolicitus fuiſſet, ut à Marinæ ſtylo, & verbis non recederet; eò quod illi viderentur eſſe ipſiuſmet DEI, & ex ejuſdem inſpiratione magis genuinè manifeſtarent myſteria, quàm alia, quæ viſa fuiſſent elegantiora. Videlicèt ſimplex

Digitized by Google

eſt ipſius quoque, Dei cum ſimplicibus (quales, præ viris, ſolent eſſe fœminæ) ſermocinatio, & ea Sanctis acceptiſſima eſt dictio, quæ cum eorum modeſtia, morumque ſimplicitate conſentit. Neque liber hic ad aures mulcendas, aut linguam poliendam; ſed animum ſanctioribus imbuendum placitis, ac doctrinis eſt ſcriptus: *latet* ſiquidem *in illo*, licet *ſub verborum humilitate, Theſaurus incomparabilis, qui divinæ pietatis experiẽtia, offertur cunctis bonæ voluntatis hominibus* quod Landſpergius, quoque dixit in æpiſtola Apologetica, ad Lectorem præfixa libro, Divinarum inſinuationum, Sanctæ Gertrudis, & rem, non verba quærenda eſſe, ubi de ſalute agitur, reſponderunt Viri prudentiſſimi Typographo, ſolicito de ſtylo expoliendo, in editione Dialogorum Divæ Catharinæ Senenſis. Quid quòd Judice Eminentiſſimo Cardinali Baronio (*tom.3.à.nu. 356.*) *ſuſpectum redditur, quidquid obducitur fuco, atque pigmentis: pulchiorque eniteſcit, ipſa ſua puritate, ſimplicitas: quæ quod mentiri neſciat, omne, quamvis ad ornatum compoſitum velamentum, abhorret*? Itaque, nè te prudẽs Lector, ſtylus offendat rudior, & quandoque, ob inuſitata cultis ſcriptoribus interciſa, ac periodos in ſpeciem intricatus, cacophonias, & tautologias inamænus: *rem ipſam appendo* (loquor cum Roſveydo in Prolegomenis ad vitas Patrum) *non verba; fructum lege, non folia, florem carpe: ne volaticos deſidera pappos*; V. P. Ludovicum loquentem audi; & vale, DEUMque pro me peccatore ora, ad cujus unius *majorem gloriam* interpretem egi.

§. I.

Digitized by Google

§ I.

Indicat Revelationes, quas Marina pro ea conſcribenda habuit, & fundamenta quibus innititur, veritas, & Certitudo hujus Hiſtoriæ.

1 MAgnus noſter DEUS ac Dominus, qualis omnibus fuit ætatibus, ac temporibus, eſtque etiam num in Sanctis ſuis, dignatus eſt ſibi diebus noſtris deligere Venerabilem Virginem, nomine Marinam de Eſcobar, ut in ea immenſos infinitæ ſuæ ſapientiæ, charitatis, & miſericordiæ theſauros, atque inæſtimabiles gratiæ divitias manifeſtaret, internè cum ipſa converſando, ac omnia illi declarando Myſteria, quæ nos Catholica docet Fides, celebratque Eccleſia; modis uſque adeò novis, miris ac inuſitatis, ut exhibiti eidem favores nullatenus cedant illis, quos S.Gertrudi, S.Mechtildi, S.Brigittæ, S.Catharinæ ſenenſi, S.Tereſiæ à JESU, aliiſque conſimilibus præſtitiſſe ſcribitur; quandoquidem non eſt abbreviata potens manus Domini, neque exhauſta ipſius Sapientia, vel imminuta Charitas, quo minus ſciat, poſſit, ac velit innovare miracula, quæ operatus eſt in Sanctis antecedentibus, & alia patrare paria, atque ſubinde majora per modò Viventes. Sunt etenim tot res eximiæ, quas DEUS de ſe ipſo, deque ſuis Divinis perfectionibus, nec non de iis, quæ hominis egit causâ, revelare poteſt; ſunt quoque tam varii modi, quibus talia revelare conſuevit, ut, poſtquam illa cuipiam mortalium patefecerit, ſemper ei ſuperſint alia infinita, adeò novis manifeſtanda modis, ut omnem ſuperent imaginationem:

Digitized by Google

quorum illuſtriſſimum videtur voluiſſe facere compendium,cõmunicando ſe Venerabili iſti Virgini, omnibus ferè cœleſtis, ac Divinæ Communicationis generibus,recenſitis in Scriptura Sacra, atque in Vitis Sanctorum.

2 Et quantumvis verum ſit,omnia iſta, utpotè interna,& ſecretè acta,DEUM inter,& animam, non potuiſſe ſciri,præterquam ab ipsâmet Virgine (quæ DEO jubente,illa conſcientiæ ſuæ apperiebat Arbitris,& propter fines,quos mox intelligemus,conſcribebat) non tamen propterea minus credenda ſunt, & probanda, quam creditæ, & probatæ fuerint res admirandæ prædictarum quinque Sanctarum, quamvis illæ ipſæ eas manifeſtaverint; cùm ſint confirmatæ iis operibus, ac ſignis, quæ nos ſufficienter convincant, quòd nec ipſæ fallantur,neque nos fallant,ex ignorantia, paſſione,vel malitia: & quandoque ſint ejuſmodi, ut quamvis illa voluiſſent, non tamen ſciviſſent confingere, niſi ab alio altioris ordinis ſpiritu, ad hoc permotæ fuiſſent.

3 Et quãvis certum ſit, & experientiâ compertum, quod his temporibus (quæ ſunt occulta DEI judicia) ſe transfiguret Satanas in Angelum lucis,fingẽdo, & ſimulando ea, quæ apparent Sancta,ac Divina, tam internè,quàm externè; certus nihilomnus ſum,quantum præſentis vitæ conditio patitur,ſpiritum,quo agebatur, venerabilis Marina, quique cum illa agebat, & ea ipſi manifeſtabat arcana,ac ſecreta, quæ referemus, non fuiſſe malum,ſed bonum; non Dęmonem, ſed verum DEUM,ipſumque ſervatorem noſtrum,ſubſervientibus illi, & ab eo commiſſa exequentibus bonis Angelis, Sanctiſque Cœlitibus,atque in primis Sacratiſſimâ Virgine ipſius Matre. Si quidem rigido admodum, & ſolicito plurium, quam triginta annorum, quibus mihi rerum ſuarum,tùm oretenùs; tùm ſcripto reddebat ratio-

Digitized by Google

tionem,examine,univerſa,quæ illi eveniebant, ſemper inveni, habére omnia boni Spiritus ſigna nobis à ſacris literis, & Sanctis Patribus indicata. Eorum ego, ne ſim prolixus, ſuccinctam dumtaxat dabo epitomen, quam fuſa iſthæc comprobabit Hiſtoria.

4 Inprimis namque in verbis,operibus, & actionibus,atque rebus omnibus ejus ſpiritus, qui ipſi loquebatur, quidam elucebat Divinum; eam ſiquidem Sapientiam,& excellentiam,eam veritatem,& puritatem, eam gravitatem,& diſcretionem, eam denique Sanctitatem in ſummo perfectionis præſeferebant gradu, ut abundè oſtenderent,fontem, ex quo procederent, eſſe DEUM;cum in DEO nihil reperiri poſſit,quod malum, vel falſum,leve,aut imperfectum, & indignum ſit tanti Domini Majeſtate.

5 Præterea, quemadmodum arbor cognoſcitur ex fructibus, ita ſe Divinus Spiritus in iſta ſua Famula manifeſtabat,per ſeptē raras illi collatas virtutes,quæ ſunt ſeptem certa Sancti Spiritus,iis prædito aſſiſtentis, indicia. Prima fuit ſingularis, quædam animæ,& corporis puritas,atque ſummus cujuſcumque, quamtumvis levis culpæ,vel nævi horror, nec non prorſus rarum Caſtitatis donum,quo fuit à tentationibus, & motibus illi contraris pręſervata. Admirabilior erat altera, quod illam in tam profunda ſui ipſius cognitione fundaverit,ut inter revelationes, & favores uſque adeo prodigioſos,ab omni fuerit ſuperbia, & inani gloria, atque etiam ejus tentatione immunis. Tertia, quòd ipſi cor ità pacatum,& præſentiæ ſui DEI inhærens dederit,ut in oratione, & contemplatione mentali nunquam,aut rariſſimè paſſa fuerit, vel involuntarias mentis evagationes, quamvis illam ad multas horas produceret. Quarta,ſummus fuit timor, ne circumveniretur à Diabolo in rebus extraordinariis,quæ illi acci-

Digitized by Google

debant;ideòque omnem ſibi poſſibilem adhibebat diligentiam, ut eam DEUS ab hujuſcemodi illuſionibus liberaret,vel talibus viis non duceret ; itaut nemo unquam tam fuerit cupidus ſimilium viſitationum,& gratiarum,quàm illa fuit ſolicita, ut reſiſteret, ac reluctaretur iis acceptandis,donec ipſam DEUS induxiſſet ad conſenſum. Quinta,ſunt vehementia deſideria,quibus tenebatur, ut quoslibet toleraret contemptus, & cruciatus pro DEO. Unde quando illam Divina Majeſtas poſtremo vitæ tempore, ſuſtinendis horridiſſimis molæſtiis,ac doloribus exercuit, tantopere acquieſcebat,ut ſe deſolatam diceret morituram, niſi modicum illud toleraviſſet,quod ipſi DEUS ferendum obtulerat. Hinc etiam,inter tam terribiles cruciatus,perfectiſſimè ſuam Divinæ conformabat voluntatem,neque ulla ipſi crux erat tam gravis,quàm timor, quomodolibet deflectendi ab ea conformitate. Sexta eſt ingens zelus ſalutis animarum, ut mille dediſſet vitas, ne vel una damnaretur : tamque tenera commiſeratio, quâ proximorum condolebat miſeriis, quæ in ipſius deveniebant notitiam ; ut illis conficeretur,& gravaretur, ac ſi propriæ ipſius eſſent quæ ſunt virtutes,in quibus Evangelica eſt ſita perfectio, & de quibus in primo agetur libro. Denique ſummã habuit propenſionem,nõ tamen impetuoſam, neque præcipitẽ,ſed admodũ moderatam,& circumſpectam,ad reddendam omnium rerum ſuarum rationem ſuę Arbitro conſcientię, à quo dirigebatur;noluitque ſe ipſam, ſeu proprio judicio, ſeu interno Spiritus impetu, regere, niſi accederet approbatio Magiſtri,ac Ducis viſibilis, quem illi dederat DEUS,in iis rebus,quæ ipſius indigebant directione.

6. Hæ ſeptem hæroicæ virtutes, ſeu effectus animæ, ità adverſantur intẽtionibus Satanæ, cõveniuntq; tàm propriè DEO, qui deſiderat, ac prætendit ſalutẽ,

atq;

Digitized by Google

atq; perfectionem ſuorum Electorum, ut dum illæ firmiter, ac ſtabiliter in anima perſeverant(quemadmodum perſeveraverunt in Venerabili Marina, quamdiù ego ipſi fui à confeſſionibus)ſint ſeptem indubitata teſtimonia, ſeptemq; certiſſima indicia ejuſdem DEI,qui illam adeò inſuetis ducit viis, reddendo ipſam immunem ab omni diaboli, vel proprii ſpiritus illuſione. Et propterea illi dedit naturam, indè quidem extremè reformidantem ejuſmodi dolos, hinc verò vividam, perſpicacem,ac impigram,& celerem in examinandis, & perſpiciendis rebus internis, quæ illi eveniebant; itaut magnâ hujus ſolicitudinis parte, ſuos liberaret Confeſſarios. Idcircò, non abſq: ſufficienti fundamento, exiſtimo, quod ſicut DEUS in ſua Eccleſia conſtituit Sanctum Franciſcum ad paupertatis, & alios Sanctos, ad aliorum virtutum præbendum exemplum; ita periculoſis his temporibus propoſuerit hanc Virginē, ut timoris,& ſolicitudinis, cautela, circumſpectioniſq; ac diſquiſitionis exemplo doceret, quomodo Divinæ Revelationes, & inuſitatæ gratiæ tutò ſint ſuſcipiendæ.

§. II.

Deus jubet, Marinam ob valdè ſublimos fines, ea ſcribere, quæ ipſi eveniebant.

7. EX dictis ſequitur,Venerabilem Virginem Marinam de Eſcobar ea, quæ ipſi eveniebant, non ex ſua propria voluntate, neque ex animi levitate conſcripſiſſe, & propalaſſe; cum potiùs ab hac re ſummè abhorruerit, uſquedum id facere juberetur a ſuo Confeſſario Patre Petro de Leon; ut illa ipſe diutiùs expendere poſſet, atque diſcutere, & exhibere aliis authoritate pollentibus, rerumque ſpiritualium peritis, ac doctis viris, qui ſuum de iis judicium di-

dicerent. Cum tamen is paulo poſt, connivens in illius repugnantia, ei dixiſſet, ſufficere id, quod ſcripſerat; ipſemet DEUS, eam denuò juſſit cœpta proſequi, manifeſtatis illi admirandis hujus ſcriptionis finibus, & motivis, quod ipſa his refert verbis.

8. Poſtquam à DEO multas obtinuiſſem gratias;& ingentia ſolatia, fuiſſemque ab illo multoties, viſitata, & illuminata, ut cognoſcerem ſublimiſſima ipſius myſteria, dicebat mihi aliquot continuis diebus: *Scribe quod tecum ago*. Ego verò advertens mihi à Divina Majeſtate iterari ea verba, dixi illi quâdam vice: *Domine; quare tua Majeſtas id à me vult ſcribi*? an ne forſitan idcirco, ut reddere poſſim meo Confeſſario rationem eorum, quæ fiunt in mea anima? reſponditque mihi DEUS: *Non ideo*. Tum ego rurſum. Quare igitur mi Domine?& Dominus mihi dixit. *Facit ad meam gloriam, ut hoc ſcribas*. Ideòque ſubito incepi ſcribere, quia iſtud dictum tantopere me ad ſcriptionem cōpulit, ut abſque magno conſcientiæ remorſu eâ ſuperſedere non poſſem. Verum & ſi ſcriberem: unâ id ſpectabam, conabarque conſequi a DEO, ac poſtulabam quàm enixiſſimè, & ex intimo corde meo,ut me illuminaret, daretque mihi gratiam, ne quidquam fieret adverſum Sanctiſſimæ ipſius voluntati: maluiſſem enim mihi eximere linguam, & amputare manus, quam vel unum verbum, DEO nolente,loqui, aut ſcribere. Quocirca timens meam malitiam, & aſtutiam diaboli,continuè dicebam: Domine vis ne id a me fieri? & Divina Majeſtas mihi reſpondit: *Ita; quia iſta tibi, non tui ſolius tantùm fiunt gratia, ſed etiam proptèr alios*. Alias verò addidit: *Noveris hoc ſæculo reperiri in Mundo homines, qui vehementer falluntur, dum cogitant, ac dicunt, non eſſe tempus; quale quondam erat; & à me non conferri gratias, neque eſſe, cui eas poſſim conferre, quas conſueverim*

rim aliis præſtare temporibus; quaſi verò jam non eſſem, idem, qui eram. Juverit ergo eos intelligere, aliter ſe rem habere. Poſt hæc nihil ominùs adhuc metuebám, ideòque illi dixi cum magna verecundia, & confuſione: Domine, ergonè ego miſerabilis eſſe debeo inſtar campanæ, quæ alios advocat, ut veniant ad templum, licèt ipſa remaneat in Campanili? fac de me quod vis, neque enim ego aliud volo. Ad hoc mihi reſpondit quædam verba conſolatoria, indicavitque nonnullas perſonas, quibus eſſet profuturum id, quod mecum agebat: Ego verò reſpondi. Plurimum gaudeo, Domine, quod cùm ego tam parùm proficiam ex gratiis, quas mihi præſtas, reperiatur, qui ex illis proficiat.

9. His animata, perrexit ſcribere ea, quæ illi contingebant, cùm tunc eſſet provectæ ętatis quadraginta quatuor annorum, ſed DEUS indulgendo ipſius naturali repugnantiæ, illi dixit, ut hac vice ſcribendo conſequenter impletet ſexaginta circiter philyras chartæ; quodque deindè eſſet amplius aliquid ſibi placiturum. Atque ita fecit, conſignando quæcumque illi acciderant, & accidebant, uſque ad ætatem quinquaginta annorum, aut aliquantùm ultrà; quo tempore cùm ipſamet ſcribere non poſſet, eò quod tum eſſet vehementer infirma ac debilis, ego, qui jam eram ipſius Confeſſarius, mortuo Patre Petro de Leon, illi mandavi, ut ſcribenda dictaret cuidam probatæ virtutis Virgini Adoloſcentulæ, quæ ipſi convivebat. Id verò illa ęgrè tulit, ob ingentem naturæ ſuæ reſiſtentiam, abhorrentis à talibus cuiquam alteri patefaciendis, quàm Arbitro Conſcientiæ. Et cum in hac re eſſet remiſſior, vidit à dextris Chriſtum Dominum, quaſi duobus a ſe diſtantem paſſibus, qui valdè gravitèr, & inſtar redarguentis ipſi dixit. *Quæ eſt hæc tua repugnantia Marina, cum tàm ex ordinaria Doctrina, quàm ex mea illuminatione, ſcias,*

ſcias, me velle, ut obedias tuo Confeſſario? Nunc verò ego intervenio, præcipiendo, ac mandando, ut id facias, neque ultrà repugnes. Nunquid fortè noſti, qualia ſint mea judicia, ac intentiones? Et quam ob cauſam, aut cur, ſeu propter quem finem tibi ex mea miſericordia has gratias conferam? atque an hunc in modum tecum forſan agam, quod id merearis? an potiùs propter multorum aliorum, atque alicujus ſpeciatim bonum, & emolumentum? Superſede hac difficultate, Marina; obtempera tuo Magiſtro.

Non multò poſt incepit dubitare, utrum non committeret aliquem errorem in ſcribendis ſuis rebus, dixitque Chriſto Domino. Cuperem ſanè vehementer, Domine, bonum paucis, & multa ſignificantibus verbis ſcribendi modum aſſequi; ſicut tu interdum meam animam edoces de tuis myſteriis: quod enim ſcribo, recenſendo miſericordias quas mihi præſtas, multorum eſt verborum, videnturq; mihi iſtæ narrationes fuſæ. audivit me Dominus, & penetravit cor meum, reſponditq; mihi quàm graviſſimè, quaſi interpoſitâ aliquâ morâ, quæ indicabat magnam majeſtatem: *Non dicis bene, qua namque ratione modum, quo te ego inſtruo, tibique dicto, qualiter te conſcribere oporteat meas veritates, ac myſteria, ac gratias, quàs tibi præſto, vocas narrationes fuſas? depone iſtam ignorantiam, & ſimplicitatem, ac tace, & obedi.*

10. Iſtâ Chriſti Domini reſponſione indicatur id, quod hæc ejus famula aliquoties mihi aſſeruit, ſæpè ſibi ab illo inſpiratum fuiſſe, & quaſi dictatum; quod ſcribebat ne verbo mutato, in rebus majoris momenti, quas ſuggerebat ſcribenti; quod ſi quandoque evenit ut non meminiſſet, quid acciderit, dum tamen ordiebatur ſcriptionem, id ipſi DEUS in memoriam exactè revocabat. Quando verò de re quapiam dubitabat, itanè ſe haberet; an ſecus, interrogabat de ea Dominũ, vel

ali-

Digitized by Google

aliquem aſſiſtentium ſibi Angelorum, qui illi eximebant dubium.

11. Tanto porrò tenebatur deſiderio non aberrãdi à vero, ut aliquando dixerit DEO: Si tu velles, libẽter dicerem meo Patri Spirituali, cui committis mea ſcripta, ut omnia, quæ in illis reperiuntur, & quæ ipſi non integerrimè ſatisfaciunt, deleat, laceret, ac deſtruat. Reſpondit autem ei Dominus, ſuaviter, & graviter illam corripiens: *Dic age, Marina, quis te Dominam conſtituit rei non tuæ, ſed meæ, quam ità velis jubere deſtrui, ac aboleri? nunquid forſan plus es, quam miſerabile meæ potentis manus inſtrumentum? tace, & relinque iſta, quæ ego facio prò meo beneplacito, ac providentia, & obedi, nullo verbo dicto.*

12. Sic anima ipſius reprehenſa fuit, & convicta, ut faceret, quod illi à DEO præcipiebatur. Hoc audito, incepit dictare, quæ ipſi denuò eveniebant, alicui ſuarum contubernalium, vel ſuis Confeſſariis; brevi tamen adeo debilitata decubuit in lecto, ut illam oportuerit eſſe contentam, rerum ſuarum mihi rationẽ reddere oretenus, quas ego conſcriberem. Cùm autem ego etiam propter meos graves, & continuos morbos illi poſſem adeſſe paucis vicibus; hũc defectum ſupplevit Pater Frater Adreas de Ponte, meus Germanus, ex Ordine Sancti Dominici, vir magnæ virtutis, zeli, & Spiritus, qui magnâ charitate, ac diligentiâ, per plures annos illam bis intra ſeptimanam adibat, ut exciperet ipſius confeſſionem, & propter alia, quæ ei committebat: eâdemque occaſione, me volente, illi referebat, quæ ipſi cum Domino acciderant; ille verò omnia fideliter conſignabat, ac deinde ipſi exhibebat, ut diſpiceret, an aliquid addendum exiſtimaret, vel omittendum; atq; ità correcta mihi tradebat, & ego eadem cum ipſa conferebam, ac iteratò corrigebam.

Digitized by Google

§ III.

Jubet Chriſtus Dominus Confeſſarium è Societate JESU *hæc ſcripta diſponere, ut ſuo tempore evulgentur.*

POST hæc intellexi ex relatione Marinæ, DEI voluntatem eſſe, ut Societas, atque ſpeciatim ego (donec viverē) utpotè ipſius Cōfeſſarius, haberē curam earum chartarum, ut redigerentur in ordinem, & ſuo tempore evulgarentur: atq; à Sancto Patre noſtro Ignatio, juſſa fuit mihi dicere, *ut hoc facerem, tanquam ſi ad me unicè ſpectaret, quemadmodum ſpectabat; ſciremq; eſſe partum domeſticum*: quibus ultimis verbis ſignificavit à Domino DEO aſſumptam fuiſſe Societatem prò inſtrumento ad conferendas illi has gratias, atque ut ipſa illam ſuâ educaret doctrinâ, & inſtitutione. Habitâ hac monitione cœpi dubitare, bonumne foret, ſtatim hac de re agere, priuſquam me è medio mors tolleret, quæ continuè meis oculis obſervabatur; & quia id procraſtinabam, Dominus in Vigilia Sancti Petri, anno 1614. (qui ætatis Marinæ erat ſexageſiſimus) gravi, & imperioſa voce illi dixit: *Audis ne? jam eſt tempus, ut redigantur in ordinem, quæ tibi contigerunt, & gratiæ tibi à me præſtitæ; dic tuo Confeſſario, ut id cito faciat, ac ſi tibi, vel ipſi paulò poſt eſſet moriendum: hoc enim ſtatuto tempore eveniet.* Iſto monito, & judicio graviſſimorum Patrum Societatis permotus, accinxi me ad opus quam ſecretiſſimè, donec adeſſet tempus illius publicandi; quod eſſe conſuevit poſt mortem perſonæ, cujus geſta conſcribuntur.

14. Et quantumvis id exequi fuiſſet facile, ſi ſecutus fuiſſem ordinem, quo ſuas ipſa res conſcribebat, vel

Digitized by Google

vel dictabat; quia tamen omnia erant indigeſta, tranſiliebat enim ex his ad alia, & quædam interrumpebat, ut ad prorſus diverſa tranſiret, judicavi è majore DEI gloria futurum ſi aſſumerem aliquem modum, quo clariùs, ac diſtinctiùs exponeretur excellentia, & ſublimitas myſteriorum noſtræ fidei, ac mirabilium Operum, quæ Divina Majeſtas in iſta ſua Famula, & per illam operata eſt, etſi quandoque non haberetur ratio ordinis temporum, ubi illum ſciri parùm referret: ſemper tamen fui ſollicitus, ut non recederem ab ejus ſtylo, & verbis eo, quo mihi viderentur ipſiuſmet eſſe DEI, & ex ejuſdem inſpiratione magis genuinè manifeſtarent myſteria, quàm alia, quæ viſa fuiſſent elegantiora; demptis etiam nonnullis, quæ ipſa adiungebat, ac repetebat, ut ſe magis aperiret, vel declararet repugnantiam, quam ſentiebat, in acceptandis adeò inſuetis gratiis, donec adigeretur ad illas admittēdas. Quas equidem repugnantias repeto ſæpius, ut ſint inſtar theriacæ, ſeu antidoti, contra venenum, quod ſolent haurire Tirones, & imperfecti ex lectione hujuſmodi revelationum, dum ſimilium vana concipiunt deſideria: quod non facient, videntes Venerabilem Marinam ſe ita illas recuſando, cautèque admittendo, dignam reddidiſſe, ut eas conſequeretur, dum conaretur pro viribus viæ communi, ac tritæ verarum, ac ſolidarum virtutum inſiſtere.

§ IV.

Partitio primæ Partis hujus Hiſtoriæ, in ſex Libros.

QUapropter contenta in hac Hiſtoria, quæ ſunt innumera, neque minus proficua, quam glorioſa, redigemus in ſex libros. Primus liber cō-

Digitized by Google

prehendet extraordinarias vias, quibus illam DEUS duxit, combinatas ex admirandis favoribus, horrendis cruciatibus, & eximiis virtutibus; quæ tria hujus vitæ Sanctitatem reddunt undequaque abſolutam, ac per quam ſtabilem; ſecundum illud dictum Eccleſiaſtis; *Funiculus triplex difficile rumpitur*; quia favores, ac dona, abſq; crucibus, facile conſuevit vincere ſuperbia, præſumptio, & vana gloria, cruces autem, ac tormenta, ſine gratiarum ſolatiis, nullo negotio præcipitant in impatientiam, tædium, & puſillanimitatem ſpiritus; & virtutes abſque prædictarum duarum rerum mixtura nunquam ſunt ſolidæ, nec robuſtæ, neque bene probatæ; ideoque facile illas ſuperat pigritia, ac tepiditas cordis: quando verò omnia tria ſunt coniuncta, cõſtituunt Sanctitatem excellentem, & quaſi inexpugnabilem. Atque hæc tria generatim erunt argumentum iſtius primi libri, qui exhibet ſpecialium rerum fundamenta, quæ ſingillatim referuntur in ſequẽtibus libris.

16. Secundus liber erit de admirandis revelationibus quas habuit de myſteriis noſtræ Redemptionis, quæ fuerunt ipſi materia Orationis, & contemplationis tàm ordinariæ, quàm extraordinariæ; nec non de magnis gratiis, quas in illis eſt conſecuta. Specialitèr verò in eo agitur de myſteriis vitæ Chriſti Domini, de ejus Paſsione, Aſcenſione, & Adventu Sancti Spiritus, atque de inſtitutione, & feſto Sanctiſſimi Sacramenti; præterea de vita Beatiſſimæ Virginis, incipiendo ab ipſius nativitate; iis, quę concernunt puriſſimam illius Conceptionem, ob ſingulares cauſas, dilatis ad finem libri quarti, ubi etiam agetur de ejus Aſſumptione.

17. Liber tertius eſt de admirabilioribus revelationibus ad myſteria Divinitatis, & Trinitatis Divinarum Perſonarum, & ad æternam Sanctorum felicitatẽ, quam ipſi DEUS dedit delibandam, conferendo illi

alias

Digitized by Google

alias inſuper eximias gratias.

18. Liber quartus complectitur ſpeciales revelationes, quas habuit de officiis, & excellentiis Angelorum Cuſtodum, ac Sanctorum, qui illam frequenter inviſebant, præſertim verò de prerogativis Beatiſſimę Virginis ſine macula conceptæ, & aſſumptę; unàque res inſigniores, quæ illi cum iis Sanctis evenerunt.

19. Quintus Liber erit de rebus memorabilibus, quibus juvit animas Purgatorii, & promovit ſalutem proximorum, cùm illi DEUS manifeſtaret omnium miſerias, & quæ ipſi eſſent agenda, dicenda, ac ſcribenda prò iis adiuvandis; ubi refertur doctrina, prò conſequenda perfectione, quam à DEO didicit, & ſcribere juſſa fuit ad profectum eorum, qui ſunt addictiores, tractandis rebus ſpiritualibus.

20. Denique liber ſextus erit de heroica ipſius perfectione, quæ enituit in modo, quo toleravit ſuos terribiles cruciatus, & exercuit omnis generis virtutes; atque de raris gratiis, quas illi DEUS præſtitit, additis præclaris promiſſis, concernentibus ipſius obitum.

21. Hactenus in illo Prologo ſeu introductione V.P. Ludovicus à Ponte, qui finem imponit primo Libro his verbis. Hic finem imponimus primo libro, qui eſt ſumma quædam trium rerum, quas complexa eſt via extraordinaria, qua illam duxit Dominus noſter, contexta miris favoribus, & deliciis: terribilibus cruciatibus, & tormentis, non ſine illuſtribus Virtutibus; quas inter elucebat in illa profunda humilitas, & cognitio vilitatis ſuæ: obedientia exactiſſima ad nutus Dei, ſuorumque Angelorum, & Confeſſariorum: Zelus ardens ſalutis animarum: continua oratio, & tractatio cum Deo, cujus præſentiam numquam anima dimittebat: inſignis patientia in ſuis neceſſitatibus, infirmitatibus, tormentis, & veluti martiriis, quæ de manu Dei, ope-

râ Angelorum, Dæmonumque patiebatur: atque hæc, ultra graves ſui afflictiones, rigidas verberationes, frequentia, & cruenta cilicia, continuata jejunia, aliaque genera pænarum, quæ dum corporis vires utrumque ſufficerent ſponte ſuſcipiebat, communicato conſilio cum ſuis Confeſſariis, & exequebatur quantum hi permittebant accomodantes ſe ejus ardori tam flagranti; teſi cum prudentia Chriſtiana. Hæc omnia declarabunt, extollentque res ipſæ ſingula proximis libris perſequendæ.

Hactenus V. Pater, qui cumulatiſſimè præſtitit, id quod promiſit, tandemque concluſit totum opus ſequēti §, qui caput eſt vigeſimum primum libri ſexti.

§. V.

Quomodò ipſi DEUS communicaverit eximiam Spiritus myſticam, & experimentalem ſcientiam, præceperitque, ut conſcriberet omnes ſuas experientias, in commodum proximorum, conſignandas, & in ordinem redigendas à Confeſſario, quem habebat ex Societate JESU.

22. EXtraordinariis gratiis, quas Deus ſuæ famulæ, per decurſum longævę ejus vitæ pręſtitit, & iſtud accenſeamus, quod ipſi fuerit unà cum illis communicata Scientia ſpiritualis, quam cōmunitèr vocamus Theologiam Myſticam, & ſcientiam experimentalem, de qua loquens Divina Sapientia, ait quòd *oſtenderit juſto Jacob regnum DEI*, Et *dederit illi*

Digitized by Google

illi ſcientiam Sanctorum, quia ductu Divini luminis eſt ingreſſus ad percipienda arcana Regni Cœlorum, quæ nimirum ſentiebat, & experiebatur in ſe ipſo, quod eſt proprium Sanctorum.

23. In hoc mirè excellebat iſta famula DEI, cui Divina Majeſtas ſenſim communicavit, quinque admirabiles experientias, quæ complectuntur univerſam ſcientiam Spiritus.

24. I. Quia in primis experta eſt, ac attigit omnia concernentia Infantiam, Paſſionem, & Mortem Salvatoris, ac reliqua ipſius Sacratiſſimæ Humanitatis Myſteria, quibus interfuit, ac ſi tunc denuò executioni mandarentur, ita ut ſentiret in ſe dolores, ac tormenta Redemptoris; uſque ad participata ejus vulnera pedum, manum, latteris, & capitis.

25. II. Hinc eſt progreſſa ulterius, ad cognoſcendam, & experiendam immenſitatem DEI Trini; ac unius, cum ſuis attributis, quæ beatos reddit Angelos; ac Sanctos; participando in ſe ipſa, ac deguſtando iſtam beatitudinem; videndo aliquid de eo, quod ipſi vident in ſuo DEO, pro ſua capacitate, idque interdum ea claritate, quamvis momentanea, inſtar relucenſcentis fulgoris, ut poſſimus dubitare, an non fuerit viſio clara, qualem nonnulli per ſpeciale Privilegium concedunt Sancto Paulo.

26. III. Tertiò experta eſt omnes modos familiaritatis, & communicationis inter DEUM, & animam, per alloquia, per inſpirationes, per ſpecies, & viſiones imaginarias, perque viſiones intellectuales, per raptus, elevationes, & uniones, mille modis, jam in fundo ſui cordis, jam in Cœlo Empyrio, jam commorando ibi, quaſi ſtabiliter ſecundum Spiritum, jam idem percipiendo in ſuo cubiculo.

27. IV. Ad hæc accedit experientia dolorum, cru-

cia-

Digitized by Google

ciatuum, moleſtiarum, ac tormentorum internorum; & externorum, quæ eſt paſſa, partim ex Divina diſpoſitione, partim propter perſequutiones Dæmonum, DEO permittente; itaùt experiretur, dolores eſſe ſcalas ad gaudium; & Crucem eſſe viam pro adeunda cœleſti gloria.

28. V. Denique experta eſt, & probavit actus heroicos omnium virtutum, in quo conſiſtit perfectio Evangelica, cum ſumma prudentia, circumſpectione, cautela in viis extraordinariis, quibus ducebatur, ne deciperetur. Unde factum eſt, ut eſſet adeò plena hac Divina ſcientia, ut poſſet eſſe excellens illius magiſtra; & anima ipſius, ac modus vivendi, eſſet inſtar libri vivi; ubi infinita ſapientia DEI deſcripſit, atque expreſſit omnia myſteria noſtræ ſanctę fidei Catholicę, admirabili artificio; adjunctis duobus raris privilegiis, quorum unum erat, quod etiamſi revelationes interdū eſſent admodum copioſæ, ac diffuſæ, & continerent multa, ac minutiſſimas circumſtantias; tàm fixè tamen illas imprimeret ſuę memoriæ, ut illarum non obliviſceretur: Alterum autem quod illi Deus ſuggeſſerit verba convenientia, quibus poſſet declarare, quod viderat, & fusè referre; etiamſi aliquandò eſſet res tàm ſublimis, ut illi non ſuppeterent verba, pro ea exprimenda. Et quia omnes iſtæ experientiæ, ac res, quę illi accidebant, fiebant arcanè, & modo inviſibili, manebantque in ipſius ſpiritu, quaſi in libro clauſo, & ſignato; Voluit Majeſtas Magni noſtri DEI, ut iſte liber aperiretur, omneſque prodirent in lucem præcipiendo illi frequentius(ſicut fusè dictum eſt in Prologo iſtius Hiſtoriæ) ut conſcriberet omnes gratias, quas illi pręſtiterat per decurſum vitæ, eo quod eas ipſi non communicaviſſet pro illa ſola, ſed etiam in commodum multorum.

29. Hoc

Digitized by Google

29. Hoc fuit primum, quod DEUS præcepit Venerabili Marinæ, & comprehendit generatim id, quod Divina Majeſtas extraordinariè in illa eſt operata; voluit tamen ſimul ut obſervarentur conſuetæ leges Eccleſiæ; utque examen rerum publicandarum,& earumdem coordinatio, ac diſpoſitio fieret, ſecundum judicium, prudentiam, & ſcientiam Confeſſarii, Magiſtri, ac Directoris,quem habebat ex Societate:eò quod non omnia, quæ DEUS ſecretò ſuis ſervis revelat, velit publicari, imò non expediret quædam probare. Propterea cùm Germanus meus Frater Andreas de Ponte, ex Ordine Sancti Dominici conſcripſiſſet, eaquæ Venerabilis Marina ipſi dicebat, vel dictabat, ut illa mihi traderet, ut dictum eſt in Prologo; retinuiſſet autem ipſorum apographa, mandavit DEUS,ut illa ab eo peteret, mihique traderet, & ego ex ipſis demerem, quod judicarem, non convenire,ut publicetur. Hactenus ibi V.P. Ludovicus à Ponte.

30. In libro autem 2. *cap.* 25. Agens Venerabilis Pater de luce infuſa, quam habuit Ven. hæc Virgo ad penetrandum Myſterium Euchariſtiæ; ſic ſcribit.

31. Pôſt Pentecoſtem celebrat Eccleſia Feſtum Sanctiſſimi Sacramenti, eò quod id non poſſit facere feria quinta in cæna Domini. Utroque tempore habuit Venerabilis Marina inſignes revelationes, ac viſiones de hoc Myſterio, quas recenſebimus, incipiendo ab admirabilioribus,de modo,quo re ipſa,& verè Chriſtus Dominus exiſtit in Sacramento, quas mihi enarravit, deditque ſcriptas, dum docerem Theologiam anno 1595.in noſtro Collegio Valliſoletano. Docebam autem tunc materiam de Euchariſtia,atque hoc punctum de Tranſsubſtantiatione. Referebat mihi id talibus verbis, & cordis affectibus, ut obſtupeſcens, conferendo meas tenebras cum tanta luce, dicerem DEO:

Digitized by Google

Confiteor tibi Pater, Domine Cœli, & Terræ, quia abſcondiſti hæc à ſapientibus, & revelaſti ea parvulis; ità Pater, quoniam ſic placitum fuit ante te. Hactenus ibi V. Pater.

32. Ut autem conſtet, quanto cum fundamento exiſtimaverit Venerabilis Ludovicus à Ponte, quod ſicut DEUS in ſua Eccleſia conſtituit Sanctum Franciſcum ad paupertatis, & alios Sanctos ad aliarum virtutum præbendum exemplum; ità his periculoſis temporibus propoſuerit hanc Virginem, ut exemplar timoris cautelæ, & circumſpectionis, qua divinæ revelationes, & inuſitatæ gratiæ ſunt tutò ſuſcipiendæ, tranſcribam §. ſequenti caput undecimum libri primi.

§. VI.

De nimio timore, quo perpetuò angebatur ne pateretur illuſiones in ſuis extraordinariis viis; quamque ſolicitè petierit à Deo illuminari; ac de admirandis rebus, quas ipſi Divina Majeſtas dixit, ut illam redderet ſecuram.

33. ALIAM Crucem conſtantiorem, & graviorem toleravit Venerabilis Marina totâ vita, inter adeò inſolitos favores, quæ fuit terribilis timor, ne in illis deciperetur à Diabolo, aut à ſua imaginatione; Nève idcircò, aliquid faceret, quo ſuũ DEUM offenderet; & quamvis Viſitationes eſsent tàm magnæ, & proficuæ, abundantes tantis ſolatiis, hi tamẽ timores, qui illã invadebãt omnẽ iſtã attẽperabãt

vo-

Digitized by Google

voluptatē;unde faciebat,quod poterat,ut illas evitaret; atq; interdum valdè lętebatur, quando ipſis carebat, adeo ut aliquando dixerit ad Deum: *Bonum meum, ſi aliqua Anima eò deveniret, ut diceret, ſe nolle acceptare iſtas tuas gratias extraordinarias, propter ſuos timores, quid faceres?* Divina Majeſtas illi reſpondit: *Ego nemini confero has gratias contrà ipſius voluntatem; quia licèt vos velim mihi eſſe ſubiectos, nolo tamen vos cogere,* Hoc reſponſo habito, veluti convicta, ſiluit. Inde fiebat ut, cùm inciperent extraordinariæ viſitationes, vel indicium aliquod illarum, aut ſignum notaret, ſubito confugeret ad DEUM; adeò ut oculis fidei illum intueretur præſentem, in omni loco, iteraretq, preces, & obteſtationes, poſtulando ab illo lumen ipſius cœleſte, ad cognoſcendas ejuſdem veritates, & ne ulla in re deciperetur. Quia vero hoc Deo placebat, ipſeque illi inſpirabat, nec Divina Majeſtas, nec Sancti, neque Angeli, qui veniebant ad illam inviſendam, propterea offendebantur, nec abibant; imò illam expectabant, ut perageret ſuam ſolitam orationem, cui minimùm quadrantem horæ ſolebat impendere, vel ſemihoram, atque aliquando unam, & duas horas; id quod ipſamet declaravit loquendo de ſe in tertia perſona gravillimis his verbis: *Quando anima illuſtrata Divino, & vero lumine, ſentit præſentiam ſui Cœleſtis ſponſi, ac Domini, qui illi ſignificat, quod illam velit viſitare, & conſolari extraordinariè, patefaciendo ipſi aliqua ſua Divina Myſteria, vel ſecreta, timet, ac tremit, & verecundatur proſtrata in conſpectu ſui Magni DEI, quem omnibus ſuis viribus amat, & cui ſummè deſiderat placere, & à quo humilitèr, atque magno ardore ſpiritus, quem illi Dominus communicat, petit, ut ipſam edoceat de ſuis veritatibus; detque illi ſuum Divinum lumen; quando ita anima complectitur ſummum Bonum, & cum illo quaſi lu-*

ctatur, uſque dum obtineat hanc benedictionem(quam divina Majeſtas, nunquam negat ei,qui illam humiliter poſtulat) invenit ſe quaſi victam à Domino, qui ipſam ſuavitèr inclinat ad acceptandam gratiam,& viſitationem, quam illi vult exhibere; & poſtquam iſtam gratiam ſuſcepit, relinquit illam ditatam Divinis donis, quæ nequeunt explicari,& adſerunt ingentem pacem,ac ſolatium;ut propterea abſque omni dubio credat, ſuum Deum, ac Dominum eſſe illius Operis Authorem.

34. Hoc ſcripſit Venerabilis Marina, quando jam erat provectæ ætatis, & ego mirabar, dum mihi narraret illam luctam, quà certabat cum ſuo DEO, ut ſibi impertiretur lumen,prò cognoſcendis ipſius veritatibus; quia id faciebat accumulando tot preces,ac tot motiva, & rationes allegando, ad eum modum, quo illas allegat Eccleſia in Litaniis Sanctorum,ut aliquãdo erubuerit, reprehenderitque ſe ipſam, dicendo ad Deum, quod ſibi videretur id exigere, quaſi debitum ex juſtitia. Divina autem Majeſtas illam eſt ſolata,dicendo ipſi. *Eſt verum,quod titulo juſtitiæ hoc à me petas: cùm enim ego promiſerim me conceſſurum,quod à me peteretur, manſi quaſi obligatus ad dandum,quod à me poſtulatur*. Implevit quoad hoc Divina Majeſtas iſtud promiſſum, tàm integrè, ut multis annis, quibus ego illi fui à Confeſſionibus, & cum ipſa egi, ſemper adverterim,quod illam prçſervaverit ab illuſionibus.Hic timor partìm fundabatur in ipſius natura,quç erat meticuloſiſſima, ut dictum eſt; partìm ſine dubio fuit ſpeciale donum DEI, ſicut ipſe Dominus illi dixit, quodam die hoc modo; *Eſto certa, quod nulli Creaturæ ex omnibus, quas duxi per vias extraordinarias, dederim majus donum timoris, quàm tibi*: Cauſas verò cur illud ipſi dederit, declaravit rationibus,quas illi dicebat,ut

il-

Digitized by Google

illam redderet ſecuram, quod non ſit illuſa, neque unquam eſſet illudenda.

35. *Quadam vice, ait ipſa, dixi ad Dominum: Bonum meum, & Domine mi, quales ſunt hi timores, qui me affligunt, mihique tremorem incutiunt? Quid me vis facere, ut tibi placeam, ac ſatisfaciam? Reſpondit Dominus: Nihil refert, quod habeas iſtos timores, quia per illos te reddo ſecuriorem ſicut es; & propterea non omittis facere, ac dicere, quod volo. Dic mihi ſi viveres abſque iſtis timoribus in hoc Mundo, & ſine iſta cruce, quid tibi deeſſet? & quid ſcires pati? Cumque me aliquando multum angerent, dixi Divinæ Majeſtati: DEUS mi, & Domine mi, quomodò me relinquis in manibus meorum Inimicorum? & reſpondit mihi quàm amantiſſime? Quid dicis Anima? Ego te certè non relinquo, niſi in brachiis Crucis, cui ego affixi mea brachia; ſignificans mihi, iſtos timores, eſſe crucem, cui me ipſe affixiſſet. Magno me affecerunt ſolatio hæc verba Domini; dixi tamen illiſtatim. DEUS mi, & Domine mi, optimè fit, quod dixiſti, ideò ſis benedictus. Dic mihi nihilominus Domine: non ne eſt melius, ut anima perveniat ad pacem; quæ reperitur in te, ac tantam tranquillitatem, ut ipſam nihil ampliùs audeat infeſtare, nec illius paſſiones, nec natura, neque Diabolus; utque non ampliùs pugnet, ac tu ſolus cor poſſideas: nonnè hoc eſſet melius, mi DEUS?* Reſpondit Dominus: *Adverte: quando ego ex mea bonitate, & ob alias juſtas cauſas, exhibeo eum favorem, & gratiam animæ, quæ illam meretur, ut ipſi dem iſtam pacem: ac tranquillitatem; de qua tu loqueris, eſto bonum, ac donum, & munus meum sit tamen, quæ non eſt aſſecuta hæc ſpecialia dona, ſi pro illis obtinendis impendit laborem manuum ſuarum, adjuvante ipſam mea gratia, ac decertat, & patitur, multò ſe excellentiùs gerit; quia iſta laborat prò conſequendo theſauro, illi verò alteri confertur ex gratia; adverte præterea in tali ſtatu animæ, qua-*

lis

Digitized by Google

lis eſt tuus, id, quod vocas paſſiones, ac defectus, eſſe opus meorum incompræhẽſibilium judiciorum; ut humilietur anima, & conſervetur in ſubiectione, ſitque dedita mortificationi; tùm ut magis augeatur ipſius præmium, & mea gloria, tùm etiam ut præbeat exemplum utile meis fidelibus Amicis: hoc eſt, quod agitur in tua Anima: Quid te vexas & affligis? Eſto bono animo, & quieſce in me.

36. *Dum aliàs agerem cum Domino aliquantùm confuſa meis timoribus dixi illi, ea, quæ divina ipſius Majeſtas mihi dicebat, & myſteria, quæ mihi revelabat, eſſe ejuſmodi; ut, licet credam abſque omni dubio, quidquid mihi dicebatur, & videbã, tamẽ quodammodò timeã, & metuã quod mihi Divina Majeſtas conferat tantas gratias, cum ego ſim, quæ ſum. Reſpondit mihi Dominus: Anima ſi credis meis verbis, & veneraris mea Myſteria; ita ſicut dicis, ac facis quod ipſum ego volo, utcumque timeas, ac metuas; quare vis tibi à me auferri turrim, & murum fortem, ſancti timoris mei, ac circumſpectionis, quæ cuſtodit; ac defendit animam ab omnibus telis, ac fraudibus Diaboli, & repræſentationibus phantaſiæ, aliiſque hujuſmodi rebus; quæ tela Diaboli, dum illa vult jacere, ut animam decipiat per illuſionem, reſiliunt, & revertuntur ad illum cũ ingenti confuſione, rubore, ac damno ipſius; & ſimiliter, quare vis tibi à me auferri coronam Crucis, quam pateris; vivendo cum timore, & tremore, ac ſancta circumſpectione quandoquidem etiam vivis, certam habens, & ſecuram in me ſpem: noveris præterea, animam; quæ id non haberet in ſpecialibus viis, & extraordinariis exercitiis, victuram in magno periculo, ne deciperetur à Dæmone, & à ſua propria imaginatione.*

37. *Alia vice, cum mihi Dominus aliquid dixiſſet, angebar meis timoribus, conſiderans, eſſet ne DEUS, qui mihi loquebatur; & dixit mihi Divina Mayeſtas. Quid habes: Anima? Quid ſẽtis? Ego ſum tuus Deus; ego ſum, qui lo-*

quor

quor, quid times? Reſpōdi illi: DEUS mi, & Domine mi, vivo cũ timore, ac tremore, quia denique ſum in eo ſtatu ut decipiar, & non intelligã, atque cognoſcã te; id quod ego, propter nullam rem creatam, nec propter Cælum, neque propter Terram vellem contingere, ut te, vel in minima re offenderem. Hæc eſt, Domine, mea anxietas, & mea cura, in qua vivo, ſicut ſcis: Reſpondit Dominus, modo quodam ſublimiſſimo, ſuaviſſimo, & efficaciſſimo: Anima: non decipietur, qui non voluerit decipi, & ambulaverit in veritate coram me: quod cum ita ſit, non habes, cur timeas; Hoc Dominus taliter dixit, nt mihi mirabiliter ſatisfecerit quoad juſtam veritatem; atque ſic fui animata.

38. *Dum aliàs magno affectu agerem cum Domino; dixi illi: DEUS mi, & Domine mi, unum S., & clavum pone in meo corde; quia deſidero tota eſſe ſerva, & ancilla Domini. Divina Majeſtas mihi reſpondit amabiliſsimè, & blandiſſimè: Anima jam pridem, hoc feci, & tota es mea. Tum ego reſpondi. Quomodò ergo, mi Domine, ſum tàm mala, & miſerabilis, ac tàm parùm profeci in omnibus pertinentibus ad tuum ſervitium? Dominus autem mihi reſpondit valdè affabilitèr; ne ideò ſolicita sis, Anima mea; quia verè tibi dico, quod te habeam ſcriptam in libro vitæ: quodque per mea auxilia, & ſubſidia proficias ex favoribus, & gratiis, quas tibi præſto. Reſpondi denuò Domino: ac dixi: Deus mi! cum ità ſit, quomodo vivo cum tantis timoribus, ne tibi diſpliceam, teque offendam? Et ſum adeo meticuloſa propter vias tàm extraordinarias, per quas me ducis, ut vivam afflicta, ac anxia? ſed Dominus mihi reſpondit: Bene ſic ſit: nonnè tamen inter iſtos timores, in quibus vivis, has veritates agnoſcis? Iſte tuus timor eſt filialis, qui etiam in Cælo habetur, quia timor Domini manebit in æternum. Ego optimè ſcio condire, quæ in ſpeciem ſunt contraria, quamvis non ſint; & conjugere iſtum Sanctum timorem; quem habes,*

cum

Digitized by Google

cum veritate, quā tibi manifeſtavi; quod tibi ſatis conſtat. Hoc me magno ſolatio affecit, & confortavit in Domino.

Alia vice agendo cum Deo, conquerens de me ipſa, dixi illi cum magno pudore: Domine mi, & Deus mi; jam tot annis ſum prædita uſu rationis, & toto hoc tempore, cum tu mihi contuleris tot, ac tanta beneficia, tàm ordinaria, quàm extraordinaria, dederiſque tot ac tanta auxilia, pro meo profectu, debuiſſet meritò anima mea plurimum profeciſſe, ac eſſe libera à paſsionibus, & exceſſibus naturæ, atque à tot peccatis, quibus ſum obnoxia. Divina mihi Majeſtas benignè reſpondit, ac amanter: Quid facis peccatrix? quæ cauſa eſt tuarum quærelarum, ac tui doloris? quia in bona, & veraci voluntate, atq; ſano creaturæ corde, non poſſunt habere locum talia mala, de quibus te, tanto cum dolore accuſas: ſi quidem ſicut non eſt ſignum, radicem arboris, vel vitis eſſe malam, vel putridam, propterea quod progerminet ramos, vel ſtalones ſupervacaneos, & ſuperfluos, procedentes ex aliis cauſis, quos ſuo tempore veniens putator diligenter recidet, ut fructus arboris ſit uberior, & utilior: ita ex ſano corde, & bona voluntate creaturæ erga ſuum DEUM, qui eſt fundamentum, & radix arboris vel vitis proferentis veras virtutes; & bonum ſpiritum. atque perfectum amorem ſui DEI, non poteſt provenire quidquam mali, aut noxii, Quod ſi hæc arbor germinet ramos ſupervacaneos, & ſuperfluos in ſpeciem, illi oriuntur ex aliis cauſis; putator autem cultro mortificationis reſecat ſolicitè iſtos ramos, & illos deſtruit, atque comburit, ſi opus ſit, mortificando has ſuperfluitates, quæ ſunt paſſiones inordinatæ, & affectus naturales, in eoque multum laborat, ut ità fructus ſit major, utilior, & uberior.

39. In duplici occaſione, vehementer augebantur iſtæ anxietates, ac timores. Una fuit, quando ipſius Cõfeſſarius illam reprehendebat propterea, quod eſſet in iis nimia, permittendo ſe ductui naturæ; cum enim ipſi plu-

plurimum crederet, imaginabatur ſibi, ſe ideò multos ea in re commiſiſſe defectus, diſplicentes DEO, cui ſic aliquandò locuta eſt

40. *Deus mi, & Domine; mihi, & Confeſſario meo videtur peſſima eſſe mea natura, qualis ergo videtur eſſe tibi: nonnè abominabilis? Reſpondit Dominus: Non videtur mihi, neque videri poteſt malum, quod ego facio; neque natura, quam ego do meis creaturis, quæ eſt accommodatiſſima, ad illarum bonum, & commodum, atque ad id, quod ego ab ipſis volo: ſed nec ea, quæ ego ipſe denuò, & ſine culpa naturæ ipſarum iis offero, ac permitto illis evenire, prò earum exercitio, & profectu, aliiſque bonis, quæ indè eliciuntur. Hoc quidèm, ajebam tùm ego, bene credo, mi Domine, non poſſe videri malum; ſed bene etiam mihi perſuadeo, peccata, ac defectus, quos in his occaſionibus committo, non niſi ſummè tibi diſplicere: Bono eſto animo, dixit Dominus, quia ſi in occasionibus; de quibus loqueris, committis aliquos defectus, ego ex illis multum pro te elicio utilitatis, propter tuam bonam diſpoſitionem, & ideò illos permitto; atq; ſicut exiguæ paleæ in præſentia infiniti ignis; ita illi coram mea bonitate pereunt, ac diſparent; & tua naturalis inclinatio ſummè mihi placet, eſtque aptiſſima, ad id, quod à te volo: sicùt aliàs tibi dixi, pro tuo ſolatio, & propter tuam neceſſitatem, in qua eras conſtituta; ideòque non eſt, cur turberis, vel affligaris, quod exercearis, & reprehendaris à tuo Confeſſario: permitte illum exequi ſuum munus, habet enim bonam intentionem; ac adverte, ne concidas animo, quia tui defectus; si eos habueris, non poſſunt eſſe majores, neque minores, propterea, quod illos reprehendat Confeſſarius, vel omittat reprehendere: quales ſunt coram me, tales erunt. Cùm tamen hæc omnia, propter occulta judicia DEI, qui id permittebat, non ſufficerent ad auferendam mihi crucem internam, & afflictiones, quas*

patiebar, dixit mihi Dominus, modo quodam Divino, & amabili. Anima mea, quid tibi eſt? quæ eſt cauſa tuæ afflictionis? Amo enim te, neque me offendiſti; veni mecum, & quieſces modicùm, docebo te, quoddam ſecretum mei cordis, ob quod in me recreaberis: atque dum hoc diceret, univit me ſecum, inveníque me in Pectore Patris æterni, ubi mihi oſtenſum fuit, clariſſimè, & manifeſtiſsimè, prò meo captu, myſterium Beatiſsimæ Trinitatis, ac æterna Proceſſio Verbi Divini, qua procedit à patre, & quomodò ab iſtis duabus Perſonis Patre, & Filio per amorem quemdam æternum, ac infinitum quo ſe amant, procedat Divina Perſona Spiritus Sancti. Manſi ſatis diù in iſta cognitione, cum extraordinaria admiratione: magis tamen ſtupebam, quomodo Pater, intelligendo, & comprehendendo ſe ipſum, produceret Verbum Divinum; & aliquanto poſt per quemdam raptum fui unita DEO; undè factum eſt, ut magna ex parte conquieſceret illa turbatio, non tamen integrè permittente id Divina Majeſtate, prò meo majori exercitio; itaut mihi non prodeſſet, quidquid ageret meus Cōfeſſarius, volens mihi ſatisfacere, ut me redderet quietam. Tunc mihi dixit Dominus: ne te affligas, Anima, ſed tolera iſtam Crucem cum reliquis, quas tibi ex amore offero, quamvis hanc, quæ tibi denuò præbetur, non merearis: offer illam mihi, & ama in me, ac reverere tuum Confeſſarium, & Patrem ſpiritualem, ſicut facis; quia mihi in hoc places, & placebis.

41. Ex iſta revelatione, eſt advertere quomodò DEUS fuerit ſolitus permittere iſtas Cruces, & afflictiones, ut ex illis ſumeret occaſionem, præſtandi ſuæ famulæ magnas gratias, nobiſque preclaras daret inſtructiones, ne erraremus.

42. Altera occaſio in qua augebantur afflictiones, ac timores, erat, quando ipſius Confeſſarius dubitabat

Digitized by Google

bat de quibuſdam rebus, quas illi recenſebat; quia hoc illi ſufficiebat, ut ſibi imaginaretur ſe eſſe illuſam, ideòque cum his dubiis, recurrebat ad DEUM, qui prò infinita ſua ſapientia ad ea reſpondebat, afferendo illi motiva, ad eam placandam; & quia ipſa vehementer ſolicitabatur, ut illorum recordaretur, eo fine, ut eadem referret ſuo Confeſſario, ipſique ſatisfaceret, dixit illi Dominus quâdam vice. *Ne te ſuperfluè fatiges, ut velis omnia Confeſſario narrare, quæ tibi dico, reddendo illi rationem eorum, quæ tibi contingunt; quia noveris, quod quantuncumque illi dicas, denique, tanquàm homo, nequeat penetrare omnes veritates abditorum ſecretorum animæ, atque ità non poſſit, in aliqua re non hæſitare: tu tolera iſtam Crucem, amore mei; quia, & aliæ animæ illam toleraverunt: quin imò te moneo, ne nimium ſoliciteris, ut velis tuo Confeſſario ſatisfacere in his rebus, putéſque, quod niſi ipſi ſatisfiat, non poſſit mihi ſatisfieri: ſi quidem, ut tibi dixi, cum ſit homo, non poteſt aſſequi ſemper veritatem harum rerum internarum, ſicut ego illam ſcio, qui ſum DEUS; poteſtque ſæpè dubitare, ubi non eſt dubitandum; ac proindè, quin illi ſatisfiat, poteſt mihi ſatisfieri.*

43. Hoc ipſi dixit Divina Majeſtas, ut reprimeret ſupervacaneam afflictionem, non verò congruam ſolicitudinem de reddenda conſcientiæ ratione Patri Spirituali. Poſtremò poſtquàm illi DEUS dixiſſet quidpiã, ita illam reddendo internè certam, ut ei non potuerit remanere dubium, eſſe DEUM, qui illud dicebat, ad eum modum, quo dicit Sanctus Thomas, redditos fuiſſe ab ipſo certos Prophetas, ſe eſſe eum, qui illis loquebatur, & talia revelabat, addidit: *Iſta tibi modò dico, cum tanta certitudine, ut ſic tibi auferatur aliquid de nimio timore, quo ſubindè angeris, an ego ſim, qui ordinariè tibi loquor; utque intelligas, quod qui tibi iſta dicit, dicat*

cat etiam cætera , quamvis tibi non videaris habere tantã certitudinem . Multa alia illi acciderunt, non ſolum cum Chriſto Domino, ſed etiam cum ipſius Angelis,& Sanctis , quoad hoc ipſum, quæ ſuis locis afferentur . Hucuſque ibi V. Pater; qui libro *6. cap.*15. §.4. deſcribit colloquium , quod Venerabilis hęc Virgo habuit cum Deo , ex quo efficaciter probatur , non permiſſurum fuiſſe Deum, ut anima tùm ardẽter ipſum amans, & tam continuè ab ipſo poſtulans liberari ab illuſionibus; nihilominus illuſa , & decepta permanſerit tota vità.Sic enim ipſa loquitur ;

44. Quadam die mihi cum communicatura eſſem nec bene valerem, Angelus quidam , & ipſe Deus dixit. Jam Dominus ad te veniet , ut eam conferat ſanitatem , quam tibi creaturæ ſuæ novit utiliorem. Reſpondi; non aliam à Deo ſanitatem peto,quam animæ meæ . Recepto Sacramento , ſtatim Dei hominis JESU Chriſti præſentiam modo quodam Spirituali, & myſterii pleno ſenſi in me ipſa,imò vidi . Loqnebatur mihi Dominus, dicens . *Per totam vitam tuam optaſti placere mihi , & res mihi gratas facere , & ſemper à me hanc gratiam favoremque petiviſti: Dic igitur, quæ tibi eſt timendi, & dubitandi ratio? Quis Pater filio particulam panis petenti porriget lapidem? Quæ mater obliviſcetur filii,quem utero geſsit? Quin imò,& ſi foret aliquis tàm crudelis Pater, & Mater adeò immemor, numquam in me talia cadent . De hoc certiſsima eſto* . Cum ita ſe Dominus communicaret animæ meæ , vidi per ſuperna ſpatia quaſi ambulantem Spiritum Sanctum ; ſpecie Maximæ Majeſtatis. Erat quaſi Aquila perſpicax, & divina : ac etiamſi anima mea ipſam ſpeciem cognoſceret,vix tamen illam videbat . Multi Angeli divino Spiritui comitatum præſtabant, & obſequium . Venit hic tandem

ad

ad auditũ animæ meæ,& in receſſu ejùs interiore pauca mihi, ſed valdè divina, & interna verba dixit : contigit hoc ter, & ſingulis vicibus non nihil à me abſcedebat. Iſte affatus erat tam Spiritualis, & arcanus, ut vix eum anima mea perceperit. Poſt hæc ſtatim videbatur applicatus pectori meo nummus ex auro defæcatiſſimo. Quæ myſteria cùm admirarer, ad Dominum qui intra me erat, converſa, quid hoc eſt inquam Domine Deus meus, quid hoc myſterii fuit, quod vix percepi? Reſpondit Dominus : *in hoc tuo corde ipſam te, ò anima intùere, ibi invenies, & videbis myſterium, quod quæris*. Conversâ quò Dominus dixerat, animâ meâ, vidi in corde meo ſigillum ipſius Dei, in quo figurata erat Sanctiſſima Trinitas : ſed ſpeciatim in eo cognoſcebatur Perſona Spiritus Sancti. Tunc mihi Dominus dixit. *Deus omnipotens, ò anima, & divinus Spiritus iſto myſterioſo affatu, quem vidiſti, & non intellexiſti, magnam tibi ſecit miſericordiam; nam cordi tuo manu ſua præpotenti oppoſuit, clavem, & ſeram, & impreſſit ſuum ſigillum, ut nullus illuc ad illuſionem ingredi queat, & ipſe ſolus ſit cordis animæque tuæ Dominus. Iſta ſunt quæ, vidiſti, myſteria; & ecce, inquiebat Dominus, opto, & jùbeo, ut quæcumque tibi oſtendam myſteria, quaſcumque res dicam, credas firmitèr, à me proficiſci, & de nulla re quam videris, vel audieris dubites, niſi ſit directè contra meam legem, Fidem, Sacram Scripturam, & doctrinam Sanctorum.* Et ita in his loquebatur Dominus ſecundùm regulas communes, & ordinarias, confirmans animam meam in veritatibus ei dictis, & exhibitis miſericordiis, docenſque quomodo vellet, ut in iis me haberem.

45. Sufficiant jam, quę hactenus ſcripta ſunt de ſanctitate, & Sapientia Mirabili Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, deque teſtimonio, quo vitam, &

rę-

Digitized by Google

revelationes Venerabilis Virginis Marinæ, ad plenam earum fidem, apud viros doctrina, & ſpiritu præditos, ipſe V. P. roboravit; ſiquidem ea, ſatis erunt, ad meum inſtitutum ſtabiliendum, & confirmandum,in diſſertatione Apologetica, quam pro credibilitate ipſarum revelationum ſcribere neceſſarium exiſtimavi, & immediatè ſubjungo.

DIS-

Digitized by Google

DISSERTATIO APOLOGETICA

In Vitam, & Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR.

1\. POſtquàm ea, quæ ad hanc diſſertationem præmittere tãquam neceſſaria duximus, ſunt relata, tempus eſt, ut jam, clauſula hac, licèt longa ad noſtrum inſtitutum utiliſſima Parentheſi, ad eam tranſitum faciamus.

§. I.

An in novo Teſtamento dentur aliquæ fide dignæ revelationes Divinæ extrà Sacram Scripturam.

2\. SI in veteri Teſtamento inter ſigna credibilitatis non poſtremum fuit donum Prophetiæ, & divinarum revelationum; quantò magis debet in novo Teſtamento ſignum hoc veræ Fidei eminere: proüt reliqua omnia ſigna credibilitatis eminẽt; adeò, ut uni Decadi Martyrum antiqui Teſtamenti, reſpondeant milliones Martyrum in novo Teſtamento, unuſque Sanctus *Chriſtianus* plura miracula intra unicam diem fecerit, quàm in tota veteri lege reperiantur. Jam ergo, quemadmodum non defecerunt homines ſpiritu prophetico, ac dono revelationum prædití, quamdiù lex vetus duravit; ita multo minus debent

Digitized by Google

bent deficere in lege Gratiæ uſque ad diem extremū. Bene *Theophilus Raynaudus in Heterocl.ſpirit.ſect.2.pūct.5.num.26. dubium, inquit, eſſe non poteſt, quin ſint in omni ætate, ac ſæculo revelationes in Eccleſia DEI. Alioqui, ut ſapientèr admonuit Gerſo tract. de diſcretione revelationum, revocari poſſent in dubium revelationes antiquæ, quæ æquè paterent calumniis, ac illæ, quæ poſterioribus tēporibus, & iis ipſis, in quibus vivimus, accidere comperiuntur. Ac proindè Gerſo, ingenia quædam libera, quæ ad nomen revelationis, ſubito altè tollunt cachinnos, valdè inſectatur in prædicto opuſculo, ſub initium. Nec iis parcit ſub finem, qui ex eo quod unum aliquem deluſum in revelationibus audierint, diffundunt ejus deceptionem ad omnes revelatianibus donatos*. Et verò nonnè vel obitèr rem inſpicienti ſtatìm apparet, debere etiam in hoc apparere exceſſum Gratiæ præ veteri Teſtamento ut plurimi non minus frequenter ac familiariter DEO colloquantur, quàm collocutus ſit Moyſes, aut ullus Prophetarum veterum?

3. Neque tamen libris Canonicis Sacræ Scripturæ ſunt inſerendæ omnes particulares revelationes; nam & in veteri lege dubium non eſt, multò plura fuiſſe Sanctis revelata, quàm in Sacram Scripturam fuerint inſerta; cum etiam nominentur aliquot utriuſque ſexus Prophetæ, ex quorum Prophetiis, nec litera in ſacris paginis legitur. Sic quoque in primitiva ſtatìm Eccleſia habemus ex actis Apoſtolorum, fuiſſe Prophetas, ac Prophetiſſas, quorum revelationes non ſunt annotatæ; Et verò quis credat DEUM nulli Sanctorum locutum, niſi qui in Sacra Scriptura referuntur? Imò potiùs cuivis facile occurret, nullum futurum fuiſſe finem augendi libros Canonicos, ſi omne Verbum DEI, cuicumque revelatum, eis fuiſſet adiiciendum.

4. Sed

Digitized by Google

4. Sed tamen dicet adhuc aliquis: cur ergo Eccleſia ſaltèm non determinat, quænam certæ, vel incertæ ſint fidei? Planè ac ſi quærerent: cur Eccleſia non determinet ſemper, quiſnam verus ſit Martyr, dū quiſpiam videtur pro virtute occidi? quodnam ſemper ſit verum miraculum? quibus Doctorum libris ſit, quibus non ſit acquieſcendum? nempe copia eam obruit; Ità profuſa eſt erga eam Sponſi ejus Chriſti Domini liberalitas. Qui enim ſufficiat his omnibus, tantâ quātâ opus eſt, diligentiâ examinandis? Unius Sancti canonizatio, quot annorum ſtudia fatigat? Ad unius libri ſuſpecti condignam trutinam Concilia congregātur: Quid ergo ſi ſingulas in novo teſtamento, tam copioſas revelationes ſimili ſtudio excutere vellet? ſufficit ergo quemadmodum in aliis libris præſtantiſſimis, quod viri in Theologia tàm miſtica, quàm ſpeculativa, & morali præclarè verſati, nihil in ēis inveniant diſſonū, & diſcrepans ab eis, quæ Eccleſia tanto adhibito apparatu vera eſſe pronuntiavit, utpotè ad quæ tanquam ad Lydium lapidem, reliqua, quæ ſubindè nova emergunt, ſunt examinanda: proùt factum eſt cū multis lucubrationibus in Tomos SS. Patrum inſertis, quibus tamen alia ab Eccleſiæ calculo auctoritas non acceſſit.

5. Quanquam etiam revelationes hujuſmodi aliquas ſumpſit ſibi Eccleſia, quandoque ſolemniter examinandas, ac approbandas, proùt contigit revelationibus S. Brigittæ Viduæ à Conciliis Conſtantienſi, & Baſilienſi, nec non ab Urbano VI. Bonifacio IX. & Martino V. Romanis Pontificibus collaudatis, & commendatis, id quod videre quiſque poteſt in ipſo veſtibulo harum revelationum, ubi hæ approbationes, unà cum magnorum aliorum virorum doctorum elogiis ſolent apponi.

6. Nec majori opus erat approbatione ad eum, quem Divina Majeſtas in eis ſpectat finem : nempè ut nobis auxilio eſſent ad ſalutem æternam ; prout ad eādem nobis inſerviunt ſcripta, ac dicta à SS. PP. Sapientiæ, ac ſanctitatis pleniſſima : ut & variæ hiſtoriæ fide planè dignæ, etſi non tantâ, quanta libri Regum, aut acta Apoſtolorum. Planè enim inepti eſſet hominis, nihil penitus, præſertim ſi rarum, & admirabile appareat, velle prò vero agnoſcere, niſi neceſſitas Divinæ Fidei ei imponatur. Ridemus, ſic delirantes Hæreticos, qui dum per nimiam cautelam, nihil quod Sacrâ Scripturâ non contineatur, volunt recipere; ipſammet Sacram Scripturam ſibi eripiunt : imò ſic, nec ſciunt, ſe ritè baptizari; cùm nullibi in Sacra Scriptura exſtet, hanc, quæ eis ſuperfunditur, eſſe veram aquam, &c.

7. Quanta autem etiam apud quoſdam Catholicos ſit hoc in genere moroſitas, patet; quia nec approbatio Eccleſiæ eïs ſufficit, ſi quidem & revelationes S. Brigittæ aliqui nauſeant : id quod etiam provenire poteſt ab aſpera indole, aut prava conſuetudine, vel denique etiam ex pœna DEI, cujus juſto judicio nō datur eis gratia, ut tantos theſauros poſſint, ac ſciāt in occaſiones cœleſtium meritorum adhibere : planè proùt videmus fieri cum Indulgentiis quas quidem aliquas in Eccleſia dari non dubitant, ſed in particulari de ſingulis Indulgentiis ſunt, qui dubitent : nunc quidem : an Pontifex cauſam ſufficientem habuerit? nunc, an ſufficiant opera præſcripta? nunc, alia, & alia examinando, ſemperque certitudinem majorem requirendo, donec vita elabatur, & ipſi nullius Indulgentiæ fiant compotes.

8. Longè aliter ipſimet Summi Pontifices : apud quos quanta fuerit auctoritas revelationum SS. Brigittæ,

Digitized by Google

tæ, & Catharinæ Senenſis, etiam num in carne viventium, patebit legere volenti Hiſtoriam Eccleſiaſticam, ubi inveniet, earum præcipuè intuitu Sedem Apoſtolicam Avenione Romam rediiſſe. Inveniet etiam inter reliquas rationes, quibus Urbanus Romæ reſidens, verus fuiſſe Pontifex, adverſarius verò ejus Clemens, Schiſmaticus, probatur, adferri à maximis viris eam, quòd S. Catharina Senenſis ità conſtanter aſſeruiſſet.

§. II.

Quænam ſint in Eccleſia illæ Revelationes; & an inter has etiam recenſendæ, quæ continentur in mirabilis Vita Venerabili Virginis Marinæ de Eſcobar.

9. ETſi revelationes à DEO privatìm hominibus Sanctis in novo Teſtamento factæ, ſint innumerabiles, cum pauculi ſint ex celebrioribus Sanctis, quibus non legatur Divina Majeſtas fuiſſe locuta: quædam tamen ſunt prolixius annotatæ, quin & in ſpeciales libros redactæ: de quibus ut generatim feratur judicium, eæ ſolæ videntur admittendæ, quæ à doctiſſimis, ſapientiſſimiſque ſimùl ac ſanctiſſimis viris diu probatæ, multum excuſsæ, demum plurimùm collaudatæ; ab Epiſcopis permiſſæ, ab Aſcetis admiſſæ, ab Eccleſia DEI, non reprobatæ ſunt.

10. Antiquiſſimus ejuſmodi libellus eſt in Bibliotheca SS. Patrum, cui titulus, *Hortus Paſtorum*, continens revelationes factas cuidam Sancto Viro nomine Hermeti, cujus libelli tanta olim fuit in Eccleſia æſtimatio, ut ejus auctoritate ad tempus Paſchati celebrando ſtatuendum uteretur. Exſtat & libellus reve-

Digitized by Google

latlonum cujuſdam Fratris Raimundi, itemq; B.Amędei, aliorumque virorum; ad quos reduci poſſunt etiã Epiſtolæ S. Franciſci de Paula. Sed longè celebriores, quia ad ſanctitatem, & tenerrimam ergo DEUM pietatem inflammandam longè opportuniores ſunt, revelationes Sanctarum Mulierum, quas inter auctoritate eminet, grande volumen S. Brigittæ. Has videntur proxime ſequi Dialogi cum DEO Sanctæ Catharinæ Senenſis. Celeberrimæ præterea, atque à Ludovico Bloſio, Ioanne Lanſpergio, aliiſque Sanctis æquè, ac eruditiſſimis Viris laudatiſſimæ ſunt revelationes Beatarum Gertrudis, atque Mechtildis, quas etiam Pater Ludovicus de Ponte, unà cum prædictis, ac cum revelationibus S. Thereſiæ, tanquam primarias, & notiſſimas, ac indubitatas, in ſua introductione commemorat. His accedant revelationes, & Epiſtolæ S. Hildegardis, itèmque revelationes S. Eliſaberh. Præterea vita B. Angelæ de Fulginio Viduæ, & vita S.Magdalenę de Pazzis; itemque vita S. Franciſcæ Romanæ, Viduæ, nec non B. Mariæ Cegniacenſis itidem Viduæ; ac vitæ Sanctarum Virginum Ludgardis, & Liduvinæ.

11. Poſt has omnes voluit Divina Majeſtas ſponſæ ſuæ Eccleſiæ veluti pro novo cimelio in ornatum mittere, & has de quibus agimus admirabiles revelationes Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar, idque ob eas, quas Pater Ludovicus de Ponte in ſua ſuperiùs poſita introductione refert, rationes; quæ etſi nōdum ab Eccleſia eã certitudinẽ, quã S.Brigittæ, aut S.Catharinę Senenſis, vel S. Thereſiæ acceperint; ob quaſdam tamen circumſtantias peculiares, majorem etiam prę multis aliis merentur fidem.

12. Et in primis ob peculiarem Divinæ providentiæ diſpoſitionem, quod tales, ac tantos huic ſuæ famu-

mulæ dederit ſpiritus Directores ac revelationum harum examinatores, ac conſcriptores, idque ex duobus doctrinæ laude in Eccleſia præcipuis Religioſis ordinibus, nempè Prædicatorum, & Societatis Jeſu, ex qua poſt alios quatuor pios, & graves viros fuit quintus ejus Confeſſarius P. Petrus de Leon, vir doctiſſimus, & piiſſimus; qui non contentus omnem adhibere diligentiam in revelationibus, quæ tunc huic Venerabili Virgini accidebant, excutiendis; inſuper conſulebat alios Patres in Domo Profeſſorum Societatis JESU, Valliſoleti, eiſque ad plures dies trutinanda dabat, quæ juſſu ejus ipſamet Venerabilis Virgo conſcripſerat: qui demum, ſua, & omnium conſenſu, omnia ſecura, & verè Divina eſſe agnovit. Huic ſucceſſit incomparabilis ille vir à Sanctitate, & doctrinæ Aſceticæ excellentia Orbi notus P. Ludovicus de Ponte, Theologiæ Doctor, ejuſdemque per aliquot annos profeſſor, ac deindè ſupremus Valliſoleti ſtudiorum Præſes: qui ob ſuos libros tenerrimâ pietate ſimul, ac exquiſitâ Theologiæ Myſticæ cognitione plenos, ſeculi ſui Bernardus à viris præclaris appellatur. Hic ergò vir à Spiritu Sancto tàm illuſtratus, totos 30. annos Venerabili huic Virgini à Confeſſionibus, toto eo tempore in examen eorum, quæ divinitus tunc cum illa fiebant, intentus, non ſolum ea tanquam veriſſima, & nulli illuſioni, aut fraudi permixta agnovit, nec ſolum ea magno labore conſcripſit, ac digeſſit; verùm etiam præcipuam partem futuræ ſuæ in Cœlis gloriæ ob hunc librũ ſperavit, adeò ut cùm divinitus horam mortis ſuæ præſciviſſet, perrexerit uſque ad pauculas ante mortem horas, nempè ad ipſum quodammodo lethalem agonem, ac ultimarum virium defectum, hæc ipſa Venerabilis Virginis Marinæ, tunc adhuc viventis, geſta, ac

nar-

Digitized by Google

narrata ordinare, & annotare; quaſi nullam aliam putaret ſe poſſe pro felici morte obeunda præparationē DEO acceptiorem adhibere. Et verò, quàm vir ille fuerit ſibi ipſi de ſufficienti quoad hæc dignoſcenda peritia conſcius, patet ex admirabili illo caſu, quem ipſemet refert in vita Ven. Virginis Marinæ *fol. 1. c. 19. §. 2.* Quod cùm exiſtente Aulâ Regis Hiſpaniarum Valliſoleti, fuiſſent Venerabilem Virginem aliqui Angeli allocuti, ut quaſdam perſonas faceret ad quædam publica officia promoveri, eò quod id eſſet è gloria Divina futurum; ipsàque id P. Ludovico Confeſſario ſuo expoſuiſſet: noluerit ipſe conſentire, ob certas, & graves rationes. Cumque iterum iidem Angeli apud Virginem prò eodem negotio inſtarent, aſſerentes nihil eorum, quæ P. Ludovicus metueret eventurum, nihilominùs ipſe in ſententia perſtiterit, judicium ſuum judicio Angelorum præferēdo. Et tamen hic tantus vir, quantoperè ſupexerit Venerabilem Virginem Marinam, patere poteſt ex *lib. 2. cap. 25.* ubi ſic loquitur: *Revelationes, ac viſiones recēſebimus de modo, quo re ipſa, & verè Chriſtus Dominus exiſtit in Sacramento, quas mihi enarravit, deditque ſcriptas dum docerem Theologiam anno* 1595. *in noſtro Collegio Valliſoletano. Docebam autem tunc materiam de Euchariſtia, atque hoc punctum de transſubſtantiatione. Referebat mihi id talibus verbis, & cordis affectibus, ut obſtupeſcens, conferendo meas tenebras cum tanta luce; dicerem Confiteor tibi Pater, Domine Cœli, & Terræ, quia abſcondiſti hæc à ſapientibus, & revelaſti ea parvulis. Ita Pater, quoniam ſic placitum fuit ante te.*

13. Hujus tanti viri vices quandoque frater ejus germanus P. Fr. Andreas de Ponte Ordinis Prædicatorum, ut itidem virtutis, ac doctrinæ eximiæ, ſupplebat

bat in confeſſionibus,& revelationibus excipiendis;qui & ipſe maximi has revelationes faciebat , prout de eo narrat P. Ludovicus. Sed, & aliis quibuſdam præclaris ex S. Dominici familia viris nonnunquam confitebatur, ac cæleſtia hæc ſecreta manifeſtabat , proùt videre eſt *l.1.c.32.*

Alterum argumentum certiſſimæ harum revelationum veritatis eſt vita ipſa Ven. Virginis Marinæ, Sanctitate, & omnis generis virtutibus heroicis fulgentiſſima ; de quo cum P. Ludovicus de Ponte in in ſua introductione ſupra relata præclarè diſſerat,non eſt ; cur hic amplius exaggeretur.

14. Tertium argumentum itidem à P. Ludovico inductum,eſt ipſa excellentia harum revelationum undique divinum quid ſpirantium.Tanta profectò, tamq; ſublimia in eis traduntur ad virtutes altiſſimas, ad diſcrètionem ſpirituum , ad gubernationem animarum pertinentia lumina , & documenta , ut omnes mundi Doctores,ſinè ſpeciali,ac extraordinaria,& ſublimiSpiritus Sancti illuminatione,nullo modo, ſolo lumine naturali Scientiarum tale quid excogitare,multoque minus omnes Hæretici,, aut quicumque impoſtores,quocumque etiam malignorum ſpirituum auxilio confingere poſſint . Videatur vel ſolus *liber* 5. *à c.*22. ubi ex profeſsò tractat doctrinam altiſſimarum virtutum , & gubernationis Animarum.

15. Quartum argumentum eſt à valde ſpecialibus circumſtantiis, temporis, & loci, aliiſque in quibus hæ revelationes acciderunt . Sciendum namq; eſt . Virginem hanc in ea tempora incidiſse, in quibus univerſa Hiſpania,fuit graviſſimè adversùs mulierum revelationes exulcerata , eò quòd paulò antè non modò populus, verùm, & viri ex omni ſtatu ſummi , ipſique ſcientia-

tia-

Digitized by Google

tiarum, & Academiarum, quin, & Eccleſiæ pariter,ac Aulæ regiæ togâ Sagòque Principes,à mulíercula quadam Dæmoni devota Ulyſippone, pudendam planè paſſi fuiſſent impoſturam, tàm acerbo ſenſu doloris, ut is etiam putetur viro cuidam magno vitam extorſiſſe, qui tàm propudioſæ ſuæ illuſionis verecundiam non potuerit ſuſtinere. Cùm ergo ad ea ipſa tempora Ven. Virginis Marinæ revelationes cæperint propalari, neceſſe eſt omnem odiorum, ac acerbiſſimarum linguarũ procellam in eam fuiſſe converſam, ut omnia ejus geſta, dictàve, ac omnes viſiones eſſent omnibus ſuſpectiſſimæ,atque in earum omnium reprobationem,quin, & deteſtationem,propenderent univerſi.Et tamen poſtquam, & in conſpectu Tribunalium, & Inquiſitionis, & in pręſentia ipſorummet ſapientiſſimorum Regum, totiuſque Aulæ Regalis, & in oculis Univerſitatum; verbo,in luce totius Hiſpaniæ revelationes hæ fuiſſent facilè 40. annis, continuatæ, divulgatæ, trutinatæ, exagitatæ, uno quodammodo ore omnium tàm ſæculariũ, quàm Religioſorum Doctorum, Inquiſitorum, Epiſcoporum,Univerſitatum, ſunt pro Sanctis, & Cęleſtibus agnitæ, collaudatæ, proclamatæ: adeoùt in quadam poſt ejus mortem concione non nemo Eccleſiaſtes, vel hinc eam vere ſanctam, verè à DEO Divinis revelationibus honoratam cum plauſu Auditorum probaverit, *quia in hoc*, inquit, *cõſentiũt etiam illi ordines religioſi, qui alioquin, ubi poſſunt, ſolent, & quaſi conãtur diſſentire*.

16. Quintum argumentum eſt ab ingenti hujus etiamnum viventis Virginis apud ſummos viros æſtimatione, & auctoritate. Societatis Noſtræ Præpoſitus Generalis P. Claudius Aquaviva, vir inter ſuæ ætatis ſapientiſſimos meritò recenſendus, ejus apud DEUM præcibus ſtatum Societatis univerſæ commenda-

da-

davit. Patres Hiſpaniæ Viſitatores ex eadem Societate in rebus difficilibus ad ejus apud DEUM opem, quin, & ad ejus conſilia, & divinitus reddenda reſponſa recurrebant. Ipſa Regi Hiſpaniarum Philippo Tertio binas DEI juſsu miſit Epiſtolas, de negotio Immaculatæ Cōceptionis Beatiſſimæ Virginis Deiparæ: ut, & ad R.P. F. Dominicum Pimentellum Provincialem Hiſpaniæ Ordinis Prædicatorum, poſtea Epiſcopum Conchenſem, & Sanctæ Eccleſiæ Romanæ Cardinalem. Quin ex eodem divino juſſu ſcripſit hac de re ad ipſummet Reverendiſſimnm ejus ordinis Generalem, bono, prout ipſa divinitus intellexit, ſucceſſu. Ejus pręcipuè intuitu impoſita eſt Concionatoribus per Hiſpanias lex, ne ſermonem ad populum incipiant, niſi prius laudem Immaculatæ Conceptionis Beatiſſimæ Virginis Mariæ pronuntient. Ipſa inſtruebat ſuos proprios Confeſſarios, ipſumque P. Ludovicum de Ponte quomodo regendę eſſent animę, & ſpiritus diſcernendi. Inſtruebat etiam Pręſides ac Superiores Religioſorum de modo ſuos ſubditos ad DEI beneplacitum gubernandi, proùt videre eſt *l.5.* ac ſpecialitèr in Epiſtola ad Provincialem Hiſpaniæ Ordinis Prædicatorum An: 1599. ibidē *c.31.* relata. Denique apud ipſum ſupremum Eccleſiæ caput, operâ ejus, effectum eſt, ut in Eccleſiaſticos faſtos referretur ſolemnis memoria. S. Joachimi Patris Sanctiſſimæ Virginis, ob quam ab ea navatam operam S. Anna gratias ei coràm ſpectabilis retulit, & in univerſam Eccleſiam ingentia pacis bona ſunt conſecuta divinitus, prout habetur *l.4.c.8.*

17. Non erit etiam ſuperfluum apponere ſenſum P. Roderici de Arriaga, à Theologicis ſuis tomis per orbem clari, quem ſæpiſſimè ipſemet audivi magnificè de Venerablli Virgine Marina, ità loquentem, ut

Pragenſi in Collegio noſtro paſſim diceretúr, quamprimum fieret mentio Venerabilis Marinæ, mox P. Arriagam fieri tam eloquentem, ut nullum finem eam laudandi inveniret; dicebat ipſe intèr cętera, ſe coram illa ſacrum ſæpius celebraſſe in ejus cubiculo, eique venerabileSacramentum porrexiſſe, quo ſumpto ipſa ſingulis vicibus per dimidiam horam formoſiſſimę puellæ vultu apparuiſſet, tametſi alioquin reliquo tempore eſſet rugoſa jam vetula. In illo etiam cubiculo, tametſi omnes feneſtræ eſſent occluſæ, & obmuratæ, (eò quòd ob oculorum vitium lucem non poſſet ſuſtinere,) adeoque valde tenebricoſo, ſemper tamen ajebat auram fuiſſe ſimilem illi, quæ in vere ſentiri ſolet in quopiam amœno prato.

18. Sextum argumentum eſt ab eximiis fructibus, quos hæc Venerabilis Virgo ad gloriam DEI protulit quos quidem infrà ſeorſim recenſebo, unicum nunc commemorare contentus, quòd ipſa ſit fundatrix Ordinis Virginum S. Brigittæ quem in Regna Hiſpaniæ induxit, novaſq; ei regulas, DEI monitu, nationi Hiſpanicę accommodatas præſcripſit, proùt legere eſt *lib.5.c.20.*

§. III.

Quare DEUS in his revelationibus utatur tantis erga ſuos blanditiis.

19. QUemadmodum reliqua ſua omnia attributa vult Divina Majeſtas ſuis creaturis innoteſcere, ità vult quoque eis innoteſcere, ſui amoris omni in genere perfectionem

nem infinitam. Cùm ergo eam, quæ in amore Gubernatoris ergo ſuos ſubditos, in amore Parentis ergà filios, in amore Paſtoris erga ſuas oves; in amore Fratris ergaſuum fratrem, in amore Magiſtri erga ſuos diſcipulo, in amore Domini erga ſuos ſervos, quin, & in amore Filii, erga ſuum Patrem, & Matrem, cum inquam omnem eam, quæ in his amoribus relucet, perfectionem, in vario ſuo ergà creaturas, amore, longè eminẽtiſſimo modo contineri, diverſis, ac multis jam ab Orbe condito modis manifeſtaſſet; neceſſe etiam erat, ut aliquando, oſtenderet bonum illud, quod in amore blando, qualis præcipuè eſt inter matrem, ac proles parvulas, inter gerulam, vel nutricem, ac ejus lactantem; inter ſponſum, & ſponſam, Amori ſuo non deeſſe: cum ipſe re vera, non ſolum noſter Dominus ſit, & Magiſter, ſed etiam Pater, & Mater, & Nutrix, & gerula, & Sponſus animarum noſtrarum, nec in attributo amoris blandi minor, quàm in ullo alio attributo.

20. Manifeſtum eſt ergo debuiſse in mundo exſtare non minora, nec minus omnem noſtrum captum excedentia miracula blanditiarum DEI erga creaturas, quàm exſtant miracula Sapientiæ, Omnipotentiæ, Juſtitiæ, Miſericordiæ. Manifeſtum prætereà eſt, longè magis novo, quam veteri Teſtamento has blanditias convenire; utpotè cum vetus lex timoris fuerit, & ſeveritatis, nova verò ſit lex gratiæ. Imò verò hæ tantæ à DEO blanditiæ ſunt unum ex pręcipuis ſignis veræ Eccleſiæ longè ſuper veterem Synagogam elevatæ; adeò, ut niſi cæleſtes hæ blanditiæ nunc invenirentur, videretur DEUS Prophetas ſuos fefelliſſe, per quos pridem prædixerat, & ſpecialiſſimè in libro Canticorũ explicaverat, quantis erga ſponſam ſuam Eccleſiam eſſet quondam blanditiis uſurus; quas quidem qui ibi

Digitized by Google

legit, non poteſt quin obſtupeſcat illum exceſſum, quẽ in nullo terreno ſponſo ulla unquam ætas vidit; quia videlicet DEUS prout in omni genere entis, ità, & in ratione blandi amoris, omnem poſſibilem creaturam in infinitum excedit. Indè eſt, quòd in illo divino epithalamio tam exoticæ, ac planè obſtupeſcendæ inveniantur ſimilitudines, & comparationes; ad eum modum quo nimis ardentibus Amaſiis, dum in ſuo æſtu amoris hærent, nulla metaphora ſatis eſt ad declarandum ſuum ergà dilectam tenerrimum amorem. Cùm ergo harum omnium in veteri teſtamento prænunciatarum blanditiarum copia debeat in Eccleſia DEI apparere, juxtà illud Eſaię 66. v. 12. *ad ubera portabimini, & ſuper genua blandientur vobis, quomodo ſi cui mater blandiatur, ita ego conſolabor vos*: planè neceſse eſt, ut eas aliquibus in novo Teſtamento exhiberi palàm innoteſcat. Quod profectò quiſquis conſideraverit, mirari deſinet, quaſcumque in revelationibus Sanctarum legerit cœleſtes blanditias, cum, & omnes non excedant eas, quæ in Canticis ſunt prædictæ. Quod ſi quibus blanditiæ hæ adhuc diſplicent, quanto magis diſpliceret, ſi legerent D. DEUM ità Virginem quampiam Sanctam adamaviſſe, ita ei blanditum eſſe, ut diceret: *O quam pulchra es Amica mea! tota pulchra es! oculi tui ſicut piſcinæ in Heſebon, naſus tuus ſicut Turris Libani, guttur tuum ſicut vinum optimum*; & his ſimilia, quibus ſe Sponſus Cœleſtis quodammodo defatigat, ut blandiſſimum ſuum erga animas noſtras affectum ſatis declaret. Nimirum hi ſunt, de quibus diceret S. Auguſtinus: *Da amantem, & intelliget quid dico*: quia quæ ex corde frigido prolata eſſent inepta, ea ſuum habent decus, quãdo ex corde affectibus inflammato præcedunt. Neque enim ille magnopere amat,

qui

Digitized by Google

qui adhuc vulgaria, &conſueta loquitur, itaut appareat eum omnia verba præmeditari: in tali enim nec dum affectus dominatur; at qui amore totus incenditur, ille ea loquitur, quę non debent ad rigorem ordinariũ prudentiæ, & ad libellam omnia cautiſſimè perpendentis rationis, examinari; alioquin nunquam dixiſſet S. Auguſtinus: (quod paſſim dixiſſe fertur:) *O' DEUS! Si ego eſſem DEUS, & tu eſſes Auguſtinus, mallem ego eſſe Auguſtinus, ut tu eſſes DEUS!* nunquam Sãcti ſe Dęmonibus omnibus pejores reputarent; nunquã ad tam mira obſequia cæcæ obedientiæ intellectum ſubmitterent; quæ quiſquis frigidus ipſe conſideraverit, aut ſolum intellectum, non verò affectum reſpexerit: nunquam ut approbet inducetur. Sapiens eſt illud effatum; amorem ad ea, quæ facere non poteſt aſpirare: amorem exceſſibus vivere: amorem eſſe cęcum: ut nolit ab oculis intellectus terminos ſibi ſtatui; ſed eò evolat, quò intellectus ſibi relictus, non præiret: itàut extrà impetum amoris facta, notam imprudentiæ non evaderent; quæ tamen in æſtu decori, ac honeſti amoris facta, decent, ac placent: imò niſi fierent, amor non eſſet vehemens, nec dilecto innoteſceret. Hùc pertinuit illud Ageſilai Regis cum ſuis filiolis in arundine equitantis, reſponſum: *neſcitis quid ſit eſſe Patrem.* Quin, & hinc ortum habuit ipſa Chriſti Domini pro nobis mors, & paſſio, verè exceſſus amoris. Unde B. Jacoponus cum ei ſeſe amore Chriſti Domini in cloaca voluntanti Chriſtus Dominus conſpicuus utrum ſtultizaret exprobraſſet, opportunè reſpondit: *Tu potiùs, ò Domine, tu magis ſtultizaſti, quando amore mei, tam miſeri hominis, patibulum inter duos latrones aſcendiſti.* Et propterea ipſemet Chriſtus Dominus Ven. Virgini Marinæ ad tantos favores attonitæ anno 1612. 20. Maii proùt

ſcri-

ſcribitur *l.2.c.21.§.4.* dixit: *Noli obſtupeſcere, me hoc facere, propter unicam animam. Scis enim, ac fide credis, majora, quæ prò omnium ſalute feci: & ſi opus eſſet facerem prò una illarum.* Aliàs prout habetur *l.1.c.3.§.3.* dicenti, quòd tanta vix legantur contigiſſe Sanctis, reſpondit: *ergò ne mea potentia eſt alligata ſolum ad id, quod feci?* Iterùm alias obiicienti: *Domine quis unquam credet tantas, ac tam mirabiles gratias? Reſpondit: quare non crederentur? Nonne fuit magis mirum, quod ſim factus homo propter homines, & tantum illorum cauſa fuerim paſſus, quodque vobiſcum manſerim in Sacramento Altaris?* Item cum eam in lecto decumbẽtem vellet propriis manibus ſublevare, ipsâque huic dignationi valdè reluctaretur: *Adverte, quid eſt plùs, an quòd hoc tibi faciam, quòd me juvante conſurgas, an verò, quod maneam in Sanctiſſimo Sacramento, ut me ſumant ij, quos ego amo, propter quos etiam ſumor à tot malis Sacerdotibus, & ſæcularibus?*

21. Et re vera ſi Evangelium perpendamus, & in eo Chriſtum Dominum ad pedes Judæ proſtratum, à Dæmone ad montem deportatum, à Judæis conſputum, colaphizatum, denudatum, irriſum, flagellatum, in patibulo ſuſpenſum conſideremus; evaneſcet omnis illa noſtra opinio, quà dignationes Sanctis in Eccleſia exhibitas, DEUM dedecere arbitramur, aut ne pariant contemptum, veremur; Ceſſabit, & illa nimia admiratio, quòd in his Sancti ſe reciprocè ergà Deum tàm blandè gerant, & tam mira mutuæ confidentiæ exhibeant ſpecimina: neque enim ſine his ſatisfieret blandi amoris perfectioni. Quanquam etiam extra ſimiles revelationes, multi Sancti blandiſſimè cum DEO egerunt, ut patet in meditationibus SS. Auguſtini, & Anſelmi, in jubilo S. Bernardi, & vel maximè in illis canti-

Digitized by Google

tilenis, ac ritibus, quos Eccleſia in feſtis Natalitiis ergà Chriſtum Dominum adhibet, ubi Chriſtum Dominum in cunis agitari, Angelos ad pulmentum coquendum deſtinari planè non ferrent, aut cachinnis exciperent illi, quibus blanditię illę in revelationibus Sanctarum, tam vicinę fabulis anilibus, aut Comędiis videntur.

22. Specimina nimirùm quædam, & præludia hæc ſunt futuræ quondam in Cœlis cum DEO familiaritatis, ubi Chriſtus Dominus *tranſiens miniſtrabit ſuis*, cujus etiamnum *deliciæ ſunt eſſe cum filiis hominum.* Qui ſi amore noſtri victus, noſtra non eſt dedignatus aſſumere tædia, & triſtitias; cur, & noſtras blanditias dedignaretur? Qui nos redimit ſanguine, dedignabitur ſuas electas animas ſibi annulis deſponſare, torquibus, floribus, monilibus exornare, variis veſtimentis condecorare? ſatis id profectò teſtantur ea, quæ in Breviario Romano S. Agnes ab hoc ſuo Cœleſti Sponſo delicioſè ſibi, haud dubiè in aliqua viſione, contigiſſe enarrat. *Mel, & lac ex ejus ore ſuſcepi, & ſanguis ejus ornavit genas meas. Dextram meam, & collum meum cinxit lapidibus pretioſis. Tradidit auribus meis inæſtimabiles Margaritas. Circumdedit me vernantibus, atque coruſcantibus gemmis. Ejus mihi organa modulatis vocibus cantant. Annulo fidei ſuæ ſubarrhavit me; Induit me cyclade auro texta, & tanquam ſponſam decoravit me corona. Oſtendit mihi theſauros incomparabiles, quos mihi ſe daturum repromiſit.* Quibus quidem ſimilima in vita Ven. Virg. Marinæ paſſim reperiuntur.

23. Denique ſi Dæmon ipſe tam promptus, quandoque ſuis adeſt, eiſque ſe exhibet familiarem; dubitari ne poteſt quin infinities propenſior ſit, ac paratior ad omnem DEUS nobiſcum familiaritatem? Neque

enim

enim Dæmon id ipſum ullo, noſtri amore, ſed solùm quâdam affectatione imitationis DEI facere putandus eſt, proùt in rebus omnibus Simiam Divinitatis agere affectat.

§. IV.

Quare ejuſmodi Revelationes mulieribus potiùs præſtentur, quàm Viris?

24. NEgo in primis certò conſtare pluràne DEUS mulieribus, quàm viris revelet, prçſertim cum revelationes non ſint unius generis, proùt habemus ex D.Thoma 2.2.q.174.a.2.& 3.ubi docet excellentiſſimum modum prophetię, ac revelationum. quique à ſolo DEO(q.172.a.5.ad 2.)non verò à Dęmone prçſtari poſſit, eſſe eum per quem aliqua ſupernaturalis veritas conſpicitur ſecundum intellectualem veritatem, non per ſimilitudinem corporalium rerum, ſecundùm imaginariam viſionem, adeòq; non per phantaſiam; atqui ea, quę nullo modo ſubſunt phantaſiæ, non ſunt enarrabilia, aut certè non poſſunt propriis verbis explicari, ſed ſolum per quaſdam planè ineptas, improportionatas,& inſufficientes ſimilitudines: proùt videre eſt in revelationibus B.Angelæ de Fulginio l.1.ubi fruſtra laborat, quin, & ejus Confeſſarius, in explicando debitè quidnam viderit, quando quadam vice, certo quodam modo DEUM ſe vidiſſe narrat. Patet hoc in Apocalypſi S. Joannis, ubi plurima ſunt ideò obſcuriſſima, quia per ſimilitudines imaginarias, ſeu tales, quales phantaſia noſtra poteſt capere explicantur, & indicantur profunda myſteria non

Digitized by Google

non imaginabilia, ſed ſolum intelligibilia. Ita in vita Ven. Virginis Marinæ *l.3.c.1.8.1.* valde eſt admirabilis viſio, ubi poſt alia, dicit Ven. Virgo, *quale ſit hoc ſecretum admirabile, nec ſuppetunt verba, neque reperitur ullus creatus intellectus, qui poſſit ſufficienter declarare. Deus det cui voluerit, ut id experiatur, & agnoſcet ita eſſe.* Cum autem ſæpiùs ibi Ven. Virgo utatur ſimilitudine maris, & littoris, ſubdit: *Voco autem littus, egreſſum ex hac immenſitate; non quod ibi viderim mare, vel littus, aut aliam ſpeciem corpoream.* Deindè §. 4. juſſit DEUS conſcribere quomodò anima in Divinam caliginem abſorpta ſe habeat, & quod tunc loquatur, *ea phraſi, ac ſenſu quo illic agitur.* Ex quibus apparet, quod illa non ſint nobis ſatis exprimibilia. Et propterea tales ita ad ſolum intellectum pertinentes revelationes, ſunt aliis hominibus, prǽter eos, quibus fiunt, ferè inutiles, eo quod non poſsint enarrari, ita ut etiamſi in libros referantur, vix ab ullo intelligantur. Sunt tamen eàtenus utiles, quatenus videndo tanta, & tàm imperceptibilia dona à DEO Sanctis præſtari, excitemur ad ſincerum ejus Majeſtati præſtandum obſequium. Inſuper Sanctus ille, qui revelationibus illis intellectum habet tàm illuminatum, redditur valdè aptus ad prǽclariſſima tradenda documenta, quibus in Sanctitate, & omni ſpirituali neceſſitate diriguntur. Cùm ergo viri Sancti præ ſanctis mulieribus excelluerint in gubernanda Eccleſia, atque in omnigena dirigendi ſpiritus doctrina, facilè credi poteſt, eos, quàm plurimas merè intellectuales habuiſſe revelationes, quas tamen ideo literis non tradiderint, quia nec ſatis exprimere potuerũt, nec ſperarunt ſe ſatis ab aliis intellectum iri.

25. Sed quod ad revelationes phantaſiǽ operâ peractas attinet, videntur ſanctis mulieribus frequentiores

Digitized by Google

accidiſſe, cum longè plures ſint conſcriptę. Quod quidem mirum non eſt, cùm Philoſophi norint, fœminas in imaginatrice vi præcellere: Sciũt autem Theologi, quod gratia divina natnrę ſe accommodet, itaùt in Angelis operetur ad quandam correſpondentiam, & quaſi proportionem naturę Angelicæ;in hominibus verò accommodet ſe naturę humanę. Deindè in viris ſit modo quodam virili, in fœminis fœmineo; ſicut in Amos Propheta paſtoritium quid apparet, quandò è contrario Danielis Prophetia,undique aulam, & quiddam regale ſpirat. Hinc fœminis non datur ſpiritus Apoſtolicus ad percurrendas gentium provincias, nec ad concionandum,aut Hierarchiam Eccleſię gubernãdam;ut proindè mirum non ſit,quod viciſſim detur eis, præ viris, abundantia ſpiritus precum, & orationis, ac tenerrimę devotionis.

26. Jam ergo clara eſt ratio cur erga Sanctas mulieres tantis divina Majeſtas dignetur uti blanditiis, quia videlicèt, cum juxta ſuam ſanctiſſimam voluntatem, quod in Canticis Cãticorum pronuntiare dignatus eſt, ſtatuerit omninò Eccleſię manifeſtare infinitatem ſui tenerrimi amoris, & attributi divinarum blanditiarum,ubi quęſo aptiùs blanditias illas exercet,quã erga ſexum planè ad blanditias natum?aut ergà quem aptiùs aſſumet perſonam Sponſi, quàm erga Sanctas Virgines. Ipſamet hoc agnoſcit Eccleſia, dum Sanctimoniales ſpecialitèr ornat titulo Sponſarum Chriſti.

27. Et verò in hac vita ſatisfaciendum eſt etiam phantaſię,cui nunquam perſuadebitur blanditias inter duos grandes viros, aptè adhiberi; itaùt alter alterum compellet: *columba mea*: *aurora mea*: *ecce tu pulchra es*: cùm ergo ſciamus Chriſtum Dominum eſſe virum, Deum verò ipſum ſemper etiam ſub ſexu virili;imò ſub figu-

figura viri grandęvi concipiamus; planè phantaſię noſtræ non ſatisfieret, ſi inter eum, & virum quempiam Sanctum, tenerrimas illas Canticorum blanditias mutuò in quapiam viſione interceſſiſſe audiremus. Si quidem hos, verba potiùs gravitatis plena, & authoritatē ſpirantia decere arbitramur. Non diffitemur tamen poſſe à viro quocumque etiam graviſſimo blanditias, & verba teneritudinem redolentia non ineptè adhiberi erga ſuam ſponſam, aut etiam erga tenerum quempiā ſuum filiolum, vel quemvis alium puellum.

28. Et propterea ut nobis ſe divina Majeſtas etiā in hoc accommodet, ſi quando ejuſmodi blanditiis vult Sanctos viros dignari, tunc eis ſe Chriſtus Dominus in ſpecie infantis, aut pueruli exhibet, ut detur reciprocæ teneritudini locus. Quin, & illud animadverſum eſt, quod ipſa SS. Virgo Deipara potiùs fuerit ſolita cum iis converſari, eò quòd ſic in perſona, vel matris, vel ſponſę potuerit cum eis agere blādiſſimè. Hinc quoque ortum eſt, ut Chriſtus Dominus nunquam legatur ſibi annulo deſponſaſſe in ſponſum, vel ſponſam ullum Sanctum virum; ſed bene permultas Virgines; quando è contra SS. Virgo Mater Dei nullam ſibi deſponſavit Sanctam, ſed Sanctos, ut S. Edmundum. Quod ſi quando Deus, velit ſibi virum deſponſare, aſſumit perſonam fœmineam Miſericordiæ; vel Sapientię, &c. proùt factum eſt ergà S. Joannem Eleemoſinarium, B. Laurentium Juſtinianum, Henricum Amandum Suſonem, &c.

29. His ſic ſtabilitis, nihilominùs ipſamet divina Majeſtas adhuc aliam cauſam aſſignare dignata eſt, dū S. Thereſiæ, cur ſibi miſerculę fœminæ, & non potiùs Primariis Academiarum Doctoribus, tam familiaritèr colloqueretur, interroganti, reſpondit: *Doctoribus illis*

non vacare, propter tot quos perlegendos aſſumunt libros. Ex quo divino reſponſo profectò apparet, ipſoſmet viros ſibi obſtare; utpotè aliis nimis intentos; quando interea ſexus fœmineus præcipuâ curâ ſoli DEO attẽdit. Accedit, quod ex divinis habeamus litteris, cum ſimplicibus eſſe Dei ſermocinationem. Mirùm ergò nõ eſt, quod non ſolum mulieribus præ viris, ſed etiam idiotis præ eruditis talia myſteria innoteſcant: adeòut etiam voluerit DEUS, quandoque per fœminas innoteſcere quædam, quæ univerſam Eccleſiam concernebant, quale fuit, & illud, quod per S. Luciam Virginem Martyrem Syracuſanam revelaverit finem imminere immaniſſimæ illiusâ Diocletiano excitatę perſecutionis. Sic Sanctus Franciſcus Xaverius ex ſtudiis, quibus in Pariſienſi Academia vacabat, fuiſſet avocatus, & conſequenter Indiæ hoc Apoſtolo caruiſſent, niſi ſorori ejus, quantus eſſet in vinea Domini operarius futurus, fuiſſet divinitus indicatum. Sic Societas Jeſu, per S. Ignatium tanto fructu in Eccleſia DEI erigenda, fuit priùs ab aliquot Sanctis mulieribus præviſa, & ab eis prænuntiata.

§. V.

Quomodo fiant Cœleſtes hæ revelationes.

30. TRiplex eſt à S. Thoma 22.*q*.173.*a*.4. modus deſcriptus. Primus quando ipſis ſenſibus exterioribus aliquid percipitur; prout Danieli apparuit manus ſcribens in pariete, & ſępiùs voces variæ ſunt auditæ. Secundus quando ſolâ imaginatio-

tio-

Digitized by Google

tione aliquid percipitur; prout fit per ſomnia, & proùt ſunt pleræque omnes, quas deſcriptas habemus, revelationes plenę corporeis, quas phantaſia percipit, ſimilitudinibus. Tertiùs, quando per ſolas ſpecies intelligibiles ſoli menti, & intellectui aliquid imprimitur; proùt factum Salomoni, & Apoſtolis, de quo jam diximus §. precedenti. Primus autem modus eſt facilis, & cognitioni obvius. Medius ille habet difficultatem. Fit ergo ille, proùt docet S. Thomas *22.q.172.a.2.c.* vel per novas ſpecies imaginarias phantaſiæ impreſſas, (proùt fieret ſi alicui cæco nato divinitùs imprimerentur in imaginatione ſpecies colorum) vel per hoc, quod ſpecies jam antea per ſenſus acceptæ, divinitus ordinentur, & traſmutentur diverſimodè in ordine ad id, quod eſt ab anima illa intelligendum. Sicùt enim ex diverſa ordinatione earumdem literarum, accipiuntur diverſi intellectus, ita etiam ſecundùm diverſam diſpoſitionem phantaſmatum reſultant in intellectu diverſę ſpecies intelligibiles. Hoc autem poteſt utrumque fieri, tàm in vigilia, quàm in ſomno.

31. Hinc jam facilè ſolvitur, ea, quam quidam obiiciunt, difficultas; quod videlicèt hæ Sanctorum revelationes videantur ſomniis ſimillimę, atque ideò appareant ridiculæ: nam re ipsâ verè aliquando fiunt in ſomno, proùt contigit SS. Patriarchis Jacobo, & Joſepho; & alias ſemper fiunt modo ſomniis non diſſimili, proùt loco citato inſinuat Princeps Theologorum. Unde etiam iſte modus eſt obnoxius illuſionibus Dæmonum, poteſtque etiam ex morbis contingere: adeoque indiget accurato examine, ut ſpiritus divinus à ſpurio diſcernatur.

32. Eſt tamen modus iſte in hoc præ aliis utilis, quod talis revelatio poſſit facile per modum Hiſtoriæ lit-

litteris tradi, prout in ſe ipſa geſta eſt; tametſi ſæpe lateant profūdiora myſteria, proùt patet in Apocalypſi S. Joannis, quæ quidem videtur magna parte facta in imaginatione, & modo quodam ſomniis non planè abſimili.

33. Neque tamen dubitandum eſt, quin ſæpe interveniat modus ille primus, quo re vera ſenſibus externis ea ex quibus cōſtat revelatio, percipiuntur; prout cum Ven. Virgine Marina ſępiùs contigiſſe certum eſt.

34. Sed præcipua reſtat difficultas, num Sancti reipsâ verè corpore adſint ibi, ubi aliqua percipiunt: ut quando Ven. Marina toties narrat ſe fuiſſe in Cœlo, atque in diverſis terrarum Provinciis, aut Templis, vel domiciliis, &c. Habet hanc difficultatem S. Doctor 22.*q.*175.*a.6.* ub tractat locum S. Pauli 2. ad Cor. 12. *ſive in corpore, ſive extra corpus, Deus ſcit*; & reſpondet non poſſe hanc quæſtionem ſatis determinari, cum ipſemet S. Paulus hæc ignoraverit. Unde meritò, nec à me, nec ab ullo in carne, peti debet, ut quæſtionem hanc planè decidamus.

35. Quod tamen ad Ven. Virginē Marinam ſpecialitèr attinet, fuit ipſa ſæpiſſimè unà cum corpore ad diverſa loca translata, cum ipſamet id expreſsè ſæpiùs aſſerat; & intrà ipſum cubiculum ordinariè etiam ſpectantibus hominibus, ſolita ſit Angelorum miniſterio levari ex lecto, proùt ejus neceſſitas corporalis exigebat. Sed an etiam in Cœlum fuerit aliquando cum corpore translata, nec ipſa ſatis exprimere mihi videtur, nec aliundè colligere potui; cùm nullibi declaretur, an corpus ejus tunc, & quidem quandoq; per plures dies à lecto abeſſe fuerit animadverſum.

36. Qui plura de modo revelationum, & raptuum ſcire velit, legat S. Thomam 22.*q.*171. uſque ad 175. incluſivè.

37. Ne-

37. Neque tamen diſſimulare volo in hac Ven. Virginis Marinæ vita,eſſe quid hoc in puncto præ aliis revelationibus admirabile, prout præter loca alia, habetur etiam *l.3.c.13.&* 14. ubi Chriſtus Dominus animam ejus ex Cœlo ad eam detulit, tanquam quid ab ea diſtinctum, dixitque eam eſſe partem ſuperiorem animæ. Sed planè ſtupendum eſt quod habetur *c.*14. §. 3. quomodo ſuperior pars animæ habitans in Cœlis ſalutaverit advenientem ad Cœlum partem inferiorē ejuſdem animæ §. 4. Cùm pars inferior rediret in terras, pars ſuperior remanſit in Cœlo. Deinde §.5.putat ipſamet Ven. Marina, fuiſſe in Cœlis coniunctas,ſuam animam,& ſuam naturam, ſeu ſuam partem ſuperiorē, & inferiorem. Quæ omnia puto eſſe emblematicè intelligenda, ut exprimatur quomodò, cogitationibus, & corde poſſimus per divinam potētiā ita DEO inhærere, ut tamen his inferioribus naturæ operationibus tunc etiam adhuc ſufficiamus; ſed tamen facilè admiſerim, me non eſſe ſufficientem ad tantas DEI gratias explanandas, cum hæc ſit gloria DEI, ut omnem noſtram capacitatem opera ejus excedant.

§. VI.

Qui ſint apti ad legendum cum fructu tales revelationes.

38. UT ſuus his Cœleſtibus revelationibus fructus conſtet, aduertendum eſt, non prò omnibus vulgari,cùm non deſint quidam ita diſpoſiti, ut noxiæ potiùs eis eſſent futuræ, quàm ſalutares; proùt nec Sacræ Scripturæ promiſcua

lectio

Digitized by Google

lectio omnibus expedit, adeò ut nec in Religioſorum tricliniis ſuper menſam omnia quæ in ea continentur, prælegantur.

39. In primis ergò non porrigendæ hæ reuelationes hæreticis iuxtà Divinum Chriſti Domini monitum: *Nolite Sanctum dare canibus*. Ipſi enim hæc prætioſiſſima Catholicę Eccleſię cimelia fœdiſſimè diſcerperent, conculcarent, & ſcurrilibus ſuis dicteriis, ac ſannis (proùt à Patriarcha ſuo Martino exemplum acceperut) defædarent, cùm nec ipſi Sacræ Scripturæ, ac in primis Sacratiſſimo, illi Cœleſtis Sponſæ in canticis Epithalamio parcant; Sed illud in profanis ſuis nuptiis, carnalibus ſuis deliciis adaptent, ac primo incitamento ſuæ libidinis adhibeant. Nihil eis occurrere poteſt quam carò, quàm cœnum, quàm fœtor; quem in colloquijs, in picturis, in libris exhalant. Lutheri fuit ſpiritus omnia negare; ut hodieque Lutheraniſmus præcipuè fundetur ſuper hanc maximam; *plus poteſt unus ſtultus negare, quàm centum ſapientes probare*. Et propterea Lutherani poſt quantamcumque demum diſputationem, evidentem probationem, & clariſſimam demonſtrationem, ſemper adhùc obſtinatè, planè quaſi ad tantam lucem cæci clamant, & ingeminant, ſibi denique non videri. Mirabile autem eſt, quòd cum eò ſint imprudentiæ progreſſi, ut in rebus ad ſalutem æternam ſpectantibus eis perſuadendis, nulla eis teſtimonia, nulla ſigna credibilitatis ſufficiant, adeòut pro libidine ſua quem volunt librum pro Canonico ſuſpiciant, quem nolunt, repudient, & ex Sacra Scriptura expungant: fabulis tamen & anilibus nugis facillimè credant, proùt ex Kalendario eorum perpetuo ſunt plena futilibus quibuſdam narrationibus, de novis prodigiis, & portentis, quæ

etiam,

Digitized by Google

etiam, quaſi ad tenorem populi, per compita decantant, typis euulgant, nec de his ſinè nota imprudentiæ putant licitum dubitare. Iuſto DEI ſupplicio in eos, qui ſui Martini ſordes auſi ſunt Eccleſiæ, & omnibus SS. Patribus anteferre.

40. Sed dicet quis, potiùs ergò tales revelationes non eſſent typis vulgandæ, ne in ſcurriles hæreticorum manus incidant; at ſic omnes etiam Monachorum ordines, eorumque veſtes, omnes item cæremoniæ, ac libri rituales, plurimorum item Sanctorum vitæ, aliaque innumera eſſent abroganda, quia hæretici ſuæ ſibi inde faciunt materiam ſcurrilitatis.

41. Secundò non ſunt ad harum reuelationum lectionem admittendi homines ſceleribus præſertìm carnalibus, penitùs immerſi, *ne Margaritæ proiiciantur ante porcos*. Siquidem & his non minus quàm Lutheranis mox ſe ingerit caro, & omnia hæc cœleſtium blanditiarum ſpecimina eis obnubilat exhalatio libidinoſa.

42. Tertiò nec ſunt revelationes hæ lectu utiles hominibus penitus idiotis, aut quibus nihil penitus de via perfectionis innotuit: hi enim ad omnia hæc planè hærerent attoniti, nec aduerterent ſub corporalibus his symbolis latere myſteria cæleſtia; adeòque ex omnibus nimis ruditèr acceptis, tanquam DEO indignis, non niſi offenſionem, & confuſionem referrent. Hinc etiam non expedit in quavis lingua vernacula eas dedi.

43. Quartò non ſunt etiam his revelationibus legendis apti, quorum aut indoles, aut prava conſuetudo eſt omnibus contradicere, ſemper aliena carpere, nec quidquam admittere, quod ipſimet experti non ſunt. Multòque minus illi qui à ſpiritualibus abhorrent, itaùt non niſi profana eos delectent, & no-

Digitized by Google

va, militaria, hiſtoriçque non ſacræ. Huc etiam pertinere poſſunt illi, qui ad primum nomen fœmineæ reuelationis commouentur, & mox;ut ita dicam,aures obturant; Ad quos reſpexerit Bloſius, dum in fine appendicis, ad monile ſpirituale, poſtquam locutus eſt de revelationibus factis S. Brigittæ S. Chatarinæ Senenſi S.Mectildi, & S.Gertrudi, hæc verba ſubiungit *Liquet, quàm longè adhuc à ſpiritu DEI ſint, qui prædictas revelationes tanquàm ſomnia muliercularũ reiiciunt, & irrident.DEVS illis ignoſcat*.

44. Quintò non proficient etiam ex his revelationibus quicumque etiam docti, ac religioſis ordinibus adſcripti, qui nihil antea de ſublimi, ac delicata via unitivi cum DEO amoris in libris Aſceticis, aut vitis extraordinariorum Sanctorum legerunt. Hinc non in quovis cœnobio expedit eas publicè legere, cùm pronum ſit invenire aliquos, qui quidquid non intelligunt, contemnant; quorum authoritate permoti alii, etiam ipſi ab eis avertantur, eas vilipendant, ac planè explodant, ſic quoque non ſunt proponendæ oſoribus omnis teneræ devotionis, ſolitis ſe appellare *ſolidos*, ideſt *exſuccos*: nihil niſi eſſentialia æſtimantibus. Ex quibus omnibus patet, nec pro concionibus temerè quidlibet ex eis eſſe populo proponendum;ſed cum delectu, ac præmiſsâ ferè declaratione, ac explicatione ad mentem auditorum præmuniendam, ne pro ſperato fructu riſus, vel offenſio ſequatur. Quòd autem contingat, etiam in doctioribus, quandoque hæc non intelligi, mirum non eſt, cùm non omnes Doctores Theologiæ intelligant etiam Theologiam myſticam, aut exſtaſes, & raptus; quin quandoque nec ordinarium modum contemplationis. Huc pertinet illud, quod Ven. Virgini Marinæ contigiſſe referer-

Digitized by Google

fertur *l.* 1.*c.*23.ubi S.Dominico agente juſſa eſt ex ſua ſolitudine egredi ad Monaſterujm Prædicatorum prò ipſorum aliquo ſpirituali auxilio; quod tandem fecit ſucceſsu felici, de quo ipſa §. 2. ſic ſubdit: *lib.* 1. *cap.* 23. §. 2. *Aliquot diebus continuabam, quod mihi DEVS inſpirabat, eratque, ut exponerem Religioſis, quibus cum agebam, quædam puncta rerum Spiritualium; ſi quidem hoc magni Theologi, non benè intelligunt, niſi eorum habeant uſum, ſintq; DEO familiares. Dicebam illis, exempli cauſa, quid ſit vniò animæ cum DEO, & quos in ea motus & affectus operetur hoc tantum bonum: alias autem, quid ſit cognitio ſui ipſius, quando illam DEVS per ſpeciale lumen infundit animæ, non abſque magna vehementia, & efficacia, & quos adeò admirandos, ac utiles producunt effectus, in anima; alias quid ſit ſpiritus, quid agere, & converſari cum DEO, qualiſve modus, quo Divina Majeſtas aperit animæ, cui ſe ea ratione communicat, ſuam voluntatem, non in rebus dumtaxat ordinariis, verùm etiam in extraordinariis.*

45. Aptiſſimæ ergo ad haſcè tam ſingulares gratias legendas ſunt illæ animæ, quæ puritate conſcientiæ, & virtutum ſtudio enituntur per orationis mentalis viam ad familiaritatem cum DEO pertingere: præſertim ſi jam aliquid per auditionem, vel lectionem, vel aliquam quamcumque demum experientiam de divini Amoris deliciis intellexerunt. Omnes item quos DEUS animâ ad devotionem pronâ donavit; multòq; maximè ſi cor habeant inclinatum ad deliciandum cũ DEO, & ad quaſdam pietatis teneritudines. Denique omnes quicumque magni faciunt eos Cœleſtes guſtus, quos divina miſericordia ſuis dilectis communicat, quoſquè magis ordinariè ferventes religioſorum Novitii ſolent experiri.

Digitized by Google

46. Legendæ etiam à Patribus Spiritualibus, ſeu aliorum in via ſpirituali Ducibus; ut variorum DEI ductuum acquirant notitiam, & intelligant quam mirabilis ſit Deus in Sanctis ſuis, & quàm non ſint animæ omnes ad eandem viam ſpiritus adſtringendæ.

47. Denique legendæ etiam ſunt à Theologis, ut videant quomodò hæc ſint armis Theologis protegẽda, & quomodò aut rudibus, aut malevolis reſpondendum, occurrendum, & ſatisfaciendum; atque ut myſticæ Theologiæ cum ſcolaſticæ cognitione coniunctâ ſciant, & poſſint tantò magis, & meliùs Eccleſiæ quaçumque in occaſione inſervire; norintque aptum, & prudens de talibus ferre judicium, ubi opus eſt, nè fortè in occaſionibus oblatis appareant talium penitus ignari, cum exiguò Eccleſię Catholicæ, & Academiarum honore.

§. VII.

Quanti fructus ex Sanctarum Mulierum Revelationibus in Eccleſiam DEI redundent.

48. UNica. S. Thereſia ſufficeret ad oſtendendum quanta hinc naſcantur emolumenta, quando ab illa unica cœleſtibus viſionibus illuſtrata, tot, & tanta ſunt in univerſam Eccleſiam bona conſecuta: verùm fructus aliquos ex innumeris enumeremus.

Primus ſit, quem adducit P. Ludovicus de Ponte in vita Ven. Virginis Marinæ *l.2.c.13.* dicens: *Donum orationis, eſt fructus glorioſiſſimus qui colligitur ex hujuſmo-*

di

Digitized by Google

di viſionibus. Nempè per has anima quaſi manuducitur ad intimam cum DEO familiaritatem. Et in primis ex eis facillimè hauritur modus ille contemplandi, qui à S.P.N. Ignatio vocatur *applicatio ſenſuum*. Itèm inſtructio, qui circa quodlibet myſterium affectus ſint eliciẽdi. Prætereà magnum hinc accipitur adjumentum ad SS. Communionem, quàm piiſſimè obeundam.

49. Secundum eſt egreginm ſignum credibilitatis Eccleſiæ Catholicæ ex tanta abundantia ſpiritus devotionis, & doctrinæ Aſceticæ, atque ex tàm ſublimi, etiam in ſexu fragili; Sanctitate, & cum Deo familiaritate; quando noſtri temporis hæretici, non dico Sanctas Virgines, ſed vix habent Virgines; Si quidem, ut ajunt, mandata DEI ac virginitas ſervatu iis ſunt impoſſibilia. Doctrinæ verò Aſceticæ nec veſtigium apud eos exſtat, ut ipſum etiam nomen ignoretur, totaque teneræ devotionis ſubſtantia demum in quibuſdam exquiſitis conſtet epithetis, quibus exempli gratiâ Chriſti Domini vulnera appellant rubino roſea, aut purpureo rubicunda. Et verò quam grandis eſt iſte honor Eccleſiæ, quòd in unius Catholicæ mulieris libello plus exſtet ſublimis, & excellentis doctrinæ Sacræ, quàm in toto Alcorano, in tot Thalmud, in omnibus Grecorũ, AEgyptiorum, Arabum, Sinarum, & reliquarum gentium profanis Philoſophis, in omnibus Hæreticorum, & Prædicantium tomis.

50. Tertius eſt, quòd Eccleſia Dei hinc habeat prò eis, qui in gradu eminentiori DEO ſerviunt, etiam quædam eminentiora lumina, incitamenta, præſertim prò contemplativis. Neque enim decorum fuiſſet, ſi homines devotioni magis addicti, nihil ſpeciale, præ aliis quibuſcumque juſtis habuiſſent. Et verò quidnam poteſt eſſe efficaciùs ad extorquendum à corde noſtro er-

Digitized by Google

ga DEUM amorem,quàm ſi nos ab eo tantopere amari videamus ? Quin etiam hinc deſumitur robuſtum in omnibus hujus vitæ difficultatibus ſolatium,dum videmus tanta nobis à DEO in Cœlis præparari.

51. Quartus fructus eſt diſcretio ſpirituum,& prudentia prò agnoſcendis DEI ductibus, & variis unionis gradibus neceſſaria. Certè à S. Thæreſia didicere viri doctiſſimi, totaque Religio Carmeli. Magnus ille ſpiritus Magiſter in Societate noſtra, P. Achilles Gagliardi, ſapientiſſimum illum ſuum libellum ornavit eis, quæ à B.Aloyſio Gonzaga adoleſcente intellexit. Ità Ludovicus Bloſſus multus eſt in allegandis pro librorum ſuorum firmamento Sanctarum mulierum viſionibus, & doctrinis : id quod etiam videre eſt in tomis P. Nicolai Lancicii Societatis noſtrę.

52. Quintus fructus eſt, quod per eas plurimorum fidei noſtræ myſteriorum pleniorem accipiamus cognitionem, præſertim eorum quę circa Chriſtum Dominum noſtrū à SS.Evangiliſtis ſunt prætermiſſa. Sic *l.* 2.*c.*25.§.1. Chriſtus Dominus Ven. Virg. Marinæ miranti cur ſibi tanta de Venerabili Sacramento oſtenderet, dixit *lib.* 2. *c.* 25.§. 1. *Ego volo, ut mei Amici hic aliquantum deguſtent, & cognoſcant myſteria, quæ prò illis,& prò ipſorum bono, ac remedio ſum operatus in Mūdo.* Plurima etiam nobis innoteſcunt de ſtatu vitæ futuræ, tàm in Cœlo,quàm in Inferno:atquè ut ſciamus, nos in Cœleſti Patria non futuros inſtar immobilium truncorum, nihilque operaturos. Certè in revelationibus Ven.Marinæ quaſi ſpecimen quoddam cœleſtis vitæ voluit Deus exſtare: quanquam, & pleraque veteris Teſtamēti myſteria mirabilitèr in ea renovavit,ut Scalam Jacob, & luctam cum DEO *l.*3.*c.*4. Moyſen, qui vidit poſteriora DEI, & raptum S. Pauli *l.*3.*c.*1. & 2.

Abraham

Abraham qui *tres vidit, & unum adoravit l.3.c.8.* Rubum ardentem *l.2.c.6.* Eliam, cui Deus in ſibilo venti apparuit *l.2.c.9.* Illud Davidis: *ſi aſcendero in Cœlum, tu illic es l.2.c.16.§.7.* Serpentem æneum *l.2.c.16.§.7.* *ſub umbra ejus quem deſideraveram, ſedi l.2.c.16.§.5.* Miphiboſeth in menſa Davidis *l.2.c.18.§.4.* Currum Ezechielis *l. 2. c. 20. §.2.* Myſteria itèm plurima novi Teſtamenti, qualia ſunt Incarnatio *l.2.c.4. & 8.* proùt in Indice invenitur. Item quomodo S. Dionyſius dixerit, ſe crediturum fuiſſe SS. Virginem eſſe Deam *l.2.c.3.* Quomodo Chriſtus Dominus Magdalenam coram Martha excuſaverit *l.2. c. 7. §. 4.* S. Magdalena ad ſepulchrum *l.2.c.16.§.6.* *Noli me tangere lib.2.c.18.§.2.* Quomodò Chriſtus Dominus ſit in Venerabili Sacramento *l.2.c.8.§.3.* Plurima item ei aperta ſunt de divinis attributis, de dignitate Angelorum, aliiſque: proùt Lector abundè inveniet. Quod ſi quando movemur ad pietatem ſpectaculo quopiam in Theatro comico de vita Chriſti Domini, aut Sanctorum exhibito; quantò magis id ſperandum eſt, dum myſteria illa ità renovari legimus, ut quodammodò eis intereſſe videamur? AEſtimamus piorum virorum contemplativorum de geſtis Chriſti Domini probabiles coniecturas; cur ergò cœleſtia de his reſponſa, repudiemus; aut dum ipſemet Chriſtus Dominus ea iterum exhibet, legere, & ſpectare dedignamur? Certè quantoperè ei hæ repræſentationes placeant, patet, vel ex eo, quòd per eas voluerit totam Miſſam celebrari.

53. Sextus fructus revelationum Ven. Virginis Marinæ peculiaris, eſt exemplum, quàm cautè ſit in talibus extraordinariis divinis favoribus procedendũ; quidem Ven. Virgo Marina, tantas hoc in genere adhibuit cautelas, ut P. Ludovicus de Ponte non dubita-

taverit aſſerere, ut in ejus introductione vidimus,ſicut Sanctum Franciſcum Seraphicum in Paupertatis Evangelicæ, alioſque Sanctos in virtutum aliarum ; ita eam in exemplum cautelæ, & circumſpectionis eſſe à DEO Eccleſiæ datam. Unde,& Chriſtus Dominus *l. 2. c.26.* ad eam dixit : *times? perge . Si ità timerent animæ , non eſſent tot illuſiones .*

54. His addi poſſunt peculiares illi fructus,qui ex Ven. Virginis Marinæ viſionibus in totum mundnm, ac in Hiſpaniam præſertim, provenerunt , proùt ſparſim in ejus vita inveniuntur: quos inter eſt ille ad Immaculatam SS. Virginis Deiparæ Conceptionem, initio concionis collaudandam pertinens, de quo dictum ſuprà . Item quòd feſtum S. Joachimi in Breviarium Romanum imponi procuraverit . Quod ordinem monialium S. Brigittæ in Hiſpaniam induxerit.Quod Canonizationem S.Ignatii de Loyola à DEO tempore vitæ ſuæ impetraverit, & pridem prædixerit . Quòd plurimis hominibus ſubſidiis temporalibus , & ſpiritualibus ſuccurrerit directa divinis his revelationibus. Denique quòd plura adhùc futuris temporibus ventura à DEO exoraverit,inter quæ eſt,futura cōverſio Angliæ , & alia, quæ lecturi in ejus vita deprehendent .

55. Denique tanta, ut ſic loquar,Divinæ Majeſtatis ſollicitudo, ut hæ revelationes conſcriberentur , & tanta P. Ludovico de Ponte in Cœlis pro labore eas combinandi promiſſa præmia , manifeſtant quantam Deus bona lectoribus piis , & ſinceris communicare diſponat ; ſic juſſit Deus Brigittam ſua conſcribere ad movenda corda,quæ lectione S.Scripturæ tunc temporis non movebantur . Sic lecturis revelationes S. Gertrudis grandes cœleſtes favores pollicitus eſt .

56. Roganda eſt ergò divina Majeſtas, ut nobis , & af-

& affectum ad eas diligenter, ac piè voluendas, & lumen ad debitè intelligendas elargiatur, ut ſic defectũ, qui ſępè in noſtris orationibus mentalibus contingit, compenſemus.

§. VIII.

Obiectiones quædam diluuntur.

57. IN primis adverti graves etiam viros à Fide revelationibus ejuſmodi præſtanda retineri, eò quòd videantur ſibi contradicere; id quòd præcipuè notatur circa vulnera Chriſti Domini, quorum non tot millia computantur in revelatione una, quot in altera; ut proindè neceſſariò alterutra revelatio falſa, & conſequenter fictitia, aut illuſoria ſit habenda. Quod ſi jam ſemel deprehendantur falſæ, nullam amplius in toto fidem merentur. Sed ad quæſtionis hujus ſolutionem advertendum eſt, rebus divinis, & Propheticis, frequens eſſe, ut ſint profundæ, & obſcuræ. Grandis certè Sanctos Patres extitit labor, ut Evangeliorum concordiam demonſtrarent. Quantùm S. Auguſtinus circa totam Sacram Scripturam hoc in genere deſudarit, apparet ex ejus de Civitate DEI libris. Et quidē quod ad vulnera Chriſti Domini attinet, poterat ipſe ea, diverſis vicibus diverſo modo computare, nunc vulnera ſeorſim ſine ictibus, & vibicibus, nunc ictus ſimul, & vibices, & vulnera; nunc vulnera ſolius flagellationis, nunc totius corporis: nunc ſola paulò majora, nunc omnia etiam minutiſſima: nunc quædam ob vicinitatem; aut quia eodem ictu inflicta, conjungendo, nunc ſingula minutim ſeparando. Ut ta-

Digitized by Google

ceam quod in numeris,ac cifris,facilis ſit lapſus typi,& deſcriptoris; qui etſi quandoque irrepſiſſet, itaùt demum manifeſtus error deprehenderetur, nunquid propterea revelationes omnes abiiciendæ? planè ſicut ſi omnes Indulgentias, omneſque Sanctas reliquias;omnes item Sanctorum Patrum libros abiiciamus, quia, & in his non ſolum errores, ſed, & fraudes,& impoſturæ contingerunt. Corrigenda ergò benevolè ſunt, quæ clarum errorem habent; quæ verò nimis òbſcura, ea tantiſpèr relinquenda, ac interim aliis clarioribus ad ſalutem animarum noſtrarum utendum eſt.

58. Adde quòd,& à Sanctis quandoque revelationibus interſparſæ narrentur eorum piæ contemplationes; ad quod ſi minus attentus Lector non advertat, perplexus redditur.Sic *l.2.c.2.* Ven.Marina refert quomodò contemplata ſit Sanctos Parentes Deiparæ Virginis in die ejuſdem Præſentationis; nec tamen dicit, ſic ſibi eſſe revelatum. Deinde contingit, ut narrent quædam ſe ſic in revelatione vidiſſe; nec tamen aſſerant ſibi revelatum, ſic re ipsâ quondam contigiſſe.Sic Ven.Marina *l.2.c.6.* narrat ſe parvulum Chriſtum Dominum natum vidiſſe pendentem in aere, & non vidiſſe, an tetigerit terram. Nec tamen dicit eum terram non attigiſſe; multòque minùs aſſerit ſibi revelatum: quod re vera tempore ſuæ nativitatis nō attigerit terram;utproptereà nihil hinc habeamus determinatum.

59. Dicunt alii, multas fœminas eſſe deceptas, adeòque ſe nihil velle negotii habere cum fœminis. Dico ego: multi Religioſi apoſtatarunt, diruamus ergo omnia Monaſteria. Senſus iſte, eſt hominum primos ſtatim impetus ſequi aſſuetorum. At vir ſapiens, videt, ſolummodò ſequi, quod neceſſaria ſit diligens cautela, etiam circa pias mulieres; qualem profectò,&

ego

Digitized by Google

ego ſupra ſuaſi, nec niſi eas revelationes, quas commune doctiſſimorum ſapientiſſimorumque ſimul ac Sāctorum virorum judicium comprobavit, dixi ſecurè, & ſine ulteriore cura admittendas. Decepit fęmina Tertullianum; at obſtitit. & reprobavit ſummus Pontifex; obſtitere tunc ſtatim, & reclamavere magno numero viri ſapientes. Neque verò mulieres impoſturam, aut facientes, aut patientes, unquam ea poſſunt tradere ſubliſſima ſpiritualia lumina, & documenta, qualia in revelationibus ſupra §.2. relatis admiramur; ſed ſubſtantia gloriæ earum ſolet conſiſtere in quibuſdam miraculi ſpeciem præſeferentibus; ut quod vulneribus Chriſti Domini putentur inſignitæ, quòd ſublimes à terra in flammis pendeant; quod multum jejunent. Alia profectò ſunt argumenta veritatis revelationum à ſæculis celebrium Sanctarum fœminarum; prout intèr alias fuiſſe, certum eſt in Sancta illa Ancilla Chriſtiana, quæ totam Iberorum gentem in Aſia ad fidem ChriſtiDomini convertit, prout annotatur in martyrologio Romano ad diem 15. Decemb.

60. Quod ſi hoc ſolùm, quòd ſit fœmina, quòd ſit vetula, quòd ſit puella ſufficit, ut extrà dubitationem, & attonitam quandam admiratiouem eluctari nō poſſimus, miremur ergò ſimilitèr, quinàm fieri potuerit, ut unam puellam Iudæam DEUS ſuper omnes Sanctos, & Angelos evexerit, in ſupremam Cœlorum Reginam.

61. Obiiciunt alii, Revelationes has etiam à viris doctis irrideri, aut ſaltem non commendari. His jam ſuprà reſpondi. Hanc nempè DEUS à ſuis creaturis inter cęteras patitur etiam calumniam, ut prætioſiſſima, & rariora ejus dona contemnantur; conſueta ſola laudentur. Incarnatio, & Paſſio Judæis erat ſcandalum, Gentibus ſtultitia: valdè dolendum eſt, quod quando-

que proptèr ejuſmodi nō exiguę auctoritatis viros, multi etiam ſęculares, & magnates fructum harum revelationum perdant, qui ſi eas viderent ab eis commendari, ad earum lectionem excitarentur, ad vitam Sanctā aſpirarent. Multi etiam hinc Doctrinam Aſceticam, & diſcretionem ſpirituū haurirent, neceſſariam prò aliorum in via ſpirituali directione. Nunc autem, quandoque verum hìc illud eſt Chriſti Domini: *tulerunt clavem, ipſi non introjerunt, nec alios introire permiſerunt. Luc.* 11. *v.* 52. ſi quem ejuſmodi irriſorem DEUS Ven. Marinæ in Confeſſarium dediſſet, quantùm is Sanctam illam animam impediviſſet: & excruciaſſet.

62 Prætereà mirantur aliqui, quod Sanctæ illæ tēpore harum viſionum, tam mirabilia, & quaſi ridicula faciant: immemores quam mirabilia, legamus in Apocalypſi, quin, & de S. Petro in Monte Thabor. Nonnè, & in quovis alio gaudii exceſſu videmus accidere, ut planè faciamus ea, quæ alioquin inepta judicaremus? & propterea non opus eſt, ut omnia imitatione exprimamus, cum quædam Sanctorum geſta ſint ſolummodò admiranda.

63. Adhuc opponunt alii, ſe denique ad tales revelationes non habere piam affectionem. At reſpondeo, fortè nec eam cupiunt, nec à DEO unquam poſtularunt. Religioſum, & perfectionem, multi nauſeant? propterea dixi ſupra, non omnibus has revelationes prodeſſe.

64. Sed tamen dicunt in his non conſiſtere ſubſtātiam vitæ Chriſtianæ, aut Religioſæ: Omninò; nec in aromatibus conſiſtit ſubſtantia ciborum: repudiemus ergò omnia condimenta. Solida, & pręcisè neceſſaria veſtis eſt quodpiam linteum, & pellis quibus obvoluamur; ergò Sartores elegantiæ, & commoditatis ſectatores emandemus.

65. Re-

Digitized by Google

65. Reponunt nihilominùs, malle ſe talia legere in viris contemplativis.At re vera vix fidem inveniet. Nam qui orationem mentalem verè adamant, ſolent magnoperè deſiderare, ut ſubſidia ſanctarum cogitationum, inde accipiant, qualibus profectò revelationes Sanctarum planè abundant, itaut etſi non veræ revelationes, ſed meræ eſſent piæ contemplationes, valdè adhùc prodeſſent.Quin, & longè ſecuriùs leguntur, quàm Ruſbrochius, Thaulerus, Suſo, Harphius, aliiq; contemplationis magiſtri, quorum ſcripta per ſe intellectu ardua,& imitatu cenſentur eſſe periculoſa; præterquamquòd quibuſdam in locis à rudibus Sciolis ſint corrupta.

66. Sed cum ad hæc, & ſimilia, his Venerabilis Marinæ Cœleſtibus revelationibus adversātiū tela retundenda, dictas querevelationes Lectoribus commēdandas, nullum ſit ſcutum inexpugnabilius,nec argumentum efficacius, quàm Prologus,quem revelationibus S. Gertrudis à ſe conſcriptis,Joannes Lanſpergius præfixit: liceat ipſum tranſcribere, ad omnium obiectionum ſolutionem indubitatam, & ipſarummet revelationum dignam, quam merentur æſtimationem.

§. IX.

Joannis Lanſpergii Carthuſiani Prologus ad revelationes S. Gertrudis editas opera Tilmanni Bredenbachii Sacræ Theologiæ Doctoris.

67. IN lucem prodocimus librum divinarum revelationum, quod certè genus eruditionis, non debueramus ignoraſſe haud admodum gratū

iis

iis præſertim, qui mundano, humanove ſpiritu tument, quique litera magis docti ſunt, quã ſpiritu. Adeò enim illis quævis ejuſmodi ſunt frigida, atque inſana videntur, ut non ſolum ad ea nauſeâ quâdam moveantur; verum etiam hujuſcemodi libris, ubi poſſunt, detrahunt, & quæcumque non intelligunt carpunt: parùm interea conſiderantes, quod totum ferè vetus Teſtamentum, revelationes eſſe fateri cogantur: DEUS non ſolum varios Scriptores Eccleſiaſticos, verum etiam multiformem docendi modum, alia itidem, & alia eruditionis genera, phraſim quoque ac dictionem multiplicem in Eccleſia conſtituit: Idque in utroque ſexu, quo nemini deeſſet, vel (ut ita dicam) juxtà ſuum genium, unde erudiri, undè illuminari, unde trahi, unde ædificari poſſet. Quid igitur jam mirum, ſi hominibus mollioris cordis, ut qui beneficiis, blanditiis, aut amore trahuntur, magis quàm præceptorum auſteritate, id quod in ſexu fœmineo DEO devoto præcipuum eſt, DEUS loquatur per revelationes. Non inficior quidem pias aliquot Virgines, aut mulieres DEO devotas, ubi ſibi ipſis relictæ fuerant, nuquaquam ſuſpicione caruiſſe: verumtamen, quæcumque fuerunt, ſuntque hujuſmodi, facilè deprehenduntur, neque enim diù latere poteſt fictio præſertim fœminea, ſi quidem ubicumque profundiſſimæ humilitatis non fuerit fundamentum, citò quidquid ſuper illo fuerit ędificatum, non abſq; ignominia ruit. Nõ eſt autem perſonarum acceptor DEUS, nec ſexum à ſexu (quem utrumque fecit) diſcernit, niſi quod infirmiori plerumque ubi humilitas, & devotio id meretur, potiora dat dona, ut confundat fortia, ſapienteſque in ſuo ſenſu confutet, quod dona ſua ſibi (hoc eſt DEO) aſcribenda cognoſcantur ſoli; quandoquidem illiterati, & ſimplices minus habent, quàm ut

ea

Digitized by Google

ea Scripturę Sacræ ad unguem ſint conſentanea, licet difficilia plerumque ſcribant, & ardua effingere poſſint. Per quoſcumque igitur, vult, loquitur Deus. Hæc aſpernari propterea, quod per mulierem DEO revelante inſinuentur, nonnè tumidi foret cordis, inſolentiſſimæque ſuperbiæ? Præſertim cum per ſe ipſum in ſcripturis Sanctis eadem(quod dixi) DEUS quoq; ipſe nobis revelaverit: licèt pro temporum hominumque conditione, hic aliquanto lucidiùs,uberiuſque eorumdem explanatio fiat.Sed quia in ſexu fœmineo amantiora, fideliora, puriora, ſuavioraq;corda viris fortaſſe etiam Apoſtolicis, aliquando anteferenda invenit; ideò benigniorem, quod reor, ſe illis interdum exhibuit. Undè fit, ut viris alioqui doctiſſimis, qui ambulant in mirabilibus ſuper ſe, occupantes magis animũ ſuum curioſis quæſtionibus (penè dixeram ſuperſtitioſis) quàm neceſſariis, aut ſecretis, quæ ſcire non oportet, inveſtigandis,aut mundanis literis ediſcendis,non tantâ ſe familiaritatis gratiâ manifeſtet DEUS, quanta ad eorumdem confutationem potiùs fœminis,illiteratiſque viris DEO devotis illabitur. Quamvis eædem hujuſmodi devotæ perſonæ (quod congruum eſt) nihilominùs interea pro humilitate virorum Doctorum directioni, ſemetipſas ſubiiciant. Ex quarum interrogationibus; ex quarum humilitate illuminata, non parùm (ſcio) proficiunt ſæpe numero Patres, aut Confeſſores earum bonæ voluntatis, in hoc planè multâ laude digniores timidis, quibuſdam ſciolis, aut literatis, qui ſi interrogante præſumentes de ſe, aut laudanda damnant, aut commendant vituperanda;hoc ſolo clari,quòd ſexùs infirmioris devotionem rident, nihil pendunt, & quandoq; earum ſpiritum impediunt.

EPI-

EPILOGUS.

68. HAbet Reverentia veſtra pro mea tenuitate expoſitum, quod prò commendatione, & auxilio Sancto hujus Operis mihi occurrit. Non quidem, prout initio monueram, quod hæc omnibus ſint ità ſatisfactura, ut nemo ampliùs reclamet; ſed tamen ità, ut cordatis hominibus ſint ſufficiens prębitura fundamentum, ne mirabilem hanc Vitam Venerabilis Virginis Marinæ mordeant, niſi prius aliquod admodum grave, & certum adversùs eam momentum deprehendant. Cæterum Reverentiæ Veſtræ ex animo gratulor, quam DEUS elegit ad opus tantæ ſuæ gloriæ; nec poſſum quin ominer, ſpecialem quandam Reverentiæ Veſtræ in Cœlis coronam parari, ſi quidem, & Reverendo Patri Ludovico de Ponte, ob hanc vitam prima vice digeſtam, & Hiſpanicè conſcriptam, Divina Majeſtas magnum in Cœlis prœmium promiſit, proùt ipſemet Pater Ludovicus refert *lib.6.c.21.§.6.*

69. DEUS Optimus Maximus faxit, ut animæ, quàm plurimæ ex hoc Reverentiæ Veſtrę labore, ad quam maximam Sanctitatem proficiant, ejuſque Majeſtati ſincerè ex toto corde ſerviant, ad quam maximum ejus beneplacitum, cujus ineffabilis, & omnia merita, ac demerita vincens Bonitas, præcibus, & meritis Sanctorum ſuorum faciat nos quoque ex Sanctis.

AP-

Digitized by Google

APPENDIX
AD DISSERTATIONEM

De duobus extremis, vel credulitatis nimiæ, & ſecuritatis; vel nimiæ incredulitatis, & timoris, in viſionum, & revelationum Cenſura, & Qualificatione fugiendis.

Ex Doctrina, quam Venerabilis Pater Ludovicus à Ponte variis in locis ſuorum Aſceticorum operum tradit.

1. CUm Viris in rebus etiam Spiritualibus maxime verſatis difficilimum ſit, recta ad Cēſuram viſionum, & revelationum incedere via, quin vel ad credulitatis nimiæ, vel nimiæ incredulitatis ſemitam declinent, & utrumque ſit in ſimilibus æquè periculoſum: ad utriuſque extremi periculū vitandum, regulas in hac Appendice proponam univerſales, ex operibus Aſceticis Venerabilis Patris Ludovici à Ponte depromptas, & à tanto vitæ Spiritualis Magiſtro, ut veriores, & ſecuriores ad hunc Scopum traditas. Hæ præſertim reperiuntur in ſumma illa cęleſti doctrina myſticæ Theologiæ plena, cui titulus eſt *Dux Spiritualis* hiſpanicè *Guia Spiritual*, in qua, de oratione, meditatione, & contemplatione, deque viſitationibus divinis, gratiis, & extraordinariis modis, quibus Deus hominibus loquitur, accuratè diſſerens; ad diſcernendas à falſis veras viſiones, inſpirationes, & revelationes Dei, boni, verique ſpiritus im-

Digitized by Google

pulſus regulas prædictas, mirabili, & planè cœleſti lumine plenas, ne in re tanti momenti erraremus, nobis ſcriptas reliquit. In hoc enim Duce Spirituali *tract.* 1.*cap.*23.§ 1. ſic ait.

2. *Primum igitur eſto fundamentum, amplecti conſilium S.Joannis* 1.Epiſt.4.1. *dicentis:* Nolite omni ſpiritui credere, ſed probate ſpiritus, ſi ex Deo ſint. *Si enim te abſq; hoc examine projcias, ut credas quodcumque ſpiritus internè tibi dicit, graves illuſiones ac deceptiones patieris; vel quia fidem adhibebis falſo ſpiritui, credens eſſe verum, aut non adhibebis vero, credens eſſe falſum, & admittes Angelum Satanæ, credens eſſe Angelum lucis, aut reiicies Angelum lucis, exiſtimans eſſe Angelum Satanæ; cùm utrumq; ſit valdè pernicioſum: neq; enim minus nocet portam cordis Deo pulſanti claudere, credendo eſſe dæmonem: quàm pulſanti dæmoni aperire, ſi credas eſſe Deum. Et æquè pernicioſum eſt,* ſpiritum *bonum (ut Apoſtus ait)* ad Theſſ.5.19. extinguere, *Sanctaſq; ejus inſpirationes; atq; eſt fovere malum, & execrandas ejus ſuggeſtiones. Neceſſe ergo eſt omnes ſpiritus probare, ut eos amplectamur & ſequamur, qui ſunt Dei: repellamus vero eidem contrarios.* Hoc ſuppoſito fundamento latè hanc materiam ibi verſat; & *cap.*24. agit de aliis regulis, & magis particularibus indiciis boni ſpiritus, & admirandis ejus effectibus,

3. Tractat etiam hanc materiam in eodẽ Duce ſpirituali tract.3. qui eſt, *de perfecta contemplatione, & unitione cum Deo;* præſertim cap. 8. in quo agit de tribus extraordinariis contẽplationis formis, in quibus Deus D.N. myſteria ſua manifeſtat per figuras corporeas, aut imaginarias, ac etiam ſine illis: ac de admjrandis effectibus ac proprietatibus earum. Ubi poſtquam explicuit primum modum, quo Deus loquitur per figuras aliquas, imagines, aut externa ſigna, quæ ſenſibus cor-

po-

Digitized by Google

poris, & omninò vigilantibus percipiuntur; & quæ tanquam inſtrumenta accipit ad illuſtrandum ſpiritum, ut intelligat myſteria, quæ illi repræſentant: ſunt enim veluti ſpecula, in quibus videt anima divina miſteria, quæ Deus illi manifeſtat. Quo pacto in *rubo ardenti* Exodi 32. ſeipſum manifeſtavit *Moyſi*. Et Joanni Baptiſtæ manifeſtavit abundantiam ſpiritus divini requieſcentis ſuper Chriſtum per *Columbam de Cœlo manentem ſuper ipſum*: & abundantiam ſpiritus communicati Apoſtolis per *linguas ignis*. Poſtquam hoc, in quam, explicuit, tranſit ad explicandum modum contemplationis per interiores figuras in parte animæ inferiore, quam imaginationem, vel ſenſum internum appellamus; in quibus ſolet Deus ſeipſum nobis manifeſtare, ſuaque myſteria revelare altero è duobus modis, ut ait S. Thomas 22. q. 174. ar. 2. & 3. vel imagines, & figuras, quæ prius in eis erant, ita diſponendo, & ordinando, ut id referant, quod ipſe intendit; aut alias recens figuras formando, per quas illuſtret intellectum ad intelligendum, & penetrandum, quod illi repræſentant, & ibi ex ſcripturis probat, hoc modo frequenter Deum egiſſe cum Profetis veteris, & novi teſtamenti.

4. Poſtea autem nu. 3. addit. *Et quoniam manus Domini non eſt abbreviata, nec alia nunc eſt, quàm fuerit olim, etiam nunc concedit multis perſonis raræ virtutis, quas ipſe in ſuas accepit, hunc modum coutemplationis, ſeipſum illis oſtendendo, aut in forma infantuli, aut in cruce, aut in aliis figuris, & imaginibus; quæ divinas perſonas repræſentant, aut Angelos, aut Sanctos, aut alia varia myſteria, quod totum geritur in ſacultate animæ imaginatrice, in qua ponit Deus ſpeculum ſive librum, in quo ſuperior intellectus pars, divina luce illuſtrata, videat legatq; in gentibus admirationis, & amoris affectibus, quod illi Deus vult revelare. Nam hujuſmodi imagines, etiam ſunt tan-*

quam ſignacula imprimentia in anima veritates, virtuteſque cæleſtes, quas referunt: idq; modò cum teneritate quadam, & ſuaviſſimis lacrymis; modò cum jubilis, & exultationibus jucundiſſimis; modò cum arctiſſimæ charitatis unitione, qua quietiſſimè Deum ipſum complectitur, licèt magna cordis vehementia. Interdum veluti ſuſpenſa aſpiciens, & audiens: nihil tamen loquens; licèt aliquando etiam loquatur; quamvis parcè: &, cum opus eſt, petit aliquid ſibi, aut aliis juxta neceſsitatem, quæ impulit ad orandum; aut juxta Dei inſpirationem ad id inducentis: ſemper tamen adeò mutatam, & cum tanto profectu ſe deprehendit, ut facilè advertatur, eſſe Deum, qui per eas imagines loquatur, & talia in ipſa faciat.

Deinde in eodem capite 8. §. 2, agit de ſupernaturali contemplatione per ſimilitudines, & in primis probat figuras imaginarias infuſas à Deo in contemplatione multum differre ab iis, quas nos induſtriâ noſtrâ in imaginatione formamus; & earum diſcrimẽ aſſignat. *Noſtræ enim figuræ* (inquit) *ut plurimum ſunt de rebus, qnas vidimus, aut audivimus, aut alio ſenſu percepimus, hæ verò plerumque ſunt rerum, quas nunquam vidimus, neque audivimus, neque in cogitationem noſtram inciderunt. Noſtræ ſunt meræ figuræ, quæ ad ſummum emolliunt aliquantulum cor, ſuntque ex uſu ad intellectus ratiocinationem; At hæ ſunt vivaciſſimæ, eo quod in eis repræſentetur DEUS vivens, Et Angeli, & Sancti ejus: efficiuntque effectus ſtupendos in intellectu, & voluntate, ad quos nullis noſtris viribus aut induſtria pertingere poſſemus. Illæ noſtræ brevi tempore durant, & facilè tranſeunt, eſtque nobis liberum eas, vel accipere, vel dimittere. Illæ Dei remanent valdè affixæ animæ noſtræ, earumque effectus diutiſſimè durant cum magno profectu noſtro, veniunt tanta divini ſpiritus vi, ut non poſſimus prætermittere, quin eas acceptemus, &*

quid

quid per eas nobis dicatur , attendamus . Noſtræ denique ſemper ferè ſunt eædem : in his vero ſtupenda eſt varietas plurimæ comparationes , & gratiſſimæ ſimilitudines, quæ celeſtium Myſteriorum arcana nobis aperiunt . Deindè ſubiungit : *Et hic modus comparationum frequentiſſimus eſt in contemplatione , eo quod DEUS D. N.accommodet ſe noſtro modo cõcipiendi res ſpirituales per corporis ſimilitudines . Et in hoc ſenſu S.Bernardus declarat illã promiſſionẽ,quã fecit* cant.1.10.*DEUS ſuæ ſpõſæ, cupienti ipſum videre in claritate meridiei,dixit enim* Murenulas aureas faciemus tibi, vermiculatas argento,*ſive juxta aliam verſionem*,ſimilitudines auri fabri faciemus tibi , cum diſtinctionibus argenti , *quaſi diceret illi,revelabo tibi myſteria divinitatis meæ, per varias ſenſibilium rerum ſimilitudines , quibus fides per auditum ingreſſa, valde illuſtretur, & confirmetur .* Divinæ res,*inquit Bernardus* ſunt quas dicimus , ſed nemo illas benè aſſequetur , niſi qui ſit expertus . *Quæ tamen declarari poſſunt ex iis, quæ Verbum Incarnatum in ſuis ſermonibus afferebat , declarans Myſteria Regni Cælorum per parabolas , & ſimilitudines harum rerum viſibilium . Et in hunc modum internè imprimit imaginationi noſtræ præclaras ſimilitudines, & comparationes,quæ illuſtrantes intellectum, jucundiſſimam, & valdè claram reddunt meditationem, & comtemplationem divinorum Myſteriorum. Quoniam verò res hujuſmodi delicatæ exemplis melius capiuntur, duo, vel tria recentia valdèque utilia hic ponam cujuſdam perſonæ jam vita functæ, cui hujuſmodi viſiones erant valdè frequentes: de cujus veritate,ac virtute propterea ſum ſecurus , quod in ea inveniantur illa indicia , & ſigna, quæ in primo tractatu ſunt poſita .* Et ſtatim adducit tria egregia exempla viſionum ſenſibilium , quas habuit illa perſona,quæ ſanè diverſa fuit à Venerabili Marina de Eſcobar; nam hæc ſuper vixit novem annis

Ve-

Venerabili Patri, qui obiit anno 1624. illa autem jam obierat anno 1608. quando hæc ſcripſit V. Pater.

Materiam hanc egregie prius explicuit magnus hic vitæ ſpiritualis Magiſter tomo primo meditationum parte 2. meditatione 19. nam expendens, quomodo Chriſtus Dominus ſuper mare ambulãs *Mat. 6-43. phantaſma* â diſcipulis exiſtimatus fuerit; hinc varia documenta elicit ad diſcernendum Chriſti verum ſpiritum à phantaſtico, ſive imaginario, verumque, & ſolidum fervorem, & affectus, quos DEUS, dum pias animas viſitat, in oratione jucunda ſua præſentia in eis efficit; ſic enim loquitur puncto 3. illius meditationis.

Circa verbum illud (inquit) *Apoſtolorum*, quia phantaſma eſt, *conſideranda ſunt tria hominum genera, qui cũ Chriſto Domino agentes, alios atque alios de ipſo, ejuſq; rebus conceptus habent. Alii enim quod re ipſa phantaſma eſt, & umbra phantaſtica, Chriſtum verum eſſe exiſtimant; ſomnia enim ſua, & imaginarias apprehenſiones pro certis veriſque habent revelationibus; affectus, & animi ſui perturbationes, veras judicant eſſe virtutes; nam imprudentem iram ſuam, zelum exiſtimant; turpem amorem dicunt eſſe ſpiritualem. Hi ut plurimum ſunt ſuperbi, præſumentes, & proprio judicio nimium tribuentes. Quamobrem ſæpè* Satanas ſe transfigurans in Angelum lucis, *eis perſuadet propriam ipſorum ſententiam, veriſſimam eſſe lucem; cum verè ſint tenebræ: & aliàs proprium ipſorum judicium, Satanæ fungens officio, facit eos credere omnes internos ſuos motus, & inſtinctus eſſe ab ſpiritu S. cùm re ipſa à proprio ſuo, carnali, ſeculari, ſuperbo cæcoq; dictentur. Aliàs propria imaginatio, cum capitis præſertim imbecillitate, eos decipit, dum adeo vivam Chriſti imaginem ſibi illa effingit, ut Chriſtum ipſum verum exiſtiment, & fictitio hoc favore inaniter evaneſcunt, ſibi perſuadentes ea verba, quæ paulò antè ipſi fortè cogitaverant, aut quæ libenter audirent ab*

ipſo

Digitized by Google

ipſo Chriſto eſſe prolata. Ac denique etiam ipſi valde ſpirituales, qui veras DEI inſpirationes habere conſueverunt, judicant interdum tales eſſe, proprias ipſorum ratiocinationes, ſicut Nathan Prophetæ accidit 2.Re.7.3.13.*cum dixit David, cogitanti domum Domino ædificare*: Omne, *inquit*, quod eſt in corde tuo, vade, & fac: quia Dominus tecum eſt. *Adnotavit autem S.Gregor.*2.Dialog.21. & Homil.2.in Ezech. *Non ex revelatione id dixiſſe Nathan.ſed ex proprio judicio, ſiquidem eadem nocte dixit Dominus eidem Nathan, ut diceret Davidi, non ipſum,ſed filium ejus* domum Nomini Domini ædificaturum, *Eodem etiam modo decepti de aliorum ſpiritualibus motionibus judicium faciunt; fidem facilè iis, quæ ipſis dicuntur, adhibentes, ſeq; ſignis externis apparentiiſque induci patientes. Ex quo fit, ut approbent ea, quæ verè ſunt phantaſmata; illamq; viam teneant, de qua* Prov.14.21. *Spiritus Sanctus*; Eſt via, quæ videtur homini juſta,noviſſima autem ejus deducunt ad mortem.

Alii contrà omninò, quod vere Chriſtus eſt, Phantaſma exiſtimant, & ſolidam virtutem appellant paſſionem; verã inſpirationem, proprii ſpiritus impulſum judicant juxta illud Mat.6.48.At illi, *ut viderunt* eum ambulantem ſuper mare, putaverunt phantaſma eſſe, & conturbati præ timore clamaverunt dicentes, quia phantaſma eſt. *Tales ſolent eſſe nimis timidi, ſcrupuloſi, & ignari, qui ob ſuam ignorantiam, aut timidam,& melancolicam complexionem* illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Pſal. 52.6. *Quod interdum etiam iis accidit, qui in via ſpiritus aliquos progreſſus fecerunt: cùm graves aliquæ tẽtationes, & tempeſtates exurgunt; ſicut in hac occaſione, Apoſtolis accidit, ipſo Chriſto Domino has tenebras,dubiaq; permittente: ſit ne Deus, an Phantaſma, quod ipſis oculis cernunt, & experientia noverunt: quò ſic exerceantur, & roborentur,creſcantq;in humilitate,& aliis virtutibus, tunc*

enim

Digitized by Google

enim terribilior cenſenda tentatio eſt,cùm illud ipſum,quod Deus tamquam remedium mihi offert, novam interpretor deceptionem. Et ſimiliter decepti aliqui increduli,& inexperti de aliorum ſpiritualibus motionibus ſentiunt, de iis, quæ ignorant, blaſphemantes: exiſtimantes,viſiones omnes ac revelationes, & opera, quæ vident,audiuntve admirāda, phantaſmata, atque deliria eſſe. Idque perinde aſſerunt, atque ſi hiſce temporibus nemini ſe Deus, ſicut olim Sanctis communicaret. Utrumque hoc ex S. Greg. hom. 5.in Ezech.*extremè eſt perniciosum:neque enim minus malum cenſeri debet, ſi Chriſtum exiſtimes eſſe phantaſma quàm ſi contra,habeas phantaſma pro Chriſto,aut repellas quod eſt DEUS, exiſtimans eſſe dæmonem,quam admittere quod re vera eſt dæmon, exiſtimans eſſe DEUM: Et æquè noxium eſt ſi carnis impetum ſequaris, credens eſſe Spiritus S.atque ſpiritus impulſum extinguere, credens eſſe carnis impetum.*

Tertium hominum genus mediam tenet viam, quæ eſt juxta S.Ioan.conſilium. Nolite omni ſpiritui credere, ſed probate ſpiritus, ſi ex DEO ſint: *quo examine præmiſſo, gratia DEI aſſiſtente judicium quale opportet de rebus omnibus faciunt, ac diſtinguunt id, quod eſt verè Chriſtus, ab eo quod eſt phantaſma, & mera apprehenſio, tam in rebus propriis, quam alienis, quas examinant,ſoletque DEUS ad id conferre donum illud, quod Apoſtolus* 1.Cor. 12.10.ſpirituum diſcretionem *appellat, quod præcipuè Magiſtris Eccleſiæ communicat, quos propterea Examinatores,& ſpirituum malorum* Probatores *appellat.*Hier.6. 27. *Ad quos propterea par eſt eos recurrere, qui ſunt minus experti,ne decepti aut falſum aurum pro vero recipiāt, aut verum tanquam falſum reiiciant. Debemuſq;omnes hanc cæleſtem lucem à Chriſto Domino noſtro ne aberremus, petere dicentes: O cæleſtis Magiſter, & verè* Spirituum Ponderator: Prou.16.2.*ne quæſo me patiaris eam*

tibi

Digitized by Google

tibi iniuriam inferre , ut phantaſma appellem quod verè DEUS eſt , aut DEUM , quod eſt verum phantaſma . illuſtra me potius divina luce , ut alterum horum ab altero diſcernere valeam : adjuva me etiam , quò boni Sptritus impetum ſequar ; fugiam verò mali . Amen .

Et poſtea tom.2.Meditat.par.4.Meditat.6.expēdens quod narrat S. Lucas cap.22. & Marcus cap.16. quomodo piæ mulieres regreſsæ à monumento , narraverunt Apoſtolis lugentibus,& flentibus *quæ audierunt ab Angelis* de Chriſti reſurrectione; *ſed illi audientes , quia Jeſus viveret; non credederunt illis:& viſa ſunt ante illos ſicut deliramenta verba iſta.* Hæc, inquam, expendens , hoc inſigne tradit documentum.*Ex his diſcam,*(inquit) *duo mihi extrema eſſe vitanda;* alterum *eorum: qui leviſſimè adhibent fidem quibuſvis mulierculárum revelationibus , & viſionibus , non ſine periculo credendi multa , quæ ſunt planè deliria, ſomnia , aut imaginationis meræ apprehenſiones ;* altetum *eſt duriorum , & valde ad credendum difficilium, qui omnia æſtimant deliramenta, qui maximus eſt etiam error : nam licet ſint fæminæ , & homines planè ignari, ſolent interdum ob ſuam devotionem , & fervorem fieri digni, quibus veræ fiant apparitiones Angelorum , & ipſorum Domini, ſicut in præſenti caſu cernere licet: ac propterea merito eſt illis fides adhibenda;præcipuè cum eædem viſiones , cedunt in confirmationem veritatum Sanctæ noſtræ fidei. Nec minor eſt error, delirium imaginationis , revelationem Dei appellare; quàm contrà, revelationem Dei,appellare delirium imaginationis .*

Digitized by Google

INDEX

Eorum, quæ in hoc Opera continentur.

DIſſertationis directio ad R. P. Melchiorem Hanel pag. 1

§. 1. *Qui Authores hiſtoriam vitæ hujus Venerabilis Virginis ſcripſerint.* 4

§. 2. *Quam inſignis Sanctitate, & ſapientia fuerit V. P. Ludovicus à Ponte, qui primam partem mirabilis vitæ Marinæ de Eſcobar adhuc viventis, ſecretiſſimè ſcripſit, & prælo diſpoſitam reliquit.* 6

§. 3. *Synopſis vitæ Ven. Patris Ludovici de Ponte, ſumpta ex Bibliotheca ſcriptorum Societatis Jeſu.*

Introductio V. P. Ludovici de Ponte ad primam partem mirabilis vitæ Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar pag. 21

Prologus, quem premittit ad primam partem mirabilis vitæ Ven. Virginis Marinæ de Eſcobar à ſe latinè redditam Pater Melchior Hanel Societatis Jeſu. 22

§. 1. *Indicat revelationes, quas Marina pro ea cõſcribenda habuit, & fundamenta, quibus innititur veritas, & certitudo hujus hiſtoriæ,*

Digitized by Google

riæ. 25

§. 2. *Deus jubet Marinam ob valde ſublimes fines, ea ſcrivere, quæ ipſi eveniebant.* 29

§. 3. *Jubet Chriſtus Dominus Confeſſarium è Societate Jeſu hæc ſcripta diſponere, ut ſuo tempore evulgentur.* 34

§. 4. *Partitio primæ partis hujus hiſtoriæ in ſex libros.* 35

§. 5. *Quomodo ipſi Deus Communicaverit eximiã ſpiritus myſticam, & experimentalem ſcientiam, præceperitq; ut conſcriberet omnes ſuas experientias in commodum proximorum, conſignandas, & in ordinem redigendas à Cõfeſſario, quẽ habebat ex Societate Jeſu.* 38

§. 6. *De nimio timore, quo perpetuò angebatur, ne pateretur illuſiones in ſuis extraordinariis viis, quàmque ſolicitè petierit à Deo illuminari; ac de admirandis rebus, quas ipſi Divina Majeſtas dixit, ut illam redderet ſecuram.* 42

Diſſertatio Apologetica in vitam, & revelationes Ven. Virginis Marinæ de Eſcabar.

§. 1. *An in novo teſtamento dentur aliquæ fide dignæ revelationes Divinæ extra Sacram ſcripturam.* 55

§. 2. *Quænam ſint in Eccleſia illæ revelationes; & an inter eas etiam recenſenda, quæ conti-*

Digitized by Google

nentur in mirabili vita Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar. 59
§.3. *Quare Deus in his revelationibus utatur tantis erga ſuos blanditiis.* 66
§.4. *Quare ejuſmodi revelationes mulieribus potius præſtentur, quàm viris.* 72
§.5. *Quomodo fiant Cęleſtes hę revelationes.* 76
§.6. *Qui ſint apti ad legendum cum fructu tales revelationes.* 79
§.7. *Quanti fructus ex Sanctarum mulierum revelationibus in Eccleſiam Dei redũdent.* 84
§.8. *Obiectiones quædam diluuntur.* 89
§.9. *Joannis Lanſpergii Carthuſiani Prologus ad revelationes S. Gertrudis, editas opera Tilmanni Bredenbachii Sacræ Theologiæ Doctoris*

Appendix ad diſſertationem.

De duobus extremis, vel credulitatis nimiæ, & ſecuritatis, vel nimiæ incredulitatis, & timoris, in viſionum, & revelationum cenſura, & qualificatione fugiendis. Ex doctrina, quam Venerabilis Pater Ludovicus à Ponte variis in locis ſuorum Aſceticorum operum tradit. 97

Digitized by Google

		Errata	*ſic corrige.*
Pag. 3.	lin. 2.	hominibus illis	quæ hominibus illis :
8.	10.	præſentia	præſentiæ
	12.	ſpiritualij	ſpiritualis
9.	2.	effectus	affectus
10.	7.	illa	illam
	20.	adiatricem	adiutricem
11.	29.	alia magis copioſa,& exacta facta ſunt.	alii magis copioſi, & exacti facti ſunt.
15.	23.	voluntate	voluptate
18.	22.	De Chriſtiana nominis	De Chriſtiani hominis
	34.	Poſt obitem	poſt obitum
20.	12.	curatum	iuratum
	33.	Et te expendere	ac expendere
21.	20.	averſam	verſam
24.	22.	intricatus	intricatas
26.	18.	ſcriviſſent	ſciviſſent
29.	16.	aliorum	aliarum
49.	15.	perſuado	perſuadeo
59.	11.	in mirabilis Vita Venerabili	in mirabili Vita Venerabilis
65.	8.	Epiſcopum Conchenſem	Cordubenſem
80.	29.	ſuſpiciant	ſuſcipiant
	31.	ex kalendario	& kalendaria
88.	3.	ita eam exemplum	ita eum in exemplum
94.	21.	nuquaquam	nequaquam

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google